LEONORE FLEISCHER

RAIN MAN

STARRING
DUSTIN HOFFMAN TOM CRUISE

LEONORE FLEISCHER

RAIN MAN

Traducere **Adriana Bădescu**

Editura COLOSSEUM 2000
1994 Bucureşti

ARTHUR HAILEY

Conflict şi dorinţă, secrete şi destine tumultoase, o lume fascinantă a celebrului St. Gregory-Hotel, care devine teatrul unor drame publice şi personale.

O povestire alertă, captivantă, colorată cu personaje interesante, chiar bizare, în care Hailey explorează cu delicateţe sufletul uman, abordând un stil direct, concis, care ne face să întoarcem, avid, pagină după pagină.

HOTEL

Editor: NATAŞA NEŢOIU
Consilier: MIHAELA ŞTEFAN
Redactor: MONA CONSTANTIN
DOINA BOERIU

ISBN 973-96581-5-6

Copyright 1989, United Artists Pictures, Inc.
Toate drepturile rezervate Editurii COLOSSEUM

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere – Imprimeria Coresi

Coli de tipar : 15
Bun de tipar: 22.VI.1994
Tiparul executat sub comanda nr. 40 352

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România

I

Era perfect. Nimic nu putea da greş. Era cea mai grozavă afacere pe care Charlie Babbitt pusese mâna vreodată şi la reuşita ei concurau toate elementele pe care el le preţuia cel mai mult în viaţă: stil şi eleganţă, un profit barosan pe zero investiţii, câştig rapid, plus faptul că era legală. Şi nu existau riscuri. Iată ce trebuia să ţină minte Charlie Babbitt. Nu existau riscuri.

Sigur, era o afacere care cerea un papagal rapid şi ceva jonglerie chiar mai rapidă, dar tocmai asta îi plăcea cel mai mult lui Charlie Babbitt. Era meşter în amândouă şi acum se putea desfăşura în largul său. Îi trebuiseră câteva săptămâni bune până să pună afacerea pe roate, dar în cele din urmă va merita efortul. Cea mai dificilă parte fusese strângerea banilor. Două sute de mii de dolari, două sute de mii barosane! Aici îşi arătase cu adevărat abilitatea sa de jongleur, la găsirea unui sponsor, a unui tip cu bani. Bert Wyatt fusese cam evaziv şi nehotărât; mirosise probabil un şobolan puturos. Dar nu exista nici un şobolan, nici măcar un şoricel micuţ! Garanţia era aici, în docuri, şase splendide maşinuţe Lamborghini tocmai sosite din ţara mamă – mamma mia! – fiecare valorând aproape optzeci de bătrâne. Erau ale lui, toate ale lui, cel puţin deocamdată. Le putea vedea, le putea atinge, putea să mângâie caroseria zveltă şi strălucitoare, să deschidă capota şi să studieze mecanismul perfect al motorului, să adulmece parfumul de

piele fină şi cauciucuri noi. Miroseau mai bine chiar decât o femeie.

– Am documentele uite-aici! îi spuse plin de mândrie inspectorului vamal scoţând hârtiile din servieta sa diplomat lucrată în piele veritabilă de struţ.

– Şase automobile Lamborghini ultimul model, unul argintiu, două negre, unul alb şi două roşii cu interioare de aceeaşi culoare.

Ignorând turuiala ameţitoare a lui Charlie, inspectorul luase hârtiile şi le examinase îndelung, cu atenţie, înainte de a le semna şi ştampila. După aceea, abia după aceea, ridicase ochii spre Charlie.

– Le bagi într-o cursă cu obstacole? rânjise el sarcastic.

– Aşi! La parada pentru Miss America, îi răspunse Charlie râzând cu gura până la urechi.

Era atât de plin de el încât putea să dea pe-afară. Tot drumul înapoi spre birou răsucise în cap amănuntele afacerii, căutând punctele ei slabe fără a găsi vreunul. Asta era capodopera vieţii lui, apogeul triumfător al celor aproape zece ani de chin şi zbatere pentru a pune mâna pe câţiva dolari. Afacerea asta o să-l scoată pentru totdeauna din rândul micilor comercianţi de maşini uzate, propulsându-l în vârf, printre cei cu buzunarele pline şi birouri luxoase. Adio San Pedro, hello Bel Air!

O.K. Era de aşteptat să lucreze aşa. Două sute de mii împrumutate de la Wyatt pe termen scurt, patru săptămâni cu dobândă de şaptesprezece la sută (ticălos nenorocit!) şi şase Lamborghini nou-nouţe în chip de garanţie. Cele două sute de bătrâne plus avansurile considerabile depuse de cei şase clienţi pescuiţi de Lenny Barish totalizau suma necesară pentru plata maşinilor. Şi, bine-nţeles, pentru cheltuielile deloc neînsemnate ale lui Charlie Babbitt. Charlie nu era un tip ieftin.

Reuşise, după îndelungi şi grele târguieli cu furnizorul său de peste ocean, să pună mâna pe şase automobile Lamborghini tip sport, nici unul la fel ca celelalte, la preţul de patruzeci de mii de dolari bucata. Cu trei ani în urmă Charlie ar fi plătit mai puţin, dar raportul liră-dolar era de-a dreptul criminal. Şi totuşi avusese noroc să obţină maşinile la acest preţ. Avea de gând să le vândă cu câte şaptezeci şi cinci de mii minus rabatul de zece procente la fiecare bucată – pentru a fi şi clientul mulţumit.

Maşinile sosiseră deja şi aşteptau cuminţi la danele din San Pedro. Charlie coborâse el însuşi în port pentru a asista la descărcarea lor de pe cargoul italian şi a se asigura că nici una din aceste minunăţii nu va fi lovită sau zgâriată. Actele de proprietate se aflau în siguranţă în servieta sa.

Acum, tot ce mai avea Charlie de făcut era să intre în posesia celor şase splendori, să le ascundă într-un loc secret unde nimeni să nu le poată găsi, să obţină actele de înregistrare în California, să adune restul banilor de la cumpărători – care făcuseră la urma urmei o afacere grozavă la preţul de şaizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari – să livreze maşinile, să returneze împrumutul şi gata, nu-i rămânea apoi decât să se bucure de câştigul său rapid şi gras, o cifră cu şase zerouri – totul obţinut fără a-şi murdări câtuşi de puţin mâinile, fără a-şi şifona costumul său Giorgio Armani şi – ceea ce era cel mai important – fără a risca nici măcar un penny din banii săi.

Iar toată lumea va fi mulţumită. Şase avocaţi specializaţi în divorţuri din Beverly Hills vor conduce şase maşini luxoase obţinute la un preţ convenabil, tipul cu împrumutul îşi va primi banii înapoi cu un adaus substanţial de şaptesprezece procente, iar Charlie Babbitt îşi va număra dolarii săi într-un apartament de lux la Palm Springs. O mică părere de rău avea totuşi: regreta că vânduse toate automobilele. Cu puţin mai multă pre-

vedere, cel alb ar fi putut fi al lui acum. Charlie se gândi o clipă să-l păstreze; profitul obținut din vânzarea celorlalte cinci va fi suficient pentru a-şi permite. Odorul acela alb ar putea fi al lui... Dar n-are a face. Au mai rămas o grămadă în Italia şi unul dintre ele îi era sigur destinat.

Toată afacerea putea fi pusă la punct aproape peste noapte, dar Charlie îşi alocase o marjă largă de timp – patru săptămâni întregi, mult prea suficient pentru a înregistra maşinile, chiar şi sub nasul Agenției pentru Protecția Mediului cu legile ei imbecile de control al emisiei de carburant.

Era cea mai grozavă afacere a secolului – nici un bănuț investit şi tot profitul numai şi numai al lui... mă rog, al lui şi al lui Lenny. Îi promisese băiatului douăzeci şi cinci de miare doar pentru racolarea clienților. Dar Lenny nu era un partener egal, nu primea jumătate din câştig; nici gând, atâta timp cât Charlie Babbitt era la cârmă!

Şi atunci, dacă toată afacerea era floare la ureche, de ce naiba nu i se desfăşurase clar în fața ochilor? De ce trebuise să o prindă din zbor, pe ocolite?

Tranzacția necesita cea mai mare viteză, căci dobânda de şaptesprezece la sută pentru cei două sute de mii de dolari se ridica la treizeci şi patru de mii – o sumă prea mare pentru a se duce pur şi simplu pe apa sâmbetei. Cu cât restituia mai repede împrumutul, cu atât mai mulți bani îi rămâneau lui, însă trecuseră deja şase săptămâni şi afacerea încă nu demarase. Zilele zburau în viteză, iar datoriile se adunau grămadă, părând din ce în ce mai evident că în curând Charlie Babbitt va înlocui apartamentul din Palm Springs cu unul – mult mai puțin confortabil – din închisoarea datornicilor.

Dracu' să-i ia pe cei de la Agenția pentru Protecția Mediului! De ce naiba nu-şi vedeau de salvarea balenelor sau de interzicerea uzinelor nucleare în loc să bată la cap un afacerist cinstit cu legile lor idioate? Aveau oare habar

indivizii aceia cât de greu se puteau obține şase injectoare pentru controlul combustibilului – care, în plus, trebuiau adaptate la rezervorul unui Lamborghini? La Chevrolet, nu erau probleme. La Jeep Cherokee, nici atât. Dar Lamborghini?! Trecuseră deja câteva săptămâni şi mecanicul său nu venise cu nimic. Charlie mărise chiar avansul pentru adaptoarele acelea la două sute cincizeci de dolari bucata, jaf la drumul mare, dar tot degeaba.

„Nu au adaptoare. Nu se fabrică adaptoare pentru Lamborghini. Italienii ăia nu se sinchisesc de aerul pe care-l respiră!" îi explicase pentru a zecea oară mecanicul – un tip mătăhălos numit Eldorf.

Fără adaptoare, Agenția pentru Protecția Mediului spusese deja de trei ori „nu" până acum, iar fără viza ei de accept pe actele de înregistrare, maşinile nu puteau fi vândute în California. Punct. Ar fi putut să le încarce pe un şlep, să le trimită în Oregon şi să le înregistreze acolo, însă era deja prea târziu. Unde să mai găsească el un şlep la un preț convenabil acum, în ceasul al doisprezecelea?

Charlie era cât pe ce să se înece la mal. Păpase deja avansul primit de la grupul de avocați; banii făceau parte din profitul lui de drept şi îi cheltuise bine merçi. Un tip în poziția lui trebuia să arate bine, iar un aspect adecvat şi un stil de viață înalt nu erau prea ieftine în ziua de azi când o tunsoare elegantă costa două sute cincizeci de dolari, iar o pereche de ochelari de soare cu un design modern te ducea frumos la patru sute de verzişori. Ca să nu mai punem la socoteală scăderea alarmantă a dolarului american dincolo de ocean; un costum italian de comandă care cu doi ani în urmă costa poate o mie trei sute de marafeți urcase acum la două mii ca popa! Iar afacerea lui, care ar fi trebuit să-i aducă peste noapte un profit frumuşel fără riscuri, se lungise atât de mult, încât toate părțile implicate deveniseră foarte, foarte nervoase, transmițându-i în cursul nesfârşitelor convorbiri telefonice

această nervozitate şi lui Charlie Babbitt. Iar Charlie era un tip care nu înghiţea deloc nervozitatea.

*

Susanna Palmieri îşi parcă maşina chiar alături de micul Ferrari argintiu al lui Charlie Babbitt. Era ora 11,30 a dimineţii de vineri când coborî din maşină şi privi în jur, spre clădirea în care lucra de trei săptămâni încoace. Pe firmă scria „Babbitt Collectibles", dar lângă baraca ruginită nu se zărea nimic demn de colectat, cu excepţia tablei de pe acoperiş, poate. Maghernita era situată la capătul unei străzi lungi mărginite pe ambele părţi de prăvălii vechi şi depozite. De pe acoperişul ei crăpat şi ruginit vopseaua se cojise lăsând în urmă dâre lungi şi jalnice. Construită în 1946 ca adăpost temporar, baraca găzduise un şir de nenumărate mici afaceri dintre care Babbitt Collectibles era ultima şi, cu siguranţă, cea mai „temporară".

Cum putuse ea, o fată frumoasă şi inteligentă, cu severele principii morale ale unei familii de italieni credincioşi, educată într-o mânăstire catolică de maici, cum se putuse ea lăsa angrenată într-o relaţie cu un bărbat ce făcea afaceri într-o chitimie dărăpănată aflată în mijlocul unei fundături ca asta? De ce Susanna Palmieri, o fată destinată în mod evident unei vieţi mai bune – ca soţie a unui tip serios cu o slujbă decentă şi un venit considerabil, de exemplu, un tip care să-i spună şi de zece ori pe zi că o iubeşte – de ce se agăţase astfel de un individ ca Charlie Babbitt, cu care de altfel urma să-şi petreacă weekend-ul la Palm Springs?

Susanna îşi clătină melancolic capul ei frumos, îşi luă geanta, deschise uşa barăcii şi păşi în interiorul biroului prăfuit. „De ce?", se întrebă iar în sinea ei. Şi imediat ce-l zări pe tânărul care răcnea furios în telefon îşi aminti. Charlie. Charlie Babbitt. De asta.

Susanna se opri în prag privindu-l lung. Cu siguranță, era cel mai frumos bărbat pe care îşi pusese vreodată ochii... sau mâinile. Înalt şi bine clădit, totuşi cu alura sveltă a unui tânăr de douăzeci şi şase de ani, avea o masă de păr negru ce amenința să se cârlionțeze oricât de des l-ar fi pieptănat. Ochii mari şi alungiți străluceau în culoarea alunelor coapte, umbriți de gene dese şi lucioase, iar buzele erau pline, senzuale, aproape feminine, până când zâmbea. Iar când Charlie Babbitt zâmbea... Oh, Doamne, cine ar fi putut rezista acelui surâs, celor treizeci şi doi de dinți albi strălucitori, acelei gropițe ucigaşe din bărbia lui...?

Susanna însă nu era genul de fetişcană care să se lase cucerită de simpla înfățişare plăcută a unui bărbat, chiar irezistibilă fiind, ca a lui Charlie Babbitt. Cu frumusețea putea fi grozav de plăcut să petreci o noapte şi chiar să te trezeşti dimineața alături, dar în cele din urmă, oricât de perfectă ar fi ea, simpla frumusețe devine plictisitoare dacă nu are în spatele ei ceva solid.

La Charlie, acest ceva solid era o inteligență ascuțită, feroce. Temperamentul său exploziv ascuns în dosul fizicului atrăgător era dublat de o minte strălucită ce sesiza instantaneu esența oricărei probleme şi soluția adecvată. Dacă Charlie Babbitt ar fi catadicsit să-şi folosească această inteligență vie pentru a realiza ceva util şi cu adevărat important în loc să vâneze cai verzi pe pereți, ar fi putut deveni cu adevărat o forță.

Trăgând cu sete din țigară, Charlie îşi flutură mâna spre Susanna invitând-o să treacă mai repede la lucru, însă întreaga sa atenție era fixată asupra interlocutorului de la celălalt capăt al firului. Susanna se aşeză la biroul ei, ridică receptorul şi începu să formeze lungul şir de cifre pentru o convorbire peste ocean. După câteva clipe rosti:

– *Pronto? Qui* Babbitt Colectibles.

În ciuda numelui răsunător, Babbitt Colectibles avea o înfățișare jalnică. Încăperea duhnea a fum de țigară, scrumiere arhipline zăcând pe fiece colțișor liber existent. Mobilierul consta din trei birouri metalice achiziționate la a cincea mâna cu ocazia lichidării unei firme falimentare, trei scaune din lemn și un dulap. Un birou îi aparținea lui Charlie Babbitt; al doilea era destinat „secretarei" – care însă nu exista în prezent, nu existase nici înainte și, după toate probabilitățile, nu va exista niciodată.

De aceea îi fusese repartizat deocamdată Susannei Palmieri. Aceasta se întâmplase la scurt timp după ziua în care Charlie o întâlnise și fusese cucerit de farmecul ei delicat, de trupul micuț dar bine făcut, de temperamentul ei vulcanic și accentul acela italian delicios. Imediat ce aflase că Susanna vorbește fluent limba italiană, *lingua toscana în bocca romana,* pornise atacul. În aceeași săptămână devenise amanta lui și începuse să lucreze pentru Babbitt Collectibles, fiind de neînlocuit la demararea afacerii cu tipii de la Lamborghini.

La cel de-al treilea birou ședea „partenerul" lui Charlie, de fapt un simplu funcționar. Lenny Barish avea douăzeci de ani și își petrecuse ultimii trei ani din viață încheind contracte de vânzări prin telefon. Acum făcea același lucru însă, spre deosebire de Charlie, el nu striga; scâncea și se tânguia.

Pe zidul din spate atârnau două hărți jerpelite ce înfățișau Germania de Vest și Italia. În ciuda hainelor sale italiene de comandă și a pantofilor englezești din piele fină, în ciuda „clasei" afișate, Charlie Babbitt era doar un biet negustor de mașini vechi ce lucra cu bani împrumutați. În timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului, țipetele lui Charlie încetară pentru moment, însă sprâncenele negre îi erau coborâte într-un unghi amenințător și părea gata să explodeze în orice moment. Pufăi furios din țigară.

– Nu, sir, scâncea Lenny, chiar astăzi de dimineață am discutat acest subiect cu domnul Babbitt...

Ochii lui priveau imploratori spre Charlie şi întinse o mână în speranța unui ajutor, însă „patronul" avea necazurile lui şi acestea păreau să dea pe-afară.

– Da, bine, dar au trecut cinci săptămâni şi jumătate! zbieră Charlie în receptor. *Săptămâni!* Cum dracu' s-o scoți la capăt cu Agenția de trei ori?!

Lenny ridică brusc ochii cu surprindere, interpretându-şi pentru moment discuția cu viitorul proprietar al unuia din cele şase Lamborghini – mai exact al celui argintiu. Al treilea refuz al Agenției pentru Protecția Mediului era o veste nouă pentru Lenny, şi în nici un caz una bună.

– Oh, da, sir – bâlbâi jalnic în receptor – chiar acum se fac ultimele aranjamente cu Agenția. Doar... doar o zi sau două în plus...

– Dar ştii că ai tupeu?! – urlă Charlie. Şase maşini de câte trei ori fiecare! Asta face optsprezece – poți să fii mândru, nu-i aşa? Dar ce eşti tu, mecanic sau inginer la NASA? Trebuie să mişti din loc nenorocitele alea de maşini! Aici nu e un muzeu amărât cu automobile de epocă, ştiai asta? Mă duc pe copcă, dau faliment! Ajută-mă, la dracu'!

O sudoare rece şi lucioasă năpădi fruntea lui Lenny în timp ce tânărul încerca să facă față presiunii crescânde de la celălalt capăt al firului.

– Vai, sir, nu c-cred că asta e chiar ne-necesar... bâlbâi el fluturându-şi disperat mâna spre Charlie, implorându-i ajutorul.

Charlie însă nu-i acorda nici o atenție.

– Mda, şi eu ce să-i spun tipului cu împrumutul? Îi datorez două sute de miare, mă auzi? Mii! Trei de zero!

În culmea nervilor, strivi chiştocul în scrumiera plină, aprinzând imediat altă țigară.

Susanna îşi încheie convorbirea cu un suav *„Ciao, grazie"*, apoi închise telefonul. Aruncând o privire ceasului de mână se încruntă nerăbdătoare şi întinse braţul spre Charlie arătând semnificativ cu degetul spre ceas. Trebuiau să plece cât de curând; se apropia de ora 12 şi va dura o veşnicie până ce vor reuşi să iasă din oraş în aglomeraţia sfârşitului de săptămână. Până la Palm Springs era drum lung şi Susannei nu-i surâdea deloc ideea traversării deşertului în miez de noapte. Charlie îi promisese un weekend sărbătoresc pe durata a trei zile, dar asta fusese cu o săptămână în urmă, când încă mai aveau ceva de sărbătorit.

Acum îi aruncă o privire scurtă care voia să spună: „Aşteaptă puţin! Am necazuri aici. Mai ai răbdare câteva minute!", apoi se întoarse iarăşi la convorbirea aceea care îl făcea atât de nervos.

– Ar fi putut pune mâna pe maşini încă de acum unsprezece zile! Sunt garanţia lui, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai pot să-l ţin departe de ele!

Panica începuse să se aştearnă pe trăsăturile lui Charlie când cel de-al treilea telefon, cel de pe biroul Susannei, zbârnâi strident. Citind îndemnul din ochii lui, fata îşi scoase clipsul de aur, ridică receptorul şi rosti cu o voce plăcută:

– Babbitt Collectibles.

Imediat un glas iritat începu să zbiere la ea.

– Da, sir, mierloia-Lenny în receptorul său, ştiu că înţelegerea iniţială era pentru patru săptămâni...

Îşi bâţâi mâna cu disperare încercând să atragă atenţia lui Charlie, dar el continua să-l ignore luptându-se mai departe în tranşeea sa.

– Uite ce-i, cu bani gheaţă ai încercat? Cât poate să câştige un tip de la Agenţia aceea, pentru numele...

Se întrerupse văzând semnele energice pe care i le făcea Susanna. Îşi trecuse interlocutorul pe linia de

aşteptare, dar expresia de pe faţa ei era suficient de clară.

– Este Wyatt, spuse privindu-l cinic. Vrea să ştie ce-i cu împrumutul.

Charlie nu răspunse, dar figura i se împietri dintr-odată, ochii devenindu-i doi cărbuni aprinşi de culoarea alunelor coapte.

– Dacă nu-şi capătă banii până la ora 5,30, continuă Susanna, înhaţă – chiar aşa a zis, înhaţă – toate cele...

– Te sun eu! lătră Charlie în receptorul său trântindu-l în furcă înainte ca mecanicul să poată replica ceva.

– ...şase maşini, sfârşi Susanna.

Un zâmbet şoltic se lăţi pe figura plăcută a lui Charlie Babbitt. Şoltic şi totuşi îndrăzneţ, cuceritor şi convingător. Suspicioasă, Susanna se trase cu un pas înapoi clătinându-şi capul vehement, nu, nu. Orice-ar fi pus el la cale, ea nu se amesteca. Sufletul ei nemuritor era şi aşa destul de periclitat de prezenţa lui Charlie Babbitt.

Tânărul îşi aşeză delicat mâna dreaptă în jurul mijlocului ei şi şopti cu o voce joasă, stăpânită, ca şi cum totul mergea de minune, de parcă nimic deosebit nu se întâmplase:

– Spune-i... spune-i că nu pricep nimic. Am semnat cecul joi: m-ai văzut cu ochii tăi semnându-l odată cu celelalte şi tu personal i l-ai înmânat fetei care se ocupă de corespondenţă.

Susanna continua să-şi clatine capul şi mai hotărâtă. Nu ştia ce însemnau toate astea, dar putea recunoaşte o minciună uriaşă când o auzea. De trei săptămâni încoace prinsese câte ceva din aranjamentele lui Charlie Babbitt – cum să nu audă când cele trei birouri erau atât de înghesuite şi Charlie zbiera atât de tare în telefon?! – dar ea nu voia să se amestece în aşa ceva, nici măcar nu voia să ştie! Fusese angajată să lucreze cu Italia fiindcă era italiancă şi cunoştea foarte bine limba, dar din partea ei asta era tot! Şi totuşi, undeva în adâncul fiinţei sale,

Susanna Palmieri ştia bine că „asta" nu putea fi tot, cel puţin atâta timp cât ea şi Charlie erau implicaţi într-o legătură personală, afectivă. Era prietena lui acum şi el avea anumite drepturi asupra ei – drepturi pe care rareori ezita să şi le manifeste.

Charlie mângâie părul negru, des şi ondulat al Susannei cu degete moi, îndemânatice, iar şoapta îi deveni şi mai caldă:

– Te rog! Am nevoie de asta.

În locul acela ascuns în care el o încălzea mereu, Susanna simţi că începe să se topească. Urându-se pentru că accepta, furioasă pe Charlie, se întoarse şi ridică receptorul apăsând butonul de apel.

– Sir, vă rog să mă credeţi că nu înţeleg nimic. Domnul Babbitt a semnat cecul joi. Eu însumi l-am văzut semnându-l odată cu celelalte şi l-am înmânat fetei care se ocupă de corespondenţă...

În spatele ei auzi oftatul uşurat al lui Charlie.

– Doar o secundă, vă rog. Cealaltă linie...

Apăsă din nou butonul de aşteptare şi se întoarse spre Charlie repetând cuvintele lui Wyatt:

– 5,30. Nici o amânare.

Charlie Babbitt începu să străbată încăperea cu paşi repezi, mintea lucrându-i febril ca un computer.

– Nu ar putea-o el ruga pe contabila lui să mai verifice odată evidenţele? Ca o favoare specială pentru tine. Spune-i că e-n joc fundul tău... sau slujba, dacă-ţi convine mai bine aşa.

Susanna se încruntă, dar ridică iar receptorul.

– O puteţi ruga pe contabila dumneavoastră să mai verifice o dată evidenţele sale? Aş lua-o ca pe o favoare personală. Mi-e teamă că este în joc slujba mea dacă...

Un bubuit asurzitor îi întrerupse fraza. Lenny, în disperare de cauză pentru a-i atrage atenţia lui Charlie, izbea înnebunit cu pumnul în marginea de metal a birou-

lui. Ochii lui erau ca două farfurioare imploratoare şi râuri de transpiraţie i se scurgeau în jos pe obraji şi pe gât. Mai avea puţin şi începea să plângă în receptor.

– Da, sir, imediat ce domnul Babbitt se va întoarce de la şedinţă...

Realizând în sfârşit adânca disperare a băiatului, Charlie se repezi spre el pentru a-l ajuta, însă Susanna îl strigă din nou. Tonul ei nu era mai puţin imperativ şi Charlie se opri în mijlocul încăperii privind derutat când spre unul când spre celălalt.

– Charlie! Uită-te bine la buzele mele: 5.30, ultimul cuvânt.

Babbitt încremeni locului şi închise ochii pentru o clipă. Trase adânc, cu sete aer în piept, în timp ce mintea îi alerga frenetic ca un cobai într-un labirint încurcat căutând cu disperare o ieşire. Şi, desigur, găsi repede una strâmtă, îngustă, suficientă însă pentru un mic şoarece de laborator.

– O.K., izbucni. Ascultă: acum sunt într-un avion spre Atlanta. Tu completezi chiar în acest moment un cec pe care mi-l laşi pe birou să-l semnez luni dimineaţa la prima oră. Asta-i tot ce poţi face. Zi şi tu: „Vă rog, vă implor, nu mă distrugeţi, am nevoie disperată de slujba asta", etc. Bine?

Susanna se încruntă enervată nu doar din cauza conştiinţei sale ci şi datorită vorbelor în doi peri aruncate de Charlie. Uneori felul în care el i se adresa îi punea sângele pe foc. Totuşi, se întoarse iar la telefonul ei.

Atenţia lui Charlie se îndreptă imediat spre Lenny care ducea o luptă pe viaţă şi pe moarte cu clientul său.

– Nu, sir, eu n-aş face aşa ceva. Ar trebui să discutaţi personal cu domnul Babbitt... Oh, doriţi numărul dânsului? Păi...

Aruncă o privire rapidă spre Charlie care clătina energic din cap.

– Nu, sir, domnul Babbitt este pe drum în acest moment şi...

– Charlie! chemă Susanna.

Se răsuci spre ea cu faţa întunecată şi ochii la fel de reci ca Marea Nordului.

– Nu vrei să-ţi pui şi tu creierul la contribuţie, scumpo? Măcar o dată!

Susanna tresări de parcă ar fi pălmuit-o, dar îşi strânse buzele fără a riposta punând bădărănia lui pe seama presiunii ce-l apăsa din toate părţile.

– Va trebui să-l suni când aterizezi, îi spuse rece.

– Charlie! miorlăi Lenny Barish.

Charlie Babbitt era sub tensiune de prea mult timp şi în cele din urmă o valvă undeva în interiorul lui plesni aruncând totul în afară. Încerca să ţină de unul singur totul sub control, trăind din bani împrumutaţi, trăgând cu disperare de timpul care nici el nu-i mai aparţinea. Numele său bâzâit de neajutoratul Lenny declanşă explozia. Se răsuci pe călcâie cu braţul întins, măturând dintr-o mişcare toate hârţoagele de pe biroul nefericitului, hârtii, agende, notiţe, toate împrăştiindu-se cu zgomot pe podea sub privirile stupefiate ale băiatului.

– Mai... ai... vreo... problemă? întrebă Charlie printre dinţii ameninţător încleştaţi. Mărul lui Adam din gâtul lui Lenny făcu un salt violent.

– Domnul Bateman vrea să renunţe la maşina sa. La fel şi domnul Webb. Ei... oh... vor să li se înapoieze avansurile.

Ultima parte a frazei se stinsese într-un şuierat anemic. Avansurile acelea erau de mult istorie, o amintire îndepărtată, pierită în neant.

Charlie închise ochii ametit.

– Au găsit două maşini disponibile la Walley Motors, continuă Lenny, şi vor să le ia pe acelea.

– Charlie, te rog! insistă Susanna.

Se răsuci tăcut spre ea, aproape sfârşit după izbucnirea violentă de adineaori.

– Wyatt vrea să ştie unde sunt cele şase maşini.

Charlie clătină din cap. Sigur că vrea. Să aştepte el până atunci!

– Spune-i adevărul. Spune-i că nu ştii.

Nimeni altul decât el nu avea habar de locul în care ascunsese automobilele. Ele erau ultima lui şansă, asul lui din mânecă. Întorcându-se spre Lenny, de această dată ceva mai liniştit, îi şopti:

– Spune-i că tocmai vorbeai cu mine pe celălalt fir; chiar acum am aranjat cu Agenţia. Şi...

Ezită o clipă luptându-se cu sine însuşi, apoi oftă din adâncul pieptului şi continuă:

– Spune-i că mai scad cinci mii din preţul fiecăruia. Pentru că apreciez răbdarea de care dau dovadă.

Lenny încuviinţă recunoscător şi ridică receptorul. Susanna îl închise pe al său şi îşi aţinti ochii spre Charlie.

– Luni. Wyatt e de acord să aştepte până luni.

Iar azi era abia vineri! Avea un întreg weekend la dispoziţie, un răgaz binecuvântat. Charlie răsuflă uşurat şi întreg trupul i se destinse. Muşchii umerilor şi ai gâtului, încordaţi de atâta vreme, îl dureau îngrozitor. Ridică ochii spre Susanna, abia acum observând-o cu adevărat. Iubita lui. Era lângă el ori de câte ori avea nevoie de ea şi pentru asta îi era recunoscător. Avea de gând să o distreze de minune în week-end pentru a-i răsplăti devotametul. Era atât de drăguţă!

Ochii lui Charlie rătăciră de-a lungul trupului micuţ cu o privire admirativă. Era adorabilă, un vulcan italian în ediţie de buzunar cu plete negre ondulate şi doi ochi scânteietori, cu o fragilitate delicată ce nu înceta să-l ispitească de fiecare dată. Se întinse spre ea, îi cuprinse umerii cu braţul şi o lipi de el sărutându-i buzele roşii ademenitoare.

– Bun. Eşti gata pentru Palm Springs?

Ochii mari şi negri ai Susannei se lărgiră şi mai mult privindu-l cu uimire.

– Nu te-ai răzgândit? Mai mergem?

Charlie încuviinţă. De ce, era vreo problemă?

– Chestia asta? O neplăcere minoră. Nimic mai mult.

– Nimic mai mult? îl îngână Susanna.

Explozia de adineaori, telefoanele acelea disperate, minciunile, subterfugiile... Minore??

Umerii lui Charlie se înălţară într-o mişcare expresivă.

– Eldorf o să apară cu cele şase injectoare, spuse încrezător. După aceea mă duc la Agenţie, livrez maşinile, înapoiez împrumutul... şi...

Făcu o pauză pentru a mări efectul dramatic apoi continuă:

– ... ale mele-s optzeci de miare!

Afişă cel de-al doilea zâmbet ameţitor din repertoriul său, plin de sine şi încheie:

– Nu-i rău... pentru două telefoane.

*

Soarele cobora încet spre vest îndărătul munţilor, în timp ce micul Ferrari argintiu, cu optzeci de mile la oră, înghiţea şoseaua străbătând deşertul. Cerul devenise o cupolă albăstrie luminată de ultimele raze ale asfinţitului ce îmbrăcau norii alburii într-o strălucire aurie. Stelele începuseră să-şi facă apariţia reconstituind iarăşi pentru o noapte constelaţiile eterne.

Susanna Palmieri tremură cuprinsă de un fior. Priveliştea infinită a cerului deasupra deşertului avea totdeauna un efect magic asupra ei, făcând-o să se simtă mică şi insignifiantă.

Renunţase să mai aştepte vreun angajament de orice fel din partea lui Charlie Babbitt. Omul era o enigmă învelită într-o şaradă şi legată cu o ghicitoare. Erau oare

sentimentele lui față de ea egale, sau măcar apropiate de ceea ce simțea ea pentru el? Nu vorbea niciodată despre acest lucru, nu obișnuia să discute despre simțăminte. Ținea oare la ea? Ținea cu adevărat la cineva, cu excepția propriei sale persoane?

Când erau singuri, când făceau dragoste, Susanna ar fi putut jura că da. Charlie era pasionat, tandru, o strângea lângă el sărutând-o pătimaş. Ştia că o place şi că îl mulțumeşte, putea citi acest lucru în ochii şi în zâmbetul lui nesățios în timp ce părea s-o devore din priviri.

Însă, îndată ce-şi trăgea iar pantalonii pe el, Charlie Babbitt devenea cu totul altul, un individ care nu avea ochi decât pentru câştig, mereu în căutarea unei slăbiciuni, a unui punct sensibil la ceilalți, pe care l-ar putea exploata în favoarea lui. Când alți bărbați visau, Charlie făcea planuri. Susanna îl iubea, însă nu era sigură dacă îl şi plăcea. Pe parcursul a zece mile nu mai rostise o vorbă, scrutându-l fără a putea citi ceva pe figura lui. Cu ambele mâini pe volan, Charlie privea drept înainte pierdut în gândurile sale pe care, ca întotdeauna, se ferea să le împărtăşească. Totuşi, Susanna ştia foarte bine că nu era atât de plin de el şi încrezător precum voia să pară. Ceva îl tulbura. Chiar în scurtul răstimp scurs de când se cunoscuseră, Susanna învățase să citească anumite semne.

– N-aş vrea să fiu pisăloagă, dar nu crezi că mi-ai putea spune măcar zece sau douăsprezece cuvinte? Înainte de a ajunge la hotel.

Charlie îi aruncă o privire pe care ea i-o întoarse ridicând ironic o sprânceană.

– Consideră că nu te-am întrebat, îi spuse în cele din urmă înălțând din umeri.

„E o figură fata asta!" – îşi spuse Charlie râzând satisfăcut – o bucățică de om care nu se temea de el, şi nici de orice altceva.

– Îmi pare bine că ne-am hotărât să plecăm de azi – îi răspunse încetişor. O să ai astfel ocazia să te răţoieşti la mine trei zile pline.

– Uite ce-i, dacă eşti chiar atât de îngrijorat, sună la birou şi vezi ce mesaje ţi s-au lăsat. Ştiu că este doar o... neplăcere minoră, dar...

– Dar numai la asta îmi stă capul, nu-i aşa? râse Charlie pe un ton ce voia să pară vesel, dar nu reuşea decât să fie încordat.

– Doamne, sper că nu-i vorba despre o altă femeie, îşi dădu Susanna ochii peste cap cu prefăcută îngrijorare.

– Poate că e vorba despre alte femei, o tachină el.

– Ei bine, hai să vedem dacă nu cumva te-au căutat ele.

Fata formă numărul de la birou pe telefonul de bord şi aşteptă.

– Trei – zero – unu – nouă, se auzi vocea operatoarei.

– Babbitt, rosti Charlie scurt sub privirile neliniştite ale Susannei.

– Aveţi două apeluri de la domnul Bateman. Doriţi numărul?

– Nu.

– O.K., continuă operatoarea. Şi mai este... oh...!

Vocea îi tremură puţin.

– ...oh, la dracu'!

Charlie şi Susanna se priviră surprinşi. Ce naiba se întâmplase?

– A sunat... domnul John Mooney-avocatul tatălui dumneavoastră. Mesajul era din Cincinatti şi... A murit tatăl dumneavoastră, domnule Babbitt.

Susanna încremeni cu ochii la Charlie, dar pe figura lui nici un muşchi nu se clinti.

– Înmormântarea are loc duminică, se auzi din nou vocea operatoarei. Domnul Mooney a dat cu greu de urma dumneavoastră. Am... am numărul la care poate fi găsit.

Charlie închise telefonul. Continua să apese puternic pedala de accelerație, cu ochii ațintiți drept înainte la panglica asfaltată a şoselei, fără un cuvânt, însă din întreaga sa atitudine răzbătea o încordare dureroasă ce aduse câteva lacrimi de compasiune în ochii Susannei. Tatăl lui... Ce groaznic!

– Oh, Charlie, şopti. Te simți bine?

Nu răspunse, dar ridică piciorul de pe accelerație şi maşina încetini uşor. În cele din urmă se opri, dar Charlie rămase nemişcat, privind drept înainte învăluit în tăcere ca o insectă prinsă într-un chihlimbar.

Susanna întinse mâna şi îi atinse umărul uşor, ca pentru a-i aminti că se afla acolo, lângă el, pentru el. Charlie întoarse capul surâzându-i.

– Îmi pare rău pentru weekend, scumpo.

– Pentru weekend?!

Replica lui Charlie fusese atât de neaşteptată, de nepotrivită, încât Susannei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Charlie...

Îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor încercând să-i prindă privirea, însă el o evită întorcându-şi ochii de la ea.

– Ştii... bâigui Charlie, noi... între noi nu era decât ură. Doar ură.

Din vocea lui însă, acum răzbătea durere. Suferind lângă el, pentru el, Susanna îi mângâie părul alinându-l cu mâini uşoare, aşa cum o mamă îşi alină puiul.

– Mama a murit când eu aveam doi ani. Şi atunci am rămas doar... eu şi cu el.

– Te... bătea?

Charlie ezită o clipă.

– Înăuntru, spuse în cele din urmă cu greu, de parcă ar fi extras cuvântul de undeva din adâncul ființei lui.

– Nimic din ceea ce făceam eu nu era destul de bun. Câteva note de opt şi nouă la şcoală, şi imediat cele de zece erau uitate. Eu trebuia să fiu... mândria satului!

Pe faţă i se aşternu un zâmbet amar.

– Înţelegi, eu aveam acest potenţial!

Câteva clipe rămaseră amândoi tăcuţi, fiecare adâncit în propriile sale gânduri.

– Vin cu tine, anunţă Susanna brusc.

– E frumos din partea ta – clătină el din cap surâzând – dar n-are rost.

– Vreau eu să vin, se încăpăţână Susanna. Ăsta-i rostul.

Însă el continua să dea din cap, – nu, nu – la fel de încăpăţânat.

– Nu te obosi.

Rănită, Susanna se trase brusc înapoi. Încă o dată Charlie o respingea, înstrăinându-se de ea. Şi totuşi, nu. Senzaţia degetelor ei mângâindu-i părul fusese singura care îl susţinuse, şi acum, singur şi vulnerabil, se întoarse spre ea.

– Cred că am uitat cu cine vorbesc, şopti cu un zâmbet trist pe buze.

Cuprinzându-i gâtul cu braţele, Susanna îi aşeză cu blândeţe capul pe pieptul ei îngropându-şi obrazul în părul lui. Era tristă şi necăjită, însă în ciuda acestui fapt, o senzaţie de caldă bucurie o inundă, umplându-i inima de fericire. Charlie avea nevoie de ea.

II

În timp ce străbăteau în viteză deşertul, de această dată înapoi, Charlie se arătă nervos şi prost dispus, însă Susanna, înţelegătoare, o consideră ca pe o reacţie normală la vestea neaşteptată a morţii tatălui său. Pe măsură ce înaintau spre vest, o puse la curent cu planul lui în fraze scurte, sacadate. Vor opri la apartamentul ei, ea va împacheta, iar Charlie, cu maşina Susannei, va da o fugă până la el acasă şi îşi va lua un costum pentru înmormântare. Cu javrele acelea de creditori pe urmele lui nu avea de gând să se învârtă prin Los Angeles în automobilul său, aşa că se va întoarce cât de repede la ea şi vor reţine biletele de avion telefonic. Vor petrece noaptea acasă la Susanna, vor pleca spre aeroport la prima oră a dimineţii, până la cină vor fi deja în Cincinatti unde vor trage la un hotel, iar imediat după înmormântare se vor întoarce înapoi. Cât despre weekend-ul la Palm Springs, îl vor avea cu siguranţă altădată, Charlie promitea solemn.

Susanna strânsese deja toate bagajele când Charlie se întoarse cu costumul şi se repezi direct la telefon. După ce obţinu două locuri la clasa întâi pentru zborul de dimineaţă, sună la hotelul Broadham din Cincinnati şi reţinu o cameră dublă.

– Nu, pentru o singură noapte. Vom elibera camera la prima oră duminică în zori.

Imediat ce avionul părăsi pista de decolare, Charlie dădu peste cap unul după altul două pahare de Chivas, se în-

toarse cu fața spre geam şi adormi. Singură, Susanna ciuguli puțin caviar pe pâine prăjită şi sorbi dintr-un pahar cu şampanie caldă şi trezită. Avea senzația că este la fel de răsuflată ca băutura aceea; toate balonaşele ei se evaporaseră. Încă o dată Charlie Babbitt o eliminase din viața lui.

Nu se trezi când apăru stewardesa cu cina şi Susanna îl lăsă să doarmă în continuare. Probabil că era extenuat, cu toate poverile acelea grele pe care le purta. Acceptându-şi cu resemnare singurătatea, înghiți puțină salată de homar şi jumătate din platoul cu pui rece.

În momentul în care aeronava se pregătea să aterizeze, Charlie deschise ochii înfometat. Cu părere de rău – îi explică însoțitoarea de bord roşie la față – dar bufetul închisese deja şi toate alimentele erau strânse şi depozitate în vederea aterizării, aşa încât... Charlie afişă instantaneu zâmbetul său Numărul Unu – Distrugătorul – şi începu să toarcă molatic ca un motan:

– Vai, regret enorm că vă dau atâta bătaie de cap, însă... n-am mâncat nimic toată ziua şi sunt flămând...

În mai puțin de şase minute stewardesa era înapoi lângă scaunul lui cu o tavă supraîncărcată: creveți, filé mignon cu ciuperci (eu n-am avut filé mignon! – notă Susanna fierbând), cartofi franțuzeşti, salată Cobb, rulouri calde, parfait de ciocolată, cafea proaspătă şi cognac.

– Sunteți mulțumit? întrebă fata cu sufletul la gură.

De data aceasta „Distrugătorul" se întinse cu o încetineală studiată prinzând în el şi ochii lui Charlie.

– Mi-ați salvat viața, murmură el. Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc.

„Pariez!" îşi spuse Susanna în italiană privindu-l cum înfulecă pe nerăsuflate. „Chiar pot să pariez!"

*

Hotelul Broadham constitui o adevărată surpriză pentru Susanna. Spațios şi probabil altădată elegant, acum

avea un aer îmbătrânit. Solemnitatea adormită a foaierului îmbrăcat în marmură, decorat cu candelabre ciobite de cristal, aducea mai degrabă cu opulența caracteristică secolului trecut decât cu modernitatea eficientă a zilelor noastre. Charlie Babbitt alerga mereu după nou, după luciu, strălucire şi contemporaneitate; aici însă, era altceva.

Când intrară în camera sărăcăcios mobilată, Susanna, doborâtă de oboseală, nu-şi dorea decât să adoarmă mai repede; a doua zi urma să fie foarte încărcată, iar cea de azi nu fusese mai prejos. Înregistră o imagine înceţoşată a tavanului coşcovit şi a draperiilor prăfuite de catifea, însă singurele obiecte care păreau să aibă o semnificaţie pentru ea erau cada adâncă de faianţă şi patul dublu. După o baie lungă şi fierbinte, căzu imediat într-un somn adânc.

Lângă ea, Charlie rămase treaz ore în şir fumând ţigară după ţigară, scrutând întunericul cu ochii larg deschişi.

*

Ziua de sâmbătă începu cu o surpriză şi mai mare. Când Susanna ieşi din dormitor îmbrăcată într-un taior modest negru, cu ciorapi de aceeaşi culoare, îl găsi pe Charlie în faţa oglinzii aranjându-şi cravata. Arăta... altfel.

Purta un costum pe care ea nu-l mai văzuse până acum şi care – prin croiala clasică, sau datorită stofei închisă la culoare cu dungi discrete îl transformase dintr-un vântură-lume chipeş cu haine de import într-un tânăr businessman de pe coasta estică a cărui sobrietate nu putea fi pusă la îndoială. Nici un comerciant de maşini vechi nu putea avea asemenea înfăţişare. Abia în clipa în care el îşi puse veşnicii săi ochelari de soare, abia atunci Susanna recunoscu ceva din vechiul Charlie Babbitt.

Iar ceea ce părea mai ciudat era faptul că noua lui demnitate şi aerul de respectabilitate afişat nu semănau câtuşi de puţin a fi un simplu rol sau o altă faţetă a multiplei sale personalităţi. Păreau, dimpotrivă, foarte reale.

Maşina închiriată aştepta deja în faţa uşilor nichelate ale hotelului. Era un Lincoln negru impunător, foarte potrivit circumstanţelor, şi totuşi prezenţa acestuia o surprinse iarăşi, deşi Susanna nu se aşteptase nicidecum ca Charlie să apară la cimitir într-un Cadillac roşu decapotabil.

Se aşezară unul lângă altul pe bancheta din spate privind pe fereastră fără a vorbi, în timp ce maşina străbătu oraşul, străzile de la periferie şi traversă suburbiile. Betonul, cărămida şi oţelul lăsară loc curând peluzelor înverzite presărate cu case mici, identice, urmate apoi de vile spaţioase, bine întreţinute, înconjurate de terase largi mărginite de garduri electrificate. În cele din urmă Lincoln-ul negru intra pe poarta de piatră a cimitirului.

Fondat în 1835, Memorial Park oferea privelişţea pitorească a unei peluze bordate în zare de dealuri molcome, punctată din loc în loc de sălcii şi chiparoşi, populată cu sute de suflete ce-şi găsiseră liniştea veşnică şi aşteptau răbdătoare în criptele lor de marmură şi granit ziua Judecăţii de Apoi.

Pe culmea rotunjită a unei coline, într-una din cele mai plăcute zone ale parcului, o ceremonie funebră era în plină desfăşurare. Zece – douăsprezece chipuri solemne, bărbaţi şi femei cu păr alb şi haine cernite se adunaseră cu capetele plecate în jurul unui mormânt deschis. Cu excepţia albastrului intens al cerului de vară, singura pată de culoare în peisaj era roşul aprins al robelor episcopale şi purpuriul întunecat al unei uriaşe jerbe de trandafiri pe a cărei eşarfă era scris simplu, cu litere de aur, „Sanford Babbitt".

Charlie coborî din automobil şi îşi netezi cu grijă cutele costumului său impecabil. În aceeaşi clipă toţi ochii se întoarseră spre el studiindu-l din cap până în picioare.

– Am impresia că eşti aşteptat, îi şopti Susanna.

Charlie îşi îndreptă umerii şi porni încet spre mica adunare, învăluit în aceeaşi tăcere, urmat la câţiva paşi în spate de Susanna. Se opriră puţin mai departe de grupul cernit şi imediat serviciul religios începu, amândoi şezând tăcuţi, fără a se alătura celorlalţi la rostirea rugăciunilor sau la intonarea imnului funebru, deşi Susanna nu se putu opri să nu se închine când pastorul rosti cuvintele: „Eu sunt Învierea şi Viaţa."

Ceremonia – simplă şi scurtă – luă sfârşit repede. Charlie aruncă o mână de pământ pe sicriul din bronz al tatălui său fără a clipi măcar o dată şi fără a vărsa o lacrimă. La un semn din partea lui, Susanna se întoarse şi porni agale spre maşină, însă Charlie nu o urmă. Se apropie de unul din bărbaţii aflaţi lângă mormânt şi cei doi îşi strânseră mâinile. Tipul era probabil John Mooney, avocatul bătrânului Babbitt, îşi spuse Susanna. Nu putea auzi ceea ce vorbeau, însă îl văzu pe Mooney scoţând două chei şi întinzându-i-le lui Charlie care le luă şi le puse în buzunarul hainei sale.

După aceea tânărul se întoarse şi părăsi mormântul tatălui său fără a arunca o privire în urmă. Urcă în maşină şi se aşeză lângă ea spunând scurt:

– Schimbare de planuri. Rămânem în Cincinatti încă o noapte. Mai am ceva de făcut aici înainte de a pleca.

– Şi acum unde mergem?

– O să vezi când o să ajungem acolo.

– Unde „acolo"? insistă Susanna.

– East Walnut Hills.

În Walnut Hills – cartier select cu trafic redus şi puţini vizitatori – casele solemne şi elegante păreau nişte castele în miniatură. Fiecare era înconjurată de cel puţin

zece acri de teren şi aici vecinii nu obişnuiau să bârfească seara peste gard sau să alerge necontenit dintr-o bucătărie în alta. Aici totul părea să şoptească în jur: „Bani", fiindcă este o dovadă de proastă creştere să strigi în gura mare.

– Asta e: casă, dulce casă! – răsună deodată vocea lui Charlie plină de sarcasm.

Impresionată, Susanna coborî din maşină în faţa reşedinţei lui Sanford Babbitt – un conac uriaş cu coloane imense la intrare – casa în care se născuse şi crescuse Charlie până în ziua aceea îngrozitoare şi misterioasă când, copil fiind încă, plecase pentru totdeauna.

– N-aveam idee... nu-mi închipuiam că... provii... dintr-un asemenea mediu, îngână ea derutată de atâtea noutăţi şi ciudăţenii, încercând din răsputeri să le pună în ordine în mintea ei alături de acest Charlie Babbitt pe care nu-l cunoştea.

– Mulţumesc, ricană el.

– N-am vrut să sune aşa!

Însă Charlie nu o mai asculta. Lăsase valizele lângă uşă şi se apropiase de bolta de verdeaţă ce lega casa de garaj; sub ea se zăreau două automobile. Primul era un Rolls-Royce maron cu argintiu, o maşină încăpătoare de oraş, însă nu pe acesta îl privea Charlie ca hipnotizat.

Cealaltă maşină era un Buick Roadmaster decapotabil fabricat în 1949, cu un an înainte de apariţia modelului supranumit „Brontozaur cu coada răsfirată." Caroseria de un alb strălucitor ca de frişcă avea luciul acela orbitor căpătat după îndelungi şi atente îngrijiri. Era perfectă ca o operă de artă – de la nichelajele scânteietoare ale caroseriei până la banchetele din piele roşie, de la însemnele opulente ale mărcii pe capotă, până la parbrizul limpede ca de cristal. Era o minunăţie şi expresia întipărită pe figura lui Charlie reflecta o deosebită admiraţie.

Imaginea Rolls-ului impunător smulse o exclamație de surpriză de pe buzele Susannei.

– Era agent de bursă?

– Acționar la banca de investiții; sună mai bine așa, răspunse Charlie fără a-și lua ochii de la Buick-ul decapotabil.

Mângâie cu gesturi drăgăstoase caroseria strălucitoare și Susanna, uitând pentru moment de Rolls, observă în sfârșit celălalt automobil.

– Frumoasă bucățică! exclamă ea.

– Cunosc mașina asta de-o viață, spuse Charlie încetișor, apoi adăugă:

– Și am condus-o o singură dată.

Ceva ciudat, o intonație stranie răsunase în tonul lui și Susanna îi aruncă o privire ascuțită. El însă își feri ochii și nu mai spuse nimic.

În fața casei, într-un rond mărginit de un zid scund de piatră, se afla o splendidă colecție de trandafiri. Mare iubitoare de flori, Susanna recunoscu printre ei câteva specii rare, însă toți erau ofiliți, cu frunzele uscate și prăfuite, iar petalele îngălbenite pe margini.

– Ar trebui să-i ude cineva. Sunt aproape veștejiți!

Charlie aruncă tufelor de trandafiri o privire atât de înveninată, încât i-ar fi putut ucide pe loc.

– Dă-i naibii!

Altă surpriză. Ce-ar avea împotriva unor bieți trandafiri?

Susanna urcă în urma lui treptele de la intrare și așteptă până ce el scoase din buzunar cheile primite de la Mooney. Când păși înăuntru nu-și putu reține un oftat admirativ. Holul de la intrare, foarte înalt și mărginit în fundal de o scară impunătoare ce ducea la etaj, era decorat cu două oglinzi imense de aproape trei metri înălțime, în rame strălucitoare ornamentate în stil baroc. Erau așezate una în fața celeilalte și în ele Charlie și Susanna

se reflectau de mii şi mii de ori, ca în oglinzile unui tablou renascentist. Casa era cu desăvârşire goală; fiind duminică, până şi servitorilor li se dăduse o zi liberă în memoria lui Sanford Babbitt.

Charlie deschise uşa salonului şi un miros pătrunzător se revărsă din încăpere, un iz greoi de lac pentru mobilier combinat cu aerul stătut caracteristic unei camere neaerisite, la care se adăugă praful înecăcios ce se adună în mod obişnuit în faldurile draperiilor, oricât de des ar fi ele curăţate. Era o încăpere largă şi spaţioasă – un ocean de covoare orientale scumpe pe care pluteau maiestuos piese grele de mobilier antic din mahon, ca nişte luxoase pacheboturi de cursă lungă. Pe pereţi se înşira solemn o întreagă colecţie de tablouri în rame aurite. Nu erau picturi de valoare, opere ale unor nume răsunătoare, şi totuşi aspectul conferit era cel de impresionantă forţă şi opulenţă, de bani grei şi linişte adâncă, apăsătoare. Nu-ţi puteai imagina râsete în această cameră, nici strigăte înfuriate sau şoapte pătimaşe de iubire. Era o încăpere destinată ocaziilor, nu emoţiilor. Cu toate acestea, emoţii şi sentimente se revărsară odată aici, chiar din plin şi cu violenţă.

Charlie Babbitt rămase în pragul uşii câteva lungi momente inspectând încăperea centimetru cu centimetru, purtând pe faţă o expresie de nepătruns care o îndemnă pe Susanna să întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

Fără a o privi, răspunse cu o voce joasă, îndepărtată, de parcă şi-ar fi vorbit mai degrabă lui însuşi.

– Când i-am spus că plec... eu stăteam... aici. El şedea... în scaunul acela.

Îşi scuturâ capul ca pentru a alunga ceaţa şi amintirile de pe el, apoi luă mâna Susannei şi o conduse de colo-colo prin casă arătându-i totul: bucătăriile uriaşe (existau două, ambele deservite de slugi), sufrageria cu

masivul candelabru ce cobora la mică înălțime deasupra unei mese lungi la care se puteau aşeza în voie douăzeci de persoane, biblioteca impresionantă întesată cu volume legate în coperți scumpe de piele cu colțurile aurite, şirul nesfârşit de dormitoare aflate la etajul doi, toate la fel de încăpătoare, toate echipate cu şemineuri sculptate în marmură şi paturi cu baldachin, fiecare având propria cameră de baie îmbrăcată de asemenea în marmură.

Dintre toate acestea, favorita Susannei era o încăpere micuță aflată la etajul trei, camera lui Charlie de pe vremea când era copil. Părea decupată în întregime dintr-un film artistic pentru adolescenți: paturi suprapuse, fanioane şi însemne ale cluburilor de baseball pe pereți, machete ale avioanelor de luptă – Mig-uri şi F14, nimicuri copilăreşti. Totul rămăsese neschimbat, exact aşa cum fusese în ziua în care Charlie plecase de acasă – până şi hainele lui aşezate în dulap.

Privind în jurul ei, Susannei îi venea greu să asocieze personalitatea lui Charlie Babbitt pe care îl cunoştea – tipul întreprinzător fără scrupule şi stăpân pe sine – cu pătuțurile acelea suprapuse şi raftul vechi întesat cu romane clasice ca Robin Hood şi Insula comorilor. Dificil, însă plăcut şi oarecum emoționant. Se releva aici o fațetă a lui Charlie Babbitt pe care nimeni în Los Angeles nu o cunoştea, cu excepția ei.

Scotocind prin dulapul lui Charlie, Susanna scoase afară cutiile cu vechituri de tot felul, se aşeză pe podea şi începu să cotrobăie printre ele. Fotografii, albume cu autografe, postere, discuri vechi... Era interesant şi distractiv, ca o excursie prin trecutul iubitului ei. Ridică ochii la un moment dat şi îl surprinse pe Charlie privind în jos spre ea şi surâzând cu drag.

– Ei, mi se pare, interesant să arunc o privire prin astea.

– Pentru o tipă trăznită, ai nişte urechi frumoase, remarcă el.

– Nu sunt trăznită, sunt doar curioasă. Tu ai fost singurul lui copil: ai apărut când el avea... cât? Patruzeci şi cinci de ani, sau pe aproape. Probabil începuse să creadă că nu va avea niciodată un fiu.

Susanna îşi muşcă buzele ezitând, apoi continuă:

– *Trebuie* să te fi iubit!

Ghemuindu-se lângă ea, Charlie întinse mâinile şi îi mângâie delicat lobii urechilor.

– Şi atunci de ce te-a urât? întrebă ea abrupt.

– Urechi roz... puţin ascuţite... chiar aici.

Un fior cald se strârni sub degetele lui şi Susanna ştia că exact acest lucru îl urmărea el. Nu voia să vorbească despre tatăl lui şi despre relaţia dintre ei doi; dorea să-şi scoată hainele de înmormântare şi să facă dragoste cu ea acolo, în camera lui de copil, în patul vechi – cel de jos – astfel încât fantoma băieţelului care fusese să-l poată vedea pe bărbatul în care se transformase.

Şi dintr-o dată, Susanna dori exact acelaşi lucru.

*

După aceea îmbrăcă un vechi tricou al lui Charlie şi îşi trase pe ea o pereche de blugi pe care şi-i suflecă până la genunchi. Nici una din fostele lui haine nu-l mai încăpeau acum şi Charlie se mulţumi să stea fără cămaşă, doar cu pantalonii de la costumul său închis la culoare.

Împreună colindară fiecare colţişor al casei ciugulind câte puţin din ceea ce găsiră în frigider şi în rafturile din cameră – cutii cu stridii conservate, file de homar, îngheţată de vanilie. Erau ca doi copii pierduţi în cea mai mare şi mai scumpă casă de păpuşi din lume.

În cele din urmă, după ce exploraseră cu atenţie toate etajele, urcară la mansardă – un pod vast şi prăfuit, însă

bine luminat şi relativ ordonat. Viețile marii majorități a membrilor familiei Babbitt erau înregistrate aici, încuiate şi puse la păstrare în cufere vechi de lemn legate în fier, pline cu istorie şi amintiri. Cea mai mare parte a vieții lui Charlie era şi ea acolo. Un scăunel înalt de copil – ciudat, nu-şi amintea să fi şezut vreodată în el! – cutii cu jucării, notițe şi jurnale închise în safe-uri de tablă, pachete cu diverse lucruri personale.

Se aşezară amândoi pe podea scormonind plini de curiozitate revistele vechi, obosiți, dar fericiți, simțindu-se mai aproape unul de celălalt decât oricând până acum. Şi apoi...

– Ai văzut maşina aceea decapotabilă din față? întrebă Charlie.

Susanna încuviință, brusc conştientă că urma ceva important.

– Odorul lui. Maşina şi nenorociții aceia de trandafiri!

Vocea lui era aspră şi tăioasă ca o lamă de cuțit.

– Buick-ul nu era de nasul meu. „Este un obiect de artă", spunea el. „Cere respect. Nu-i pentru copii".

Susanna putea distinge în glasul lui ecoul autoritar şi imperativ al cuvintelor lui Sanford Babbitt.

– Eram în clasa a zecea. Aveam 16 ani şi pentru prima dată aduceam acasă carnetul de elev numai cu note de zece.

Susanne părea impresionată.

– Nu te uita la mine atât de surprinsă!

– Ar fi mai bine înfuriată?

– Mda. Încearcă aşa.

Susanna făcu o mutră şi amândoi izbucniră în râs. Apoi Charlie continuă.

– Şi atunci m-am dus la tata şi i-am spus: „Pot să ies cu băieții la o plimbare în Buick?" Voiam să fie aşa, ca o sărbătoare a victoriei mele. El a zis „nu", dar eu tot m-am dus. Am furat cheile maşinii şi am plecat pe furiş.

– De ce neapărat atunci? De ce în ziua aceea?

– Pentru că o meritam! izbucni Charlie. Făcusem un lucru grozav! După propria lui apreciere, şi – vocea lui Charlie slăbi o clipă – el nu a fost suficient de bărbat pentru a proceda corect.

„Chiar şi aşa" – cugetă Susanna cu tristeţe – „tot există o bucăţică lipsă din edificiul moral al lui Charlie Babbitt." Nu spuse numic, mulţumindu-se să asculte cu atenţie.

– Ne-am dus pe Columbia Parkway. Patru puşti. Şi ne-a dat în urmărire. A raportat că i se furase maşina. Nu a spus că fiul său luase automobilul fără permisiune, ci pur şi simplu că fusese furat.

Figura copilăroasă a lui Charlie se întunecă şi deveni dură ca de piatră la amintirea acelor clipe.

– Ne-au închis la Central Station. Taţii celorlalţi băieţi i-au scos într-o oră. Pe mine m-a lăsat două zile.

– Isuse! şopti Susanna stupefiată.

– Printre beţivi.

Începu să tremure retrăind aievea cele douăzeci şi patru de ore înfiorătoare.

– Atunci am fost pentru prima dată în viaţa mea înnebunit de frică. Am făcut pe mine, abia mai puteam respira de groază... După aceea am plecat de acasă şi nu m-am mai întors niciodată.

*

Asta era întreaga lui poveste. Povestea unui băiat care fuge de un tată despotic şi neîndurător pentru care fiul său nu era niciodată suficient de bun, un băiat care îşi petrecuse întreaga sa viaţă încercând să dovedească acelui tată că *este* într-adevăr bun şi capabil. Acum însă, era prea târziu. Tatăl lui nu va mai putea niciodată să-i

recunoască succesele, nici să-i judece slăbiciunile. Tatăl lui nu va mai fi niciodată mândru de el.

Charlie surâse – un zâmbet dur, de „nici că-mi pasă", însă durerea pe care o resimțea era atât de vie încât nu putu suporta să vadă iubirea şi îngrijorarea întipărită pe chipul ei. Se ridică în picioare şi aruncă o privire circulară încăperii şi fostelor sale lucruri.

– Uită-te la toate nimicurile astea! Pălării de cowboy, trenulețe şi...

Clătină din cap cu un amestec de amuzament şi dezgust.

– Mi s-a făcut iarăşi foame. Hai să mai dăm o raită pe la frigider.

Îi întinse mâna ajutând-o să se ridice, însă când aproape să iasă pe uşă, ceva îi atrase atenția şi Charlie se opri locului fixând colțul pleoştit al unui obiect ce atârna dintr-o cutie. Încremenit, rămase cu ochii ațintiți în acel punct şi încet – încet, undeva în bezna amintirilor sale, o luminiță începu să licărească.

– Dumnezeule! şopti.

Din labirintul încețoşat al primelor sale imagini şi senzații din pruncie, o frântură de melodie... Beatles... clipi, îi fulgeră o secundă prin minte, apoi dispăru în neant.

Îngenunche lângă cutie. Era o pătură, o plăpumioară veche de bebeluş destrămată şi decolorată din cauza a sute şi sute de spălări. O ridică în mână privind-o cu ochii pierduți.

– A fost a ta? întrebă Susanna, deşi răspunsul nu putea fi decât unul singur.

Charlie însă nu răspunse. Studia plăpumioara în lumina becului strângând-o în mâini de parcă ar fi fost o neprețuită hartă a comorilor din propria sa copilărie. Degetele lui mângâiau în neştire materialul destrămat; il duse la nas şi-i aspiră parfumul pradă unei reverii adânci.

– Charlie!

Vraja se risipi.

– La naiba! A fost ca o străfulgerare... Ştii, uneori copiii îşi imaginează că au un fel de pretins... prieten...

Susanna încuviinţă. „Pretinsa" ei prietenă fusese Sfânta Fecioară; şi acum încă îi mai încredinţa anumite secrete vorbindu-i într-un mod neceremonios şi familiar, de parcă Maria s-ar fi aflat în aceeaşi cameră cu ea.

– Ei bine, reluă Charlie, prietenul meu se numea... Cum naiba îi spuneam? Rain Man! Asta e. Rain Man. Întotdeauna dacă îmi era frică de ceva, sau dacă eram necăjit, mă înfăşuram în plăpumioara asta şi ştiam că Rain Man va veni să-mi cânte. Acum, dacă stau bine să mă gândesc – râse Charlie – cred că mereu îmi era frică de ceva. Doamne, ce de timp a trecut de-atunci!

– Şi când a dispărut? zâmbi Susanna mişcată. Vreau să spun... prietenul tău.

Charlie înălţă din umeri.

– Nu ştiu. Cred că ... pur şi simplu am crescut.

Mai răsuci o vreme plăpumioara în mâini, apoi o azvârli la loc în cutie şi trânti întenţionat uşa în urmă lui, peste cele mai vechi amintiri ale copilăriei sale.

– Hai să mâncăm.

*

În seara aceea, în timp ce Susanna, ghemuită în patul lui Charlie, răsfoia un album cu fotografii vechi din copilăria lui, Charlie Babbitt şi John Mooney – avocatul tatălui său – se întâlniră în sufrageria de la parter pentru a discuta anumite probleme. Testamentul – ultima dorinţă a lui Sanford Babbitt. Charlie, ca singur moştenitor al unei considerabile averi, era cât se poate de interesat în procedurile respective şi asculta cu urechile ciulite, însă deocamdată cele auzite nu erau de natură să-l mulţumească.

Mooney n-ar fi avut de spus decât: „Totul e al tău, băiete!", însă această simplă propoziție se lăsa cam mult așteptată.

Totuși Charlie își păstră calmul; în jocul de poker al vieții nu-ți arăți cărțile decât dacă celălalt plătește gras pentru a le vedea.

– Și cum vom trece la citirea propriu-zisă a testamentului, dar mai întâi – la dorința expresă a tatălui tău – va trebui să-ți prezint o declarație. Ai ceva împotrivă? întrebă avocatul privindu-l pe deasupra ochelarilor.

– De ce aș avea? se miră Charlie.

Slavă Domnului că era doar o scrisoare și nu o videocasetă din acelea oribile de dincolo de mormânt! Așa măcar, nu era silit să vadă figura bătrânului; tot ce avea de făcut era să asculte. Și totuși, o senzație de gol apăsător îl izbi în stomac.

Mooney alese un plic sigilat de pe masă și îl deschise cu încetineală scoțând la iveală două coli de hârtie groasă și lucioasă. Charlie recunoscu imediat antetul tatălui său.

„Fiului meu Charles Babbitt. Dragă Charles," – începu avocatul pe un ton oficial – „astăzi împlinesc șaptezeci de ani. Sunt un om bătrân, însă nu într-atât încât să nu-mi amintesc aievea ziua în care regretata ta mamă și cu mine te-am adus acasă de la maternitate. Erai un copil perfect, atât de plin de viață și... promițător."

Charlie tresări. Iarăși nenorocitul acela de cuvânt – promițător! Favoritul tatălui său!

„Și de asemeni îmi amintesc" – continuă Mooney să citească – „ziua în care ai plecat de acasă plin de resentimente și idei mărețe. Atât de plin de tine însuți..."

Avocatul se întrerupse pândind reacția lui Charlie, însă masca jucătorului de poker era de nepătruns.

„Pot să înțeleg și să iert faptul că ai respins viața pe care eu ți-o ofeream. Colegiul și toate celelalte avantaje pe care semenii tăi le râvnesc cu sufletul la gură..."

– El a scris-o, îl întrerupse Charlie zâmbind afabil. Parcă îi şi aud glasul.

„Şi, crescut fiind fără de mamă, asprimea şi duritatea inimii tale pot fi la fel de bine înţelese. Ca şi refuzul tău încăpăţânat de a te preface măcar că mă iubeşti şi mă respecţi. Toate acestea eu le pot ierta. Dar faptul că niciodată nu mi-ai scris, nu mi-ai telefonat, că nu ai acceptat sub nici o formă să te întorci în viaţa mea, m-a lăsat fără copil. Îţi doresc să ai ceea ce am sperat eu pentru tine întotdeauna. Îţi doresc tot ce-i mai bun."

John Mooney sfârşi de citit şi împături scrisoarea la loc cu aceeaşi grijă cu care o deschisese. Era vizibil mişcat de cele aflate şi tuşi de câteva ori politicos, însă Charlie rămase tăcut. Nemişcat în scaunul lui, aştepta finalul.

După câteva clipe, avocatul luă testamentul în mână – un document voluminos legat în coperţi albastre. Fără a-l onora pe Charlie nici măcar cu o privire, începu să citească.

„Lui Charles Sanford Babbitt îi las moştemire acel Buick decapotabil care – asemenea propriului meu fiu – a intrat în viaţa mea în anul 1962. M-a servit ani lungi cu credinţă fără a-mi da vreodată motiv de supărare. Fie ca el să-i aducă mereu plăcute amintiri despre mine. Îi las de asemeni tufele mele de trandafiri premiaţi, dorindu-i ca ele să-i fie exemplu de perfecţiune şi desăvârşire."

Golul din stomacul lui Charlie începu să ia proporţii ameninţătoare. Se ghemui la pândă cu toate simţurile ascuţite ca un animal în urmărirea prăzii.

„În ceea ce priveşte casa şi restul proprietăţilor mele mobile şi imobile, acestea vor fi administrate în conformitate cu termenii documentului aici prezent."

Administrate? Termenii documentului? Ce termeni? Ce dracu' se întâmplă aici?!

– Nu înţeleg ce înseamnă asta – spuse Charlie calm. Ultima parte.

– Înseamnă că proprietatea în valoare de trei milioane de dolari – după plata tuturor taxelor şi impozitelor – intră într-un fond de curatelă pe numele unui beneficiar anonim.

– Şi cine-i ăsta?

Deşi Charlie era încordat până în măduva oaselor, reuşi să-şi menţină un ton scăzut al vocii. Nu trebuia să-l enerveze pe Mooney înainte de a scoate de la el tot ce voia să ştie.

Avocatul închise hârtiile în servieta sa şi răspunse pe un ton rece şi hotărât:

– „Anonim" înseamnă că nu-ţi pot spune cine e.

În ceea ce-l privea pe el, citirea testamentului luase sfârşit şi datoria sa era împlinită.

– Cine... cine administrează banii? Dumneavoastră?

Mooney clătină capul.

– A fost numit un curator. Nu sunt în măsură să îţi spun numele lui.

Se ridică în picioare şi îşi luă pălăria.

– Dar... cum funcţionează toată chestia asta? insistă Charlie.

În tonul rece şi tăios pe care îl vorbi avocatul putea auzi bufnetul sonor al unei uşi masive închizându-se, lăsându-l pe el, Charlie Babbitt, afară în frig.

– Iartă-mă, nu-ţi pot spune nimic mai mult.

Porni spre uşă urmărit de ochii îngheţaţi ai lui Charlie. În prag se opri şi întoarse capul.

– Îmi pare rău, băiete. Îmi dau seama cât eşti de dezamăgit, dar...

– *Dezamăgit??*

Charlie sări în picioare cu un muget furios.

– Pentru ce naiba aş fi dezamăgit? Doar am primit o maşină veche, nu-i aşa? Şi ce să mai zic de *tufele de trandafiri?!* La dracu', să nu uităm blestemaţii de trandafiri!

În fața acestei dezlănțuiri turbate, avocatul se trase ușor înapoi, însă Charlie, în culmea furiei, nu-i dădu nici o atenție.

– Un... cum i-ai zis? „Binefăcător"?

– Beneficiar.

– Un împuțit de beneficiar pune laba pe trei milioane de dolari! Dar primește el oare și *tufele de trandafiri?* Pe dracu', nu! Tufele de trandafiri sunt păstrate pentru unicul fiu al tăticului! Pe cinstea mea, bag mâna-n foc că celălalt fraier se jeleşte de moarte!

– Charles...

– Rahat! Alea sunt nişte scârbe de trandafiri, omule!

– Dar nu trebuie să...

– Dracu' să-l ia de acolo unde e! În blestematul lui de mormânt! Blestemat! Blestemat!

Se înecă şi se opri încercând să tragă puțin aer în piept; abia mai putea respira.

– El stă acolo jos, în iad, domnule Mooney. Şi se uită sus. Se uită şi râde de mine şi cu fundul!

Începu să-şi zgâlțâie capul cu putere sub ochii speriați ai avocatului.

– Sanford Babbitt! Vrei să te pui în locul amărâtului ăla de puşti măcar *cinci minute?* Ai auzit cumva imbecila aia de scrisoare? Ai auzit-o?

Vocea lui Charlie se sparse şi el rămase încremenit, cu pumnii încleştați, respirând greu, aproape horcăind.

– Da, Charlie, am auzit-o, răspunse Mooney privindu-l în ochi. Dar tu?

* * *

După plecarea avocatului, Charlie străbătu camera de la un capăt la celălalt cu paşi mari şi repezi ca un animal în cuşcă, apoi se năpusti afară. Aer! Avea nevoie de aer! Se sufoca şi un gust amar de fiere îi umpluse gura.

Durere, indignare, frustare, o senzație terifiantă de singurătate şi rătăcire în întuneric amenința să-l copleşească şi lupta din răsputeri pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine. Se simțea stors, vlăguit, de parcă fusese bătut crunt, cu sălbăticie şi lăsat apoi să moară singur.

Blestematele acelea de tufe de trandafiri! Ironia era desăvârşită, uriaşă. Bătrânul ținuse infinit mai mult la nişte tufe decât la singurul său fiu. Charlie îşi amintea perfect lungimile sfârşitului de săptămână în care tatăl său – în loc să-l ducă şi pe el undeva – la un meci, sau la circ, ori chiar la o plimbare în bătrânul Buick – petrecea ore întregi pigulind nenorociții aceia de trandafiri. Tăindu-i, plivindu-i, udându-i, legându-i. Revărsând câtă dragoste mai exista în inima lui înghețată de bancher asupra unor flori, nu asupra oamenilor. Nu asupra singurului său fiu – carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Dar, desigur, tufele acelea de trandafiri nu-i înşelaseră niciodată aşteptările; ele îi aduseseră lui Stanford Babbitt numeroase titluri şi medalii, pe când fiul său nu câştigase în viața lui un premiu.

Nu-i de mirare că Charlie ura trandafirii aceia. Iar acum simțea aievea spinii lor înțepându-l, pătrunzându-i în carne, reamintindu-i perfecțiunea lor şi propriile lui defecte. Foarte bine, lasă-i să moară!

Beneficiar anonim. Cele două cuvinte îi răsunau continuu în cap blocându-i orice alte gânduri logice şi coerente. *Beneficiar anonim.* Dar cine? Cine naiba îl jefuia pe el de peste trei milioane de dolari ce-i reveneau lui de fapt şi de drept? Cine râdea de el, bătându-şi joc ca de un amărât de vânzător de maşini vechi şi nimic mai mult, niciodată nimic mai mult decât atât? Dar nu, n-o să meargă aşa! Va găsi el o soluție să iasă din chestia asta. Însă trebuia să gândească, să gândească, să-şi pună mintea la contribuție!

Undeva în lume există o persoană – bărbat? femeie? copil? – care va moşteni o avere, averea lui. Trebuia să o

găsească pe această persoană înainte de orice altceva. Nici chiar el, Charlie Babbitt, nu se putea lupta cu un duşman nevăzut. Trebuia să găsească persoana aceea *acum!* Înainte de a se scurge prea multă vreme, înainte ca apele să devină întunecate, pline de avocaţi, notari, legalizări şi altele, asemenea. Dar cum să dea de ea? De unde să înceapă?

*

Când Susanna îl găsi aşezat pe marginea piscinei cu o ţigară între buze, Charlie se calmase îndeajuns pentru a-şi schiţa în minte liniile generale ale unui plan.

– Te-am căutat peste tot! îi spuse îngrijorată. Cum a fost?

O întâmpină cu cel mai încrezător zâmbet al său. Nu rosti decât cinci cuvinte:

– Am primit ce-am aşteptat.

III

Charlie dormi prost, înghesuit în patul său strâmt de copil, hărțuit aproape toată noaptea de vise pe cât de vii, pe atât de rele. În unele din ele ceva îl urmărea; în altele, el însuşi alerga după ceva. Dar ce era acest „ceva", sau ce anume urma să facă el în caz că va fi prins sau dacă îl va prinde, nu avea habar.

Se trezi în cele din urmă pe la şase şi jumătate dimineața; la Los Angeles era mai devreme cu două ore. Senzația aceea de coşmar că ceva oribil şi amenințător îl urmăreşte nu se ştersese încă. Trezindu-se însetat, buimac şi dezorientat, în primele clipe nici nu-şi dădu seama unde se află. Apoi însă, totul reveni. Era acasă, în vechea lui cameră. În casa tatălui său din Cincinatti. Iar tatăl lui era mort.

Evenimentele zilei de ieri începură să i se perinde în fața ochilor în ordine cronologică – înmormântarea, testamentul. Blestemații de trandafiri. Râsul fantomatic şi sinistru al lui Stanford Babbitt de dincolo de mormânt. Rahat! Se aşeză pe marginea patului său suprapus tuşind din adâncul pieptului – o tuse cu rezonanțe Lucky Strike. Fără a se opri, îşi aprinse prima țigară a zilei. Lângă el Susanna se mişcă uşor şi Charlie o atinse încet, mângâind-o până ce ea adormi din nou. Avea nevoie să fie singur câtva timp pentru a se gândi. Aceasta era, probabil, cea mai importantă zi din viața lui.

În chiloți, fără a-şi mai lua altceva pe el, Charlie coborî tiptil în bucătărie şi puse apă la fiert pentru cafea. În

frigider găsi o cutie pe jumătate plină cu suc de portocale şi îl bău direct din ambalajul de carton. Îşi aprinse o altă ţigară şi se aşeză la masă rumegând în minte noul lui plan. Pasul numărul unu – pasul fără de care toţi ceilalţi ar fi imposibili – era să-l găsească pe aşa-zisul „curator" care se juca cu banii lui şi apoi să afle cine naiba putea fi „beneficiarul anonim". După aceea, va dansa după ureche. Îi va veni lui în minte ceva; totdeauna îi venea.

Astăzi era luni. Ora şapte a dimineţii. Băncile deschideau pe la nouă; servitorii îşi vor face probabil apariţia aici în jur de ora opt. Deci trebuia s-o ia din loc. Reuşise să-şi netezească puţin cutele costumului său de înmormântare agăţându-l în baie deasupra aburilor fierbinţi. După ce-şi făcu un duş, se bărbieri cu mare grijă scăldându-şi obrajii cu un aftershave găsit în dulăpiorul din baie – colonia lui Sanford Babbitt.

Cu excepţia ţigărilor aromate ale bătrânului, Charlie mirosea acum exact ca tatăl său. Apoi, gata îmbrăcat, urcă la Susanna cu o ceaşcă de cafea fierbinte îndulcită.

– E timpul să plecăm, scumpo. Am în vedere câţiva peştişori pe care vreau să-i frig. Hai să-i dăm drumul!

Când Buick-ul decapotabil opri în faţa băncii Midwest America Republic din Cincinatti, Susanna îl privi uimită.

– Ce căutăm noi aici?

– Trebuie să mă uit la ceva, îi răspunse Charlie enigmatic. Nu durează decât un minut. Tu rămâi aici.

Îi trebuiră doar patruzeci de secunde pentru a-şi localiza porumbelul. Şedea la al treilea birou din spate, printre directorii din eşalonul inferior care erau abilitaţi să pună tranzacţiile nerezolvate de către casieri – transferuri de fonduri, depozite Keogh, depăşiri ale conturilor curente. Nu părea nici prea tânără, nici foarte drăguţă, însă era fardată din belşug şi părul blond cenuşiu îi era coafat într-un stil elaborat şi complicat ce amintea de ore îndelungi petrecute sub bigudiurile şi mâinile pricepute ale

unui specialist. Pe scurt, era frivolă şi abordabilă. Câteva minute cu zâmbetul său – Distrugătorul – şi cu o poveste plauzibilă vor face minuni.

Cinci minute mai târziu, Charlie Babbitt ieşea pe uşa băncii Midwest America Republic având în buzunar numele curatorului desemnat de tatăl său. Un anume doctor Walter Bruner. Şi alăturat, o adresă undeva la ţară, plus îndrumări din belşug pentru a ajunge acolo.

Aşezat la volanul automobilului decapotabil, cu părul bătut de vânt şi scăldat în razele calde ale soarelui de iulie, cu Susanna în scaunul alăturat, Charlie nu părea conştient nici de vremea frumoasă, nici de maşină, nici de fata ce şedea alături de el. Nu se putea gândi decât la acel Bruner – oricine ar fi fost el – şi la ce naiba să-i spună pentru a-l face să renunţe le cele trei milioane de dolari ce-i aparţineau de drept lui, lui Charlie Babbitt. Schiţa în minte scenarii peste scenarii scriind, ştergând şi imaginând apoi altele noi.

Luaseră demult în urmă suburbiile oraşului şi acum străbăteau în viteză un drum de ţară ce şerpuia printre dealurile înverzite din Ohio. Charlie, însă, nu avea ochii pentru peisajul înconjurător, deşi alături de el Susanna nu se putea stăpâni să nu murmure încântată:

– E atât de frumos! Obişnuiai să vii des pe aici?

– Nu.

– Şi atunci de ce...?

Înainte de a-şi sfârşi întrebarea, Susanna se pomeni aruncată înainte aproape izbind cu nasul în parbriz. Charlie îşi înfipse cu putere piciorul în pedala de frână.

– Am ratat-o, mormăi şi trase înapoi cu spatele până la întretăierea nu prea uşor de observat.

Aproape ascuns de frunzişul des al copacilor se afla un drumeag strâmt şi un indicator: „Proprietate Particulară". Pornind pe aleea străjuită de un şir lung de castani ale căror crengi formau o boltă răcoroasă de verdeaţă,

Charlie îi aruncă o privire fetei de alături şi spuse în chip de scuză:

– Mai am de pus la punct nişte chestii privitoare la proprietăţile tatălui meu. Nu durează mult.

Îndărătul ochelarilor de soare, ochii lui ca alunele coapte erau de nepătruns.

Înaintau cu viteză mică făcându-şi drum cu grijă de-a lungul aleii pietruite. Cam după un sfert de milă, drumeagul se lărgi şi căpătă o pantă ascendentă, transformându-se într-o panglică lată asfaltată la al cărei capăt se ivi pe neaşteptate o clădire albă, impozantă. Frumoasă şi bine proporţionată, aşezată în centrul unei peluze îngrijite al cărei gazon părea confecţionat din catifea verde pufoasă, clădirea avea aspectul unui vechi hotel de lux. Probabil că era proprietatea vreunui bogat om de afaceri.

„Unde ne aflăm?" se minună Susanna în sinea ei. Trecură pe lângă un mic eleşteu pe suprafaţa căruia câteva raţe pluteau tacticoase. Pe marginea drumului, aşezat cu spatele spre şosea, un bărbat înveşmântat într-un soi de halat picta eleşteul şi florile din jurul lui. Charlie încetini şi se aplecă peste portieră.

– Fiţi amabil, clădirea aceea este cumva Wallbrook?

Omul însă nu se clinti, ignorând maşina şi pe cei doi tineri.

– Fiţi amabil! strigă Charlie ceva mai tare.

Fără o vorbă, cu o mişcare bruscă, individul se răsuci cu faţa spre şosea. Susanna tresări violent şi pentru o clipă calmul de fier al lui Charlie se evaporă în neant. Mâinile şi faţa bărbatului erau mânjite cu vopsea, pe haina lui pete umede de culoare străluceau într-un curcubeu bălţat, iar pe şevalet, în locul unui peisaj cu eleşteu şi raţe sau cu splendida casă albă în fundal, nu se distingea decât o mâzgălitură aiurită, o spoială fără formă făcută nu cu pensula, ci cu degetele. Pe chipul omului plutea un zâmbet absent şi gol ca al unui copil retardat.

Charlie privi câteva clipe ciudatul peisaj şi pictura lui, apoi ambreie şi porni pe aleea ce urca drept spre clădirea albă.

Pe zid lângă intrare trona o placă de bronz purtând următoarea inscripţie „Căminul Wallbrook pentru handicapaţi mintal".

Charlie coborî din maşină, se apropie de uşă şi mânui cu putere ciocănelul fixat în tăblia de lemn. După câteva clipe, o femeie drăguţă între două vârste, cu un aer capabil şi eficient apăru în prag.

– Aş vrea să vorbesc cu doctorul Bruner, vă rog.

Zâmbind aprobator, femeia îi pofti înăuntru conducându-i într-o încăpere largă, mobilată cu scaune cretonate, canapele, un şemineu prevăzut cu un paravan şi o masă pe care zăcea un teanc de reviste costisitoare. Putea fi ea decorată cu cel mai bun gust şi cele mai scumpe piese de mobilier, însă tot o sală de aşteptare a unui spital rămânea. Femeia îi conduse lângă două scaune alăturate şi aşteaptă până ce se aşezară amândoi.

– Doctorul Bruner este încă în şedinţă. Sunteţi amabili să aşteptaţi aici până ce termină?

Charlie încuviinţă afişându-şi cel de-al treilea zâmbet seducător din repertoriul său – tip Tânăr bine crescut – drept care femeia surâse la rândul ei şi plecă. În aceeaşi clipă Charlie sări în picioare, se repezi la uşă şi o întredeschise privind pe furiş în lungul coridorului.

Cercetă cu atenţie holul în ambele părţi, apoi făcu un pas afară.

– Charlie! strigă Susanna îngrijorată. Nu cred că-i bine să ne avântăm nasul pe-aici.

– Atunci n-o face! îi trânti el peste umăr şi în clipa următoare ţâşni afară pe coridor.

Neliniştită, Susanna o luă la fugă după el. Nu avea chef să rămână acolo.

Pe măsură ce înaintau de-a lungul holului, interiorul îşi schimba în mod evident aspectul. Decoraţiunile elegante şi tapetul înflorat de pe pereţi lăsau loc mobilierului solid practic şi comod, iar zidurile erau vopsite în culoarea verde caracteristică instituţiilor publice. Clădirea căpăta din ce în ce mai pregnant o înfăţişare de spital. Cu Susanna agăţată de braţul lui, Charlie porni să exploreze împrejurimile.

Oh, da, Walbrook era în mod categoric un spital pentru oamenii bolnavi; aici însă, pacienţii erai infirmi din punct de vedere mental, nu fizic. Nu păreau violenţi – cel puţin aşa aveau aerul cei aflaţi în încăperile comune pe care le cercetă Charlie cu o privire rapidă, însă fiecare bolnav era închis într-o lume a sa proprie, imaginară. Unii priveau la televizor fără a vedea cu adevărat sau a înţelege ceva din acţiunile desfăşurate pe ecran; alţii şedeau la mese mânuind cu stângăcie jocuri de cuburi pentru copii, sau chiar pe jos, jucându-se cu păpuşi şi maşinuţe. O bătrână cu părul cărunt strângea la pieptul ei scofâlcit o păpuşă jerpelită îngânând agale un cântec fără cuvinte. Aici fiecare era singur, nu exista comunicare cu ceilalţi. Câţiva luau mici gustări, budincă sau mere rase – mâncare pentru copii – sub supravegherea unui grup de asistenţi în uniformă care, din când în când, ştergeau resturile de budincă şi dârele de salivă prelinse pe câte o bărbie, ori conduceau la baie pe rând câte un pacient.

Liniştea era deplină; nicăieri nu se auzeau ţipete, strigăte, sau urlete de furie, nici măcar plânsete de teamă. Tranchilizantele aveau grijă de acest lucru. Două-trei pilule frumos colorată la orele prestabilite, înghiţite cu suc de portocale, şi fiorosul Attila hunul se prefăcea pe loc într-un pisoi blând şi neajutorat. O viaţă mai bună cu ajutorul chimiei!

Saloanele şi rezervele, încăperile în care pacienţii trăiau şi dormeau când nu erau „socializaţi", aveau un

aspect chiar mai tulburător. Majoritatea erau goale, pacienții fiind repartizați precum cărțile de joc într-o serie de „activități". Câțiva însă rămăseseră în micile lor celule, fiindcă în aceste cazuri nici o „socializare", oricât de intensă şi de îndelungată ar fi fost ea, nu putea străpunge zidul greu de nebunie ce-i ținea încarcerați.

Într-o cămăruță, un tânăr şedea pe marginea patului cu mâinile atârnându-i moi şi goale pe lângă trup, însă când Charlie şi Suzanna trecură prin fața uşii întredeschise, îi văzu şi începu să-şi izbească frenetic tâmplele cu pumnii încleştați. Ochii i se roteau sălbatic în cap şi porni să scoată nişte sunete nearticulate în timp ce se bumbăcea de unul singur.

– Te rog, Charlie, ajunge! Hai să ne întoarcem în sala de aşteptare!

El însă nu era de aceeaşi părere. Voia să vadă tot, să colinde de la un capăt la altul locul în care Sanford Babbitt îşi îngropase milioanele. Deci ăsta era Căminul Wallbrook! Academia de râsete. Hotelul ha-ha. Grădinița cu sticleți. Ferma de glumeți încurabili. La dracu'! Va fi mult mai greu decât îşi imaginase.

Era singur împotriva unei întregi instituții. Tipii de aici se vor înarma până-n dinți şi vor lupta din răsputeri pentru a păstra unei persoane fără nume – poate chiar un scrântit – dota sa de trei milioane, chiar şi numai pentru a pune ei laba pe dobânda anuală. Va fi al naibii de dificil să-şi scoată banii de aici.

Acum văzuse destul. O luă de mână pe Susanna – care răsuflă uşurată – şi se întoarseră amândoi în sala de aşteptare.

Când doctorul Bruner anunță că este gata să-i primească, Charlie îşi îndreptă umerii şi îşi puse ochelarii de soare. Întotdeauna, în orice afacere pe care o trata, Charlie Babbitt îşi ținea ochii ascunşi în dosul lentilelor colorate, aşa încât nimeni nu putea citi ce se petrece în

mintea lui. „Fii calm" îşi spuse. „Fii calm, Charlie Babbitt. Nu te ambala şi cântăreşte bine fiecare cuvânt. Indivizii ăştia nu-ţi sunt prieteni".

Biroul psihiatrului friza opulenţa. Ferestrele înalte din podea până în tavan ofereau o plăcută priveliştе asupra peluzei; între ele, rafturi înţesate cu cărţi de medicină şi psihiatrie îmbrăcau pereţii. Medicul îl aştepta cufundat într-un fotoliu masiv de piele, în spatele biroului de stejar lucrat în stil Victorian. Se ridică şi-i strânse mâna invitându-l să ia loc în scaunul de vis à vis.

Charlie îl măsură din priviri cântărindu-l cu atenţie. Doctorul Bruner era un bărbat impozant în jurul vârstei de cincizeci şi şase de ani, cu o coamă leonină de păr argintiu şi trăsături plăcute. Ochii însă, în dosul ochelarilor cu ramă de baga, erau vii, pătrunzători, strălucind de o inteligenţă ascuţită. Nu-i fusese greu să ghicească de ce venise Charlie, dar îl lăsă să îşi expună singur păsul.

Charlie Babbitt voia să afle numele beneficiarului anonim şi ceru acest lucru în modul cel mai politicos.

– Îmi pare rău. Eu nu sunt în măsură să vă spun.

Exact ca Mooney. „Atunci cine dracu' e?" Cuvintele aproape că ţâşniră de pe buzele lui Charlie, dar cu un efort de voinţă reuşi să se stăpânească. Respect, calm şi politeţe – cu asta trebuia să defileze acum, cel puţin deocamdată.

– Nu văd ce rost are tot acest secret, sir.

Se ridică din scaun şi se aşeză lângă fereastră ascunzându-şi ochii.

– Dacă pacientul respectiv ar fi o... veche prietenă a tatălui meu... sau ceva pe aproape...

De unde şedea el, putea vedea Buick-ul decapotabil şi pe Susanna aşezată pe bancheta din spate, învăluită în razele calde ale soarelui. În timp ce o privea, un individ mic de statură cu un rucsac în spinare – în mod evident un pacient – se apropie de maşină încet, cu paşi târşiţi,

şovăitori. Charlie nu-i dădu nici o atenţie; ţicniţii erau aici doar nişte simple piese de mobilier.

– Bomnule Babbitt, l-am cunoscut pe tatăl dumitale pe când dumneata însuţi aveai vârsta de doi ani.

– Adică în anul în care a murit mama, replică Charlie întorcându-se brusc.

– Într-adevăr. Acum sunt însărcinat cu administrarea acelui fond de curatelă, însă nici mie, nici spitalului nu ne revine absolut nimic din suma respectivă.

„Mda, ce să-ţi spun!" bombăni Charlie în sinea sa. Cu glas tare însă rosti:

– Nu mi se pare deloc cinstit. Poate există ceva care... dacă am putea discuta...

Cuvintele lui sugerau în egală măsură simpatie şi promisiune. Se doreau a fi o aluzie la posibilitatea unui târg în care banii să-şi schimbe stăpânul. Doctorul, însă, nu muşcă din momeală.

– Domnule Babbitt, mi-am asumat această sarcină numai din loialitate faţă de tatăl dumitale, şi îi voi rămâne în continuare loial.

Tonul fusese ferm, rece şi răspicat.

Charlie simţi un val fierbinte de furie invadându-i arterele. „Calm!" îşi repetă în sinea sa întorcându-şi din nou faţa spre fereastră pentru a-şi ascunde iritarea. Individul cu rucsacul se oprise lângă maşină şi acum se holba la ea.

– Şi dumneavoastră sunteţi de părere că eu ar trebui să dau dovadă de aceeaşi loialitate... spuse Charlie vorbind cu oarecare greutate.

– Îmi închipui că vă simţiţi trădat şi furat de drepturile ce vi se cuvin prin naştere de către un om care nu a fost în stare să-şi manifeste cât a trăit sentimentele de dragoste.

Remarca doctorului era atât de exactă, încât Charlie încremeni o clipă uluit, simţind brusc undeva înlăuntrul lui o durere vie, fizică, de parcă o mie de tufe de trandafiri

l-ar fi înțepat deodată. „Tipul nu-i deloc tâmpit!". Afară, pacientul scosese din rucsacul său un mic carnețel și acum scria furios în el. Scrie, scrie, scrie, scrie. Apoi o altă privire lungă spre mașină. Și iar scrie, scrie, scrie. Ca și cum ar fi luat notițe.

– Și cred – continuă doctorul Bruner – că în locul dumitale aș simți la fel.

O breșă? Charlie se răsuci, își scoase ochelarii și îl privi pe Bruner drept în ochi. Venise vremea sincerității.

– Am sperat să putem discuta deschis; că îmi veți explica... versiunea tatălui meu. Că mă veți ajuta să înțeleg de ce a procedat așa. Fiindcă altfel, am și eu obligațiile mele. Și va trebui să am grijă de ele.

Făcu o pauză pentru a mări efectul dramatic, lăsând cuvintele să pătrundă adânc în conștiința interlocutorului, apoi adăugă:

– Chiar dacă asta ar însemna luptă.

Medicul se rezemă de spătarul fotoliului său și își împreună vârfurile degetelor în timp ce umbra unui zâmbet îi mișcă în colțurile gurii. În sfârșit ataca. Arma – amenințarea. Intimidarea. O aștepta demult, o pândise urmărindu-l pe tânărul Charlie Babbitt prefăcându-se și ascuzându-și mânia îndărătul ochelarilor de soare și sub o pojghiță firavă de falsă politețe. Cu toate acestea, exista ceva atractiv la băiatul acesta, o inteligență ascuțită combinată cu un instinct superdezvoltat de supraviețuire într-o lume dură și animalică. Putea deveni periculos și totuși era un tip plăcut, un adversar demn de respect.

– Da, sunt convins că sunteți un luptător, domnule Babbitt – replică Bruner pe un ton moale. Însă, vedeți dumneavoastră, ca director al acestei instituții am încasat din plin ghionturi, palme și îmbrânceli, și după cum puteți observa, sunt încă aici.

Cuvintele aveau un aer de finalitate neîndoielnică. Întrevederea luase sfârșit și Charlie pleca tot cu mâna

goală. Dacă sperase să scoată ceva de la Bruner, se înşelase; beneficiarul anonim rămăsese la fel de anonim. Dar Charlie nu era încă doborât. Aceasta fusese doar prima repriză şi cei doi adversari încă se mai studiau. Poate că va dura mai mult decât îşi închipuise el, însă Charlie Barbbitt ştia să aştepte când avea pentru ce.

Doctorul Brener îl conduse până afară. Vremea devenise foarte caldă, soarele strălucea cu generozitate şi aerul era plin de cântecele păsărilor. Pacientul cu rucsacul nu se mişcase de lângă Buick, continuînd să scrie cu aceeaşi furie în carnetelul său de parcă ar fi luat notiţe despre un accident rutier. Arunca priviri rapide de la carnet la maşină fără a-i da nici o atenţie Susannei care, fascinată, nu-şi putea desprinde ochii de pe chipul lui.

– Raymond, strigă doctorul Bruner pe un ton imperativ. Nu ai voie să stai aici. Du-te înăuntru!

Posesorul rucsacului părea că nici nu l-a auzit; creionul îi zbura cu aceeaşi frenezie de-a latul paginii albe. Charlie trecu pe lângă el fără a-l privi şi se pregăti să deschidă portiera.

– Jalnic, făcu Raymond.

Capul lui Charlie zvâcni în sus.

– Cu mine vorbeşti?

Însă pacientul nu privea spre el. Toată atenţia lui era îndreptată spre carnetul de notiţe şi părea că vorbeşte cu paginile de hârtie.

– Sigur, scaunele acelea *nu* sunt cu adevărat din piele... Sunt nişte scaune *jalnice*... nu... piele maronie... Acestea sunt roşii.

Pentru prima dată Charlie se uită cu luare aminte spre Raymond. Era un om scund, mărunţel, a cărui vârstă – destul de greu de apreciat – părea să se situeze în jur de patruzeci de ani. Avea o înfăţişare cu totul inofensivă. La fel ca ceilalţi pacienţi, era îmbrăcat simplu, dar curat, într-o cămaşă de bumbac cu mâneci scurte şi pantaloni

din acelaşi material, mult ridicaţi deasupra taliei, aproape până la subţiori. În buzunarul de la piept purta un etui de plastic plin cu creioane şi pixuri. Părul îi era tuns într-o formă banală şi copilărească; în unele locuri i se ridicaseră în sus smocuri rebele, iar în altele fusese udat cu apă şi lipit de cap. În ansamblu avea un aspect curat şi îngrijit.

Trăsăturile chipului său erau cât se poate de comune: doi ochi negri mici, aşezaţi aproape de rădăcina nasului lat şi cărnos. Ceea ce conferea însă o notă aparte figurii lui era totala lipsă de expresie. Nici urmă de scânteiere nu lumina ochii aceia, în jurul lor nu existau creţuri de râs sau cute de încruntare. Era o faţă din cele pe care le desenează de obicei copiii, ternă, plată şi fără suflare, o faţă ce nu cunoscuse nicicând viaţa.

Charlie zâmbi şi îşi clătină uşor capul privind amuzat spre Susanna:

– Ştii, maşina asta a avut într-adevăr scaune de piele maronie. Când eram eu foarte mic.

– Şi, şi – continuă Raymond repede, fără intonaţie – foloseai scrumierele pentru că... pentru că de asta... de asta sunt ele puse acolo. Asta-i piele *adevărată* şi... şi costă un *braţ* şi un *picior*...

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Charlie lăsând în loc o expresie de stupefacţie înmărmurită.

– Isuse! şopti. El obişnuia să spună asta... „Braţul şi un picior", şi „scrumiere"...!

Se uită fix la chipul pacientului care, la rândul său, se uită fix în carnet. Apoi, brusc, Raymond înălţă capul şi ochii li se întâlniră pentru o secundă – privirea bolnavului goală, fără expresie, iar cea a lui Charlie ascunsă în dosul ochelarilor de soare. Însă numai pentru o clipă, căci imediat atenţia lui Raymond se îndreptă spre carnetul său.

– Vino cu mine, Raymond, spuse Bruner grăbit. Dânşii trebuie să plece.

Charlie simți părul ridicându-i-se drept în cap şi o sfârşeală ciudată îi cuprinse stomacul. Avea o senzație nelămurită...

– Cunoşti maşina asta? îl întrebă scurt pe Raymond.

Imediat mâinile pacientului se înceştară una pe cealaltă şi porniră să se frământe spasmodic împiedicându-se în creion şi carnețel. O expresie de teamă i se întinse pe față şi se întoarse disperat spre Bruner după ajutor. Însă ochii psihiatrului fulgerară atât de amenințător, încât Raymond îşi lăsă repede privirea îngrozită în pământ.

– Tu! strigă Charlie mai vehement. De unde cunoşti maşina asta?

Îşi smulse ochelarii de la ochi pentru ca Raymond să fie silit să-l privească drept în față. Acum însă, trupul subțiratec al bolnavului porni să tresalte spasmodic ca şi cum un curent de înaltă frecvență i-ar fi trecut prin măduva oaselor. Ochii îi alergau de colo-colo căutând cu disperare să evite privirea lui Charlie.

– Eu... nu... ştiu, murmură atât de încet încât cuvintele trecură aproape neauzite.

– Pe dracu' nu ştii! izbucni Charlie. *De unde ştii?*

Făcu un pas spre Raymond care se trase înapoi îngrozit.

– Destul, domnule Babbitt! interveni Bruner. Îl necăjeşti. Dumneata...

– Charlie, te rog! pledă şi Susanna.

Acum Raymond arunca priviri repezi când spre fată, când spre medic şi spre Charlie, ca şi cum creierul său înregistrase ceva. Îşi descleştă mâinile şi începu iar să scrie cu furie în carnet, mormăind şi bombănind în şoaptă pe măsură ce aşternea cuvinte pe hârtie.

– Babbitt Charlie. Charlie... Babbitt. Charlie Babbitt unu-zero-nouă-şase-unu. Beechcrestt Avenue.

Charlie încremeni.

– De unde ştii adresa asta? întrebă uluit.

Raymond îşi lăsă ochii în pământ şi şopti încet, atât de încet încât ceilalţi abia reuşiră să distingă suflul anemic:

– Ştiu pentru că. De-aia.

Nu era suficient. Cu toate simţurile încordate la maximum, Charlie nu-şi slăbi prada aproape paralizată de spaimă.

– Pentru că... De-aia *ce?*

Capul lui Raymond săltă ca al unei marionete pe sfoară şi o clipă îl privi pe Charlie drept în ochi. Însă în privirea lui nu exista decât teamă, nici răspuns, nici recunoaştere; nici un fel de relaţie între ei doi.

Doctorul Bruner vorbi încet, rar, cu un aer resemnat:

– Pentru că este fratele dumitale, domnule Babbitt.

Un uşor icnet al Susannei, apoi linişte. Raymond îşi încetă mormăitul, iar Charlie clătină din cap convins că totul era o farsă. După câteva clipe izbucni într-un hohot scurt de râs.

– Ce vrea să însemne asta?

– Fraţii au... acelaşi tătic. Şi mămică, explică Raymond.

Apoi, ca un copil care recită pe de rost ceea ce îl învăţaseră părinţii pentru propria lui siguranţă, turui repede:

– Sanford Babbitt. El locuieşte pe Beecherest Avenue unu-zero-nouă-şase-unu. Cincinatti. Ohio. Statele Unite ale Americii.

Charlie rămase cu gura căscată şi sprâncenele i se ridicară aproape unindu-se cu părul de pe frunte.

– Mămica noastră este Eleonor Babbitt, continuă să turuie Raymond. Ea locuieşte acum cu îngerii.

– Oh, Dumnezeule, Charlie! şopti Susanna cuprinsă de un sentiment copleşitor de milă.

Era adevărat; acest bolnav era fratele lui Charlie.

El însă nu era gata să accepte aşa ceva. Se răsuci pe călcâie trăgându-se înapoi, de parcă depărtându-se astfel de Raymond ar fi putut anula acea presupusă relaţie de rudenie dintre ei. Dar după câţiva paşi, se întoarse pradă

unui amestec tulburător de furie şi stupoare. Când vorbi vocea îi tremura:

– Asta nu... Cum se poate aşa ceva? îl întrebă pe dr. Bruner. Eu *nu am* un frate! Niciodată n-am avut un frate!

În culmea agitaţiei, Raymond se răsuci spre medic, dar atenţia acestuia era îndreptată numai asupra lui Charlie, aşa că privindu-şi ceasul prins la încheietura mâinii, începu să îi vorbească lui într-o avalanşă rapidă de cuvinte:

– Sigur, treisprezece minute până la Wapner... şi aceştia nu sunt... ei nu sunt *actori*... şi cazuri *adevărate* înregistrate... la... la... Curtea Municipală. Curtea din California.

Raymond Babbitt se întoarse şi, fără a privi către Charlie, Susanna, doctorul Bruner sau Buick, porni tropăind repejor pe alee spre clădire. Avea un singur obiectiv în minte. Wapner.

– Sigur, acum mai sunt *douăsprezece* minute...

IV

Deci asta e. Beneficiarul anonim avea acum un nume, Raymond. Charlie Babbitt, care pornise în căutarea unui beneficiar, găsise în loc un frate. Raymond Babbitt. Putea fi el închis într-un spital pentru handicapați mintal, dar nu era un tip de rând, un nebun obișnuit. Nu, Raymond Babbitt era un nebun de trei milioane de dolari! Și de ce nu? De ce să nu-i aibă? Nu era el oare fiul cel mare al lui Sanford Babbitt – bancherul, iubitorul de trandafiri, tăticul grijuliu? Și nu fiul cel mare moștenea întotdeauna? Ce dacă era un retardat, un înapoiat mintal, un oligofren? Sigur că da, era perfect normal! Poate că pentru Sandford Babbitt era normal, dar nu și pentru Charlie.

Bine-nțeles, Raymond Babbitt nu se va speti cheltuind cele trei milioane de dolari. Cât de mult putea să-l coste creioanele acelea și carnețelele acelea? Și ce altceva îi mai trebuia lui? Nu erau de nasul unuia ca el mașinile luxoase, femeile și mai și, hainele scumpe italiene și vilele cu vedere spre plajă, carnavalul la Rio sau schiul la Aspen; el nu-și va cheltui banii pe distracții și comodități. Nici chiar la cel mai scump sanatoriu privat, cu cei mai grozavi doctori, cele mai moderne facilități și medicație la fiecare oră, nu ar putea cheltui atâta bănet.

– Avem de discutat, îi spuse scurt lui Bruner.

Medicul încuviință.

– Haidem înăuntru să luăm prânzul împreună și după aceea îți voi spune tot ce dorești să știi.

Prânzul era de fapt format din sandvişuri, salată şi cafea pe care cei trei le înghiţiră în biroul psihiatrului. Charlie mâncă repede fără a scoate un cuvânt, în timp ce Susanna şi doctorul Bruner conversară politicos, în principal despre grădinile de la Wallbrook. Ca şi Sanford Babbitt, Walter Bruner era un iubitor al florilor.

Când ieşiră din nou în curte, razele soarelui ce cobora încet spre asfinţit poleiau gazonul cu o strălucire caldă. Emisiunea TV *People's Court** se sfârşise; ultima hotărâre a judelui Wapner fiind conştiincios notată în carnetel, Raymond plecase iar într-o raită pe peluză cu rucsacul strâns agăţat de umeri.

Susanna se apropie de el şi se aşezară amândoi unul lângă celălalt pe o bancă de piatră. Raymond, însă, nu-i acordă fetei nici o atenţie; era mult prea ocupat cu scrisul în carnet. Charlie şi doctorul Bruner discutau plimbându-se prin grădină, fără a-l scăpa din ochi pe pacient.

– Ce vrei să ştii? întrebă medicul.

Cu ce naiba să înceapă?

– Ce tot scrie în carnetelul acela?

– Face liste. Are... are una căreia îi spune „Lista întâmplărilor sinistre". Anunţuri mortuare, prognoze meteo de vreme rea... Încearcă să oprească în acest fel lucrurile şi evenimentele periculoase închizându-le la loc sigur în carnet.

Charlie cugetă câteva clipe.

– Toţi procedăm din când în când aşa, nu vi se pare? Ne protejam, sau încercăm să o facem, cu ajutorul magicului.

Bruner încuviinţă privindu-l cu respect crescând şi spuse cu un aer visător:

– Ritualurile folosite ca o apotropă în scopul apărării împotriva demonilor propriei noastre imaginaţii... Ade-

* People's Court = Tribunalul opiniei publice (în traducere aproximativă)

vărat. Numai că Raymond vede pericol şi primejdii peste tot în jurul lui, iar ritualul şi rutina sunt singurele arme de care dispune pentru a se apăra.

– Ritualuri? întrebă Charlie nelămurit.

Las-o-ncolo de „apotropă" – ce naiba o mai fi însemnând şi asta! Nici nu voia să ştie despre aşa ceva.

– Da, continuă psihiatrul. Felul în care mănâncă, în care se îmbracă, doarme, foloseşte baia, merge, vorbeşte,... absolut orice. Şi o modificare cât de mică în această rutină îl îngrozeşte. Dar...

Doctorul se întrerupse ezitând un moment. Cât de mult putea Charlie Babbitt să înţeleagă despre o boală ca aceea a lui Raymond?

– Dar... este şi el un om. Fratele dumitale. Un om blând, drăguţ şi, într-un anume fel, foarte inteligent.

– Inteligent?

Sprâncenele lui Charlie se ridicară ca după două accente circumflexe. Aruncă o privire plină de îndoială spre banca unde Raymond scria neobosit. Bruner încuviinţă.

– În felul lui este un geniu. Are anumite deficienţe, bine-nţeles, însă posedă şi nişte abilităţi cu totul deosebite, uimitoare.

Raymond?! Asta era cam prea trasă de păr!

– Dar este un înapoiat mintal! protestă Charlie.

– Nu. Este autist. Ce-i drept, însă, unul foarte capabil. Boala i-a fost cauzată probabil de o disfuncţionalitate a cerebelului sau a lobilor frontali survenită în stadiul de fetus. Ceea ce trebuie să înţelegi dumneata este faptul că Raymond, ca orice autist, nu poate avea relaţii psihice cu lumea exterioară sau cu cei din jurul lui. Eu, dumneata şi toţi ceilalţi oameni normali stabilim raporturi, relaţii şi asocieri în fiecare moment al vieţii noastre. Noi adunăm în mod constant informaţii, le prelucrăm şi le integrăm într-un gen de viziune globală asupra lumii. Ori de câte ori primim o informaţie nouă, o comparăm şi o raportăm la

ceea ce ştim deja; o evaluăm pentru a afla dacă este reală şi cu adevărat importantă pentru a o stoca. Şi – esenţialul – percepem şi realizăm conexiuni între diversele informaţii şi evenimente de care dispunem. Reacţionăm. Interacţionăm. Avem la îndemână o gamă largă de sentimente: fericire, tristeţe, iubire, ură, dispreţ, milă, pasiune, mulţumire, simpatie, dorinţă, bucurie... Noi experimentăm un întreg spectru de emoţii şi senzaţii în fiecare zi din viaţa noastră.

Raymond, însă, nu. El adună informaţiile şi le înregistrează în creierul său şi în carnet. Dar ele sunt doar nişte date disparate fără puncte de referinţă, fără context logic. El nu are capacitatea de a le evalua; lui i se par toate la fel. Prognoza meteo pentru ziua de azi este la fel de importantă şi demnă de imortalizat într-un caiet ca şi aforismele unui mare gânditor. El nu poate sesiza conexiunile şi legăturile dintre evenimente, aşa cum nu percepe nici o relaţie între el şi ceilalţi. Acesta este cel mai important lucru de reţinut în ceea ce-l priveşte pe un autist: el nu poate avea nici un fel de relaţie cu dumneata, şi nici dumneata cu el. Ar fi o imposibilitate. Pur şi simplu nu are mecanismul necesar. S-a născut cu o piesă lipsă.

Şi încă un amănunt deosebit de important: Raymond nu are simţăminte. El recunoaşte doar două emoţii: teama şi ceva pe care nu-l pot numi decât „non-teamă". Nu este o senzaţie de securitate, ci doar lipsă temporară a fricii. Ceva în capul lui se blochează şi se închide faţă de lumea exterioară.

Doctorul Bruner tăcu şi îl scrută pe Charlie cu o privire ascuţită pentru a-şi da seama cât pricepuse el şi cum primise cele aflate. Tânărul însă îşi muşca buzele privind printre gene spre peluză, unde se afla fratele lui. Orice s-ar fi petrecut în mintea sa, nu lăsa nimic să se întrevadă.

– Ceea ce a făcut astăzi față de dumneata a fost... foarte deschis, continuă Bruner. Foarte. Mai cu seamă că eşti un străin. Iar asta ar putea să însemne mult pentru el.

Charlie clătină capul visător.

– Soarta e ciudată uneori, nu-i aşa? Trei milioane de dolari. Iar el poartă un rucsac!

Se întoarse privindu-l drept în ochi pe Bruner:

– Pe ce dracu' o să cheltuiască el toți banii ăştia?

*

Când se întoarse el, Susanna şi Raymond nu mai erau în grădină. Charlie îi găsi în camera fratelui său construind o casă din cărți de joc. De fapt, Susanna o construia aşezată în genunchi pe podea, în timp ce Raymond, ghemuit lângă piciorul patului, o privea cu atenție încordată. Alături şedea Vernon, un negru înalt şi mătăhălos în uniforma verde a spitalului; era asistentul personal al lui Raymond.

În încăpere nu existau decât trei piese de mobilier, dar spațiul strâmt era ticsit cu lucrurile locatarului – în marea lor majoritate cărți. Se aflau peste tot, în cele mai neaşteptate locuri – rânduite în mica lor bibliotecă de pe perete, îngrămădite deasupra ei şi alături, pe podea, în teancuri voluminoase, pe biroul din colț şi chiar înghesuite pe lampa din tavan. În afara cărților, peste tot în cameră puteai zări însemne ale cluburilor de baseball – fanioane, postere, fotografii ale diverselor echipe şi jucători, afişe de reclamă. Chiar şi cărțile de joc cu care Susanna construia căsuța aminteau de baseball, fiecare având imprimată pe față imaginea unui alt jucător.

– Gata, acum ține-ți respirația, anunța Susanna când Charlie îşi făcu apariția în prag.

Tocmai se pregătea să aşeze acoperişul căsuței cu un etaj şi, ascultător, Raymond trase adânc aer în piept cu

ochii lipiți de mâna Susannei. Pereții construcției se clătinară ușor, dar întregul edificiu rămase în picioare. Grozav!

– Poți să respiri acum.

Raymond răsuflă pe nas cu zgomot. Arătând spre cărțile de joc, Charlie întrebă:

– Ai şi vreun Fernando Valenzuelas pe-aici?

– Sunt numai tipi din vechea generație, răspunse Susanna. Eu una n-am auzit de ei până acum.

– Roşii. Cincinnati 1955, anunță Raymond.

– Ştiu, mi-ai spus, zâmbi fata şi ridică o carte din pachet. Ce urmează acum?

Însă când o văzu, Raymond începu să tremure scuturându-şi capul înspăimântat. Nu era bună. Nu era o carte bună!

– Ted Kluszewski este bază unu. Bază unu... bază unu urmează...

Efectul cărții rău alese era uluitor; dinții începuseră să-i clănțăne cu zgomot şi ochii-i alergau în toate părțile. Susanna se aplecă spre el şi îi atinse brațul cu vârful degetelor, abia simțit. Raymond înțepeni şi ea îşi trase mâna repede.

– Bază unu, şopti ea cu blândețe. Este aici, vezi? Ted Kluszewski.

– Marele Klu, îngână Raymond relaxându-se.

Rutina fusese restaurată şi totul era în ordine – deocamdată.

Charlie simți un imbold răutăcios de curiozitate şi întrebă:

– Ce zici Ray, n-ar fi distractiv s-o dăm jos?

Făcu o mişcare spre căsuța din cărți de joc, dar Raymond se holbă la el de parcă i-ar fi sugerat să înfăptuiască o crimă. Cei doi frați se priviră o clipă în ochi şi, văzând teroarea întipărită pe figura lui, Charlie schimbă tactica.

– Văd că ai o grămadă de cărţi pe aici. Citeşti mult, nu-i aşa?

– Citeşte şi îşi aminteşte, punctă Vernon. Bagă la cap tot ce vede şi aude.

Apropiindu-se de raftul de cărţi, Charlie îşi plimbă mâna de-a lungul coperţilor citind titlurile, atingând-o pe fiecare cu degetele. Raymond sări în picioare şi începu iarăşi să tresalte spasmodic de parcă ar fi fost conectat la un curent de înaltă tensiune. Semăna cu o vrabie cocoţată pe o sârmă fierbinte, sărind necontenit de pe un picior pe celălalt fără a se mişca din loc.

– Nu-ţi place să pun mâna pe cărţile tale, nu-i aşa? îl întrebă Vernon.

– Nu ştiu, răspunse Raymond trăgându-se cu spatele spre uşă.

Nu ştia. Nu i se mai întâmplase până acum un asemenea lucru; nu-l scrisese în nici unul din carnetele sale şi deci, cum ar fi putut să ştie?

Vernon zâmbi împăciuitor încercând să-l liniştească.

– Nu le face nici un rău, bătrâne.

Dar Raymond era acum ocupat cu cercetarea băncii sale de date din cap, căutând febril un precedent de natură să-l apere.

– Sigur, asta este o vizită neanunţată. Aceasta *nu* este o vizită de weekend.

Ieşise deja din cameră şi aruncă o ocheadă pe după pervaz, exact la timp pentru a-l vedea – spre marea sa oroare – pe Charlie Babbitt scoţând un volum gros din raft.

– Vern... V-E-R-N...! scânci Raymond tremurând îngrozit.

– Ăsta-i numele meu, anunţă negrul întorcându-se spre Charlie. Îi e frică.

– Charlie, pune cartea la loc, interveni şi Susanna.

Dar băiețelul răutăcios din el nu era dispus să renunțe atât de repede. Voia să vadă cât de departe îl putea împinge pe Raymond şi ce se va întâmpla dacă insistă. Însă mai mult decât orice, dorea să afle la ce anume se referise Bruner când spusese că fratele lui este un geniu.

– *Operele Complete ale lui William Shakespeare,* anunță Charlie titlul cu voce tare. Ai citit tu asta?

– Da, scânci Raymond.

– Şi o ştii pe toată?

– Da.

Deschise coperta legată în piele a volumului. Pe pagina de gardă, două rânduri caligrafice cu scrisul de mână al lui Sanford Babbitt îl izbiră ca un pumn în stomac: „La mulți ani, Raymond! Cu cele mai bune urări, tata." Răsfoi cartea oprindu-se în cele din urmă la prima scenă a unei piese.

– Ce zici despre... *A douăsprezecea noapte?*

Instantaneu, ca o bandă de magnetofon, Raymond porni să recite monologul Ducelui care deschide actul întâi. Vocea îi era plată şi lipsită de orice expresie, iar cuvintele se scurgeau într-un şuvoi monoton, fără intonație, fără accent, lipsite de poezie şi de înțeles:

– Dacă-i adevărat că muzica e a iubirii hrană cântare dați-mi să-mi satur dorul ăsta fără spațiu şi atâta să-l îndop încât să moară e ucigător de dulce auzul mi-l mângâie ca o boare...

Charlie închise cartea cu un plesnet sec şi imediat Raymond se opri, ca şi cum coperțile de piele l-ar fi prins şi pe el înăuntru. „Isteț", îşi spuse Charlie în sinea lui; „Fără nici un folos, dar isteț!"

– Grozav, bătrâne, îl lăudă Vernon râzând.

– Foarte frumos, Raymond, spuse Susanna pe un ton încurajator.

Raymond, însă, nu-şi lua ochii de la Charlie. Câteva clipe se priviră în tăcere, ei doi într-o lume numai a lor, departe de toţi ceilalţi.

– Ce altceva mai ştii să faci, Ray? întrebă Charlie în cele din urmă.

Iată o întrebare la care Raymond nu avea răspuns fiindcă nu implica un text memorat şi reprodus apoi la comandă. Spasmele mărunte ca de vrabie începură iarăşi.

– Sigur, ce altceva mai ştii să faci. Şi eu.

Cu această replică, discuţia părea definitiv încheiată.

– Şi eu ce? întrebă Charlie.

– Şi eu ce, veni răspunsul ca un ecou.

Apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine între timp, Raymond adăugă:

– Ha!

Rămas fără replică, Charlie nu reuşi decât să se holbeze înmărmurit – ceea ce păru să-i dea lui Raymond o senzaţie aparte de triumf, dacă el ar fi avut capacitatea de a experimenta o asemenea stare.

– Ha! Ha! Ha! Ha!

– Raymond! încercă Susanna să-l potolească.

Degeaba. Ray era mult prea ocupat să-l tachineze pe Charlie şi nu se mai putea opri.

– Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!

– Raymond, asta urmează acum?

Din instinct, Susanna găsise drumul cel mai scurt pentru a ajunge la el. Ridică în mână cartea de joc ţinând-o astfel încât să o poată vedea.

– Johnny Temple?

În aceeaşi secundă, Raymond închise gura preocupat numai de carte. Charlie Babbitt era deja uitat. Examinându-şi în viteză banca de date, ajunse repede la Johnny Temple. Bază doi.

Tropoti fuguţa spre Susanna şi îngenunche lângă ea pe podea, luând cartea din mâna ei, apucând-o cu gin-

găşie. Apoi încet, cu mare grijă, o aşeză pe acoperişul căsuţei. Construcţia tremură puţin, dar nu căzu.

– Poţi să respiri acum, îi spuse Susannei.

Fata izbucni în râs, dar figura lui rămase imobilă.

– Vă place, doamnă – spuse Vernon. Puteţi fi sigură de asta.

Susanna se răsuci nerăbdătoare spre Raymond, dar puntea dintre ei – dacă fusese cu adevărat vreuna – era ruptă acum. Luase în mână cartea următoare şi, ţinând-o foarte aproape de faţă, o inspectă minuţios în căutarea microbilor fără a-i mai acorda Susannei nici o atenţie.

Dezamăgită, fata privi spre Vernon.

– Când l-am atins, adineaori, s-a tras repede înapoi.

– Să nu credeţi că are ceva cu dumneavoastră personal. Îmi închipui că eu îi sunt mai apropiat decât oricare altă persoană din lume, şi totuşi nu m-a îmbrăţişat niciodată, nici măcar nu m-a atins. Nu suferă aşa ceva. La naiba – zâmbi Vernon – dacă aş pleca mâine din oraş fără a-mi lua rămas bun de la el, sunt sigur că nici nu ar observa. Raymond era complet absorbit în studierea cărţii de joc, întorcând-o când pe o faţă când pe cealaltă, cercetând-o în amănunţime. Uluit, ca hipnotizat, Charlie îl întrebă pe Vernon:

– Poate să... poate să ne audă când este în starea asta?

– Hai, băiete! strigă negrul. Nu vrei să-i arăţi fratelui tău raţele?

Raymond nu-şi ridică ochii de pe carte.

– Nu ştiu.

– E vorba despre eleşteul acela pe lângă care aţi trecut venind aici, le explică Vernon. Stă uneori acolo şi o jumătate de zi.

Charlie se întoarse repede spre Susanna şi îi spuse pe un ton neutru, aproape indiferent:

– Ce-ar fi să te întorci tu în oraş? Eu aş vrea să rămân singur cu Ray, să ne cunoaştem mai bine. Şi diseară vii înapoi să mă iei. Ce zici? Faci tu asta pentru mine?

Şi se hlizi la ea drăgăstos.

Susanna era dezamăgită şi plictisită. Iar se folosea de ea; în ce fel, încă nu ştia prea bine, dar un lucru era sigur: Charlie Babbitt uza încă o dată de trucurile şi maşinaţiunile sale dubioase.

– Cred că da, răspunse resemnată. Dacă aşa vrei tu.

Zâmbetul lui Charlie se lăţi şi mai mult.

– Haide Ray, hai s-o conducem pe doamna la maşină.

Se ridică gata de plecare, dar braţul lui Raymond zvâcni înainte blocându-i drumul. Şedea ţeapăn, fără a se uita la Charlie, şi abia după câteva secunde bune, urmărindu-i privirea, tânărul îşi dădu seama că tot ce voia el era să protejeze căsuţa din cărţi de joc. Făcu semn din cap că a priceput şi ocoli cu grijă edificiul, atent să nu-l atingă. La urma urmelor, nu era aceea capodopera lui Ray şi a Susannei? Da, domnule! Putea fi Raymond autist, dar nu părea deloc greu de descifrat.

Aşteptă cu răbdare până ce el îşi puse încet rucsacul în spate şi ajustă curelele, întâi una, apoi cealaltă, într-o ordine precisă şi sigură. Nu pleca niciodată afară fără preţioasa raniţă în spinare.

Soarele coborâse mult spre asfinţit când ieşiră în curte – Charlie alături de Susanna şi Raymond la câţiva paşi în urma lor. Când se apropiară de maşină, Charlie se întoarse spre fratele lui:

– Ray, aş vrea să vorbesc o clipă singur cu Susanna, bine? Mă-ntorc imediat. Raymond bâţâi din cap în semn că da, însă când tânărul porni spre maşină, se luă repede după el ca un câine tras de lesă. Charlie se opri, se încruntă, dar îşi stăpâni vocea.

– Nu. Singur înseamnă fără tine. Tu stai aici. Noi ne ducem acolo. Bine? Susanna, spune la revedere.

Fire caldă, de o extremă gingăşie şi blândeţe, fata nu putea suferi felul în care Charlie îi vorbea fratelui său, comandându-i de parcă el ar fi fost cine ştie ce animal tâmpit. Se bosumflă puţin, însă îi făcu pe plac:

– Pa-pa; Raymond. Pe curând!

Zâmbi şi îşi flutură mâna spre el. Ray nu zâmbi, dar ridică braţul şi îşi mişcă degetele într-o stranie, dar perfectă imitaţie a gestului ei.

Charlie schiţă un pas înainte, şi în spatele lui Raymond făcu la fel. Întorcându-se exasperat, îşi azvârli mâna cu palma îndreptată spre pieptul lui Ray.

– Stai! ordonă.

De data aceasta Raymond încremeni în loc. Charlie luă braţul Susannei şi o trase nerăbdător spre maşină, departe de fratele lui. Avea o expresie ciudată în ochi şi o tensionare puternică a muşchilor din jurul gurii.

– Uite ce-i, schimbare de plan, îi şuşoti grăbit. Iată ce vreau să faci tu...

Susanna asculta zăpăcită. Oare ce naiba punea la cale şi de ce nu putea fi sincer şi deschis faţă de ea?

– Dar spune-mi măcar pentru ce! Întâi zici „Du-te în oraş", iar acum...

– Fă ce-ţi cer şi atâta tot! se răsti el cu un aer aproape disperat. Te rog! Nu durează prea mult! De dragul lui Ray, sincer!

Susanna oftă. Charlie nu era prost deloc; îi cunoştea toate punctele slabe şi unul din acestea era simpatia pentru bietul Raymond. Aruncă o privire înapoi, spre el. Se plimba de colo-colo cu paşi mărunţi, fără a-i scăpa din ochi, întinzându-şi gâtul cât putea de mult pentru a-i auzi şi a-i vedea mai bine. Neliniştea şi spaima din ochii lui o umplură de milă.

– Bine, de acord, oftă resemnată. Du-te. Te aşteaptă.

Îşi azvârli braţele în jurul ei în chip de mulţumire, sărutând-o plin de pasiune, apoi Susanna se urcă în

Buick şi plecă, iar el se întoarse spre fratele lui şi-i făcu semn să vină cu o mişcare neglijentă a braţului. Raymond se apropie tropotind repede ca un cățel ascultător, gata să-i arate lui Charlie rațele.

Se aşezară unul lângă celălalt pe malul umed al heleşteului, privind rațele şi țânțarii ce bâzâiau în roiuri mari deasupra apei. Mai bine zis Charlie privea, în timp ce Raymond scria de zor în carnețel – de această dată într-unul de culoare verde. Din când în când ridica ochii din notițe pentru a verifica ce mai fac rațele, dar nici măcar o singură dată nu se uită spre fratele lui.

– Ce scrii acolo? întrebă Charlie.

– Nu ştiu.

– Am impresia că este Lista Întâmplărilor Sinistre.

– Sigur, ploaia a fost de trei centimetri cubi. Sigur, pentru Cincinatti trei centimetri cubi este sub normal, recită Raymond ca un papagal. Este cel mai uscat septembrie din anul 1960 şi până acum. Foarte puțină ploaie.

Faptul părea să-l neliniştească şi începu să se frământe fâțâindu-şi capul când spre rațe, când înapoi, la carnețelul verde.

– Deci asta e Lista Întâmplărilor Sinistre!

– Nu.

– Raymond! Raymond, uită-te la mine! Vreau să-ți spun ceva.

Frisonă puțin, dar nu privi spre Charlie.

– Ascultă-mă, Ray. Tata este... hm... Tata este mort, Ray. A murit săptămâna trecută. Ție ți-au spus?

Nu răspunse, dar trupul său slăbuț se încordă şi mai tare.

– Ştii ce înseamnă... „mort"? întrebă Charlie cât putea el de blând.

După o scurtă ezitare, Raymond clătină capul în semn că da, însă pe figura lui se vedea cât se poate de clar că nu are nici cea mai vagă idee despre moarte.

– Adică tata a plecat, explică Charlie.

– Pot să-l văd?

– Ray...

– Vreau să-l văd! strigă Raymond tare, cu o nouă hotărâre în glas.

Charlie reflectă câteva secunde, apoi spuse:

– Sigur, Ray, sigur că îl poți vedea. Mergem amândoi la el. Hai să o facem chiar acum!

– Chiar acum! aprobă Raymond pentru care „acum" însemna să se ridice fără grabă, să-şi aşeze tacticos carnețelul verde în locul lui bine determinat în rucsac şi creionul în penarul de plastic din buzunar, exact la fel ca de fiecare dată, să-şi pună bagajul în spinare – mai întâi cureaua de pe umărul stâng, apoi pe cealaltă – să le ajusteze cu precizie în aceeaşi ordine, mereu aceeaşi. Abia după aceea era gata de plecare.

Charlie urmări toate aceste pregătiri cu vizibilă nerăbdare. Făcându-i semn din cap să-l urmeze, porni repede pe aleea mărginită de castani până ce, după un cot, spitalul dispăru din vedere. Câțiva metri mai departe, pe jumătate ascuns în frunzişul des al copacilor, aştepta Buick-ul decapotabil cu Susanna aşezată la volan.

– Mută-te alături, apuse Charlie deschizând portiera din dreptul şoferului.

Fără a răspunde privirii întrebătoare pe care i-o aruncă fata, îi făcu semn lui Raymond să intre pe bancheta din spate, iar el luă volanul.

– Asta e maşina lui tati. Scaune jalnice înăuntru. Albastru pe dinafară. Pe plăcuța de înmatriculare scria „3021" cu roşu.

– Charlie, stai puțin! protestă Susanna. Unde îl duci?

– Facem o mică excursie, răspunse demarând în trombă cu un scrâşnet ascuțit de frâne.

Raymond se întoarse şi privi în urmă, în direcția spitalului şi, cu toate că figura lui nu exprima nimic, trupul – în

limbajul său propriu şi expresiv – vorbea elocvent despre nervozitatea intensă ce îl cuprinsese.

– Nu-ţi fie teamă, ne întoarcem, îl asigură Susanna.

Charlie, însă, nu spuse nimic.

*

– Ai zis că pot să-l văd!

Cuvintele erau acuzatoare, însă tonul pe care îl rostise era, ca de obicei, plat, fără intonaţie.

– Este în pământ, îi explică Charlie.

Întinzând o mână timidă, Raymond aproape că atinse marmura rece de la capătul mormântului, însă în ultima clipă şi-o trase repede înapoi. Se aplecă şi citi încă o dată inscripţia săpată în piatră:

SANFORD BABBITT 1918–1988
IUBIT SOŢ ŞI TATĂ

În pământ. Tati este în pământ. Raymond întinse gâtul şi privi în jos, printre genunchi; şedea turceşte, cu picioarele încrucişate pe mormântul lui Sanford Babbitt. Dar nu se vedea nimic, doar iarba verde. Nici urmă de tati. Întinse iarăşi timid o mână şi atinse uşor pământul, apoi îl privi pe Charlie.

Stând alături cu faţa în sus şi privind la norii de pe cer, tânărul îi spuse:

– Poţi să-i vorbeşti dacă vrei. El n-o să-ţi răspundă, dar poate te aude.

Urmă o pauză de câteva momente, timp în care Raymond cugeta adânc, apoi, cu o voce suficient de răsunătoare pentru a scula un mort din groapă, făcându-l pe Charlie să sară drept în picioare, strigă:

– Tati, aici e Raymond!

Nici un răspuns. Se aplecă ghemuindu-se cu greu, puse urechea la pământ şi ascultă atent.

– Ți-am spus, nu poate să-ți răspundă. Dar nu mai striga așa, bine? Te aude mai clar dacă șoptești.

Raymond îi aruncă o privire îndoielnică. Dacă șoptești? Cum o mai fi și asta?! Dar Charlie părea că vorbește serios, așa că Ray se aplecă iar, își lipi gura de pământ și șopti răgușit:

– Tati, eu sunt aici cu fratele meu. Charlie Babbitt.

Apoi ridică repede ochii spre Charlie – autoritatea – pentru confirmare. Privirea lui întreba arzător: „M-a auzit tati?" Și bărbia atotștiutoare răspunse: Da.

– Ray, știi ce mă gândesc? Nu ți-ar place să mergi la un meci? La unul adevărat?

Întrebarea se lovi însă de un zid orb și mut; noțiunea de plăcere sau preferință nu exista în vocabularul lui Raymond și în sistemul lui de coordonate.

– O să stăm în spatele bazei unu, continuă Charlie. La stadionul Dodger. O să ne uităm la Fernando cum plachează și pe urmă îți fac eu cinste cu o bere.

Într-un târziu reacția veni, deși nu era cea așteptată de Charlie: Raymond începu să se foiască neliniștit.

– Sigur, o să mă duc tot drumul până acolo. *Tot* drumul singur. Până în California... singur, și eu nu trebuie să...

– Dar nu te duci singur, îl încurajă Charlie. Mergi cu mine.

Se opri, căci nu avea de gând să-i spună mai mult decât strictul necesar.

Du-te! Du-te cu Charlie Babbitt! Du-te în California cu Charlie Babbitt să vezi un meci și să bei bere! Ideea era atât de nouă și de neașteptată, încât Raymond încremeni cu răsuflarea tăiată, holbându-se amuțit la Charlie. Lupta din răsputeri să adune cuvintele laolaltă, să formeze din ele o frază ce putea fi memorată, scrisă și utilizată, dar cuvintele nu voiau să vină. Însă, grozav de ciudat, nu-i era de loc frică.

V

Pe drumul de țară spre Cincinnati, așezat pe bancheta din spate cu nasul lipit de geam, Raymond urmărea șoseaua ce se derula în fața lui cu șaptesprezece mile la oră, privind fiecare copac, fiecare bornă, fiecare indicator. Ochii lui alergau neobosiți de colo-colo, iar creierul înregistra absolut totul fără a înțelege mare lucru. Cine putea ști ce se petrece în interiorul acelei minți rătăcite?

Nu opriră la casa de pe Beechcrest Avenue unu-zero-nouă-șase-unu, nici la hotelul Broadham. Ajunși la un motel de la periferia orașului, Charlie închiriase o cameră dublă pentru el și Susanna și alăturat, cu o ușă de comunicare între ele, o cămăruță cu un pat pentru Raymond.

– Ok, meștere! râse Charlie bine dispus azvârlind valizele pe patul dublu. Stai să vezi apartamentul prezidențial!

Bine-nțeles, Raymond nu pricepu nici o iotă, dar se proțăpi hotărât drept în mijlocul covorului fără a-l scăpa din ochi pe fratele lui. Venise însă vremea ca Ray să meargă în camera lui și Charlie îi făcu semn să treacă pragul dincolo. Din nou nu primi nici un răspuns, doar o privire suspicioasă. Brațul lui Charlie gesticulă mai vehement și în cele din urmă Raymond se clinti. Făcu doi pași temători și, neîndemânatic, lovi o măsuță pe care nu o observase. Masa se răsturnă antrenând în cădere o lampă cu abajur de sticlă. Raymond îngheță. Ăsta era un

lucru demn de Lista Faptelor Îngrozitoare. Un adevărat dezastru!

Şi atunci se petrecu ceva cu totul nou, ceva care nu i se mai întâmplase niciodată în viaţa lui. Se aplecă şi ridică lampa de jos. Printr-un miracol, era încă întreagă, nu se spărsese. O trase tare lângă el, apoi pe neaşteptate, cu o mişcare bruscă, i-o întinse Susannei. Un cadou.

Surprinsă, fata ezită câteva secunde. Ochii li se întâlniră şi ea întinse mâna primind darul. Îi zâmbi cald, cu duioşie, conştientă de tumultul întunecat prin care trecea el.

– Mulţumesc, Raymond.

Dar el o privi grav şi serios, fără a-i întoarce zâmbetul. Verbul a zâmbi nu exista în banca lui de date.

Charlie devenise nerăbdător. Ritmul său, repeziciunea reacţiilor şi a gândurilor sale febrile nu se puteau acomoda cu încetineala de melc a fratelui său. Deschise uşa dintre cele două camere şi îl zori să treacă dincolo.

– Haide odată!

Apropiindu-se cu mersul său stângaci, şovăitor, Raymond păşi peste prag.

– Camera ta, Ray.

Greşeală. Instantaneu, o expresie de spaimă se întinse pe figura lui. Ochii îi alergau de colo-colo cercetând toate colţurile încăperii, părând din ce în ce mai îngroziţi.

– Asta nu... *nu* e camera mea. Asta *sigur* nu e camera mea.

– Ba da, doar pentru o noapte, atâta tot, îl asigură Charlie.

– Până ce te ducem înapoi acasă, interveni şi Susanna.

Dar Raymond nu mai auzea acum nimic. Era plecat şi închis altundeva, într-un loc unde mecanismele lui de apărare lucrau din răsputeri, cu viteză maximă. Litania sa monotonă deveni o turuială frenetică, vorbele revărsându-se într-un şuvoi neîntrerupt:

– Sigur, acu' o să stau aici mult timp. *Foarte* mult timp. O să fie... *cel mai lung* timp şi eu o să...

– Nu, Raymond, nu-i adevărat! încersă Susanna să întrerupă torentul de bolboroseli îngrozite.

– M-am dus. M-am dus *de-a binelea.* M-am dus de-a binelea de la mine de-acasă.

– Nu, Raymond!! E doar pentru o noapte, mâine ne întoarcem. Îţi promit, Raymond!

Tonul Susannei fusese atât de hotărât, atât de autoritar, încât Raymond se opri imediat. În sfârşit părea că a auzit-o şi se mai calmă puţin. Dar nu pe de-a întregul.

– Sigur, mi-au mutat patul.

– Nici o problemă! sări Charlie. Îţi place cu el sub fereastră, nu-i aşa? Gata, frate!

Se opinti şi împinse patul aşezându-l sub pervaz în timp ce Raymond îl privea intens. Se mai liniştise puţin, dar nu pentru mult timp.

– Au luat... au luat cărţile. Au luat *toate* cărţile, scânci iar cuprins de tremur.

– Ba nu pe toate, Ray!

Charlie se repezi la sertarul noptierei şi scoase de acolo Biblia cu care Societatea Gideon dotase toate camerele de hotel din America pentru alinarea spirituală a călătorului singuratic.

– Uite!

Raymond întinse ambele mâini şi apucă volumul ţinându-l stângaci departe de trup, la capătul braţelor, în timp ce ochii lui măriţi ca doi nasturi negri lucioşi zburau cu frenezie în toate direcţiile. Problemele lui păreau că se înmulţesc şi îl copleşesc cu fiecare secundă ce trecea.

– Au luat rafturile.

– Da' n-ai nevoie de rafturi! Îşi pierdu Charlie răbdarea. De-aia au pus cartea în sertar!

Logica însă nu avea nici un efect asupra lui Raymond – cu excepţia, poate, a propriei sale logici secrete şi

neînțelese. Privirile i se fixaseră acum pe lampa din tavan; pentru el, lampa era loc de depozitat cărți. Acasă – la Wallbrook – avea câteva înghesuite pe abajur. Ergo, acolo le era locul. Nu-i trecu nici măcar un moment prin minte – şi cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva? – că lampa aceasta şi cea de la Wallbrook erau cu totul diferite ca mărime şi ca formă; trebuiau să fie cărți acolo, asta era tot ce ştia el. Ridicându-se pe vârfuri, înghesui cartea deasupra abajurului. Volumul se clătină puțin, alunecă şi în cele din urmă căzu cu un bufnet sec pe podea. Alt dezastru. Asta trebuia musai trecut în carnet.

Catastrofa se apropia din toate părțile prinzându-l în ghearele ei. Aşa ceva nu ar fi fost de aşteptat să i se întâmple lui niciodată. Năuc de spaimă, cu tot trupul cuprins de spasme frenetice şi ochii ațintiți la Biblia de pe jos, Raymond începu să-i şoptească podelei un şuvoi nelămurit de vorbe. Şoapte, şoapte, şoapte, şoapteşoapteşoapteşoapte. Nu se putea distinge nici un cuvânt clar.

– Ce spui, Ray? Nu înțeleg nimic.

Dar Raymond era iarăşi departe, închis în lumea lui imaginară. Şoapteşoapteşoapteşoapte. Spasm, spasm, zbatere. Susanna simți un val de sudoare înghețată năpădindu-i spatele; acum era cu adevărat îngrijorată. Raymond părea complet debusolat, dincolo de pragul de la care nu mai exista întoarcere. Tot timpul se temuse de aşa ceva şi iată nenorocirea se întâmplase. Fusese prea mult pentru bietul Raymond, atâtea noutăți, toate amenințătoare. Nu trebuia să-l fi adus niciodată aici! Dacă Charlie ar fi ascultat-o şi pe ea uneori!

Din doi paşi, Charlie fu lângă el, oprindu-se cu ochii în ochii lui la nici doi centimetri distanță, astfel încât Raymond se văzu silit să-l privească, să-l asculte.

– Nu pot să te ajut dacă nu aud ce spui. Ce tot dracu' mormăi acolo?

Încet, foarte încet, Raymond îşi ridică ochii din podea, însă continua să tresalte ca o marionetă agăţată de sfori. Se trase înapoi privind fix la Charlie, frecându-şi mâinile în culmea agitaţiei şi scuturându-şi capul cu mişcări spasmodice dintr-o parte în alta.

– Charlie, hai să-l ducem acasă! imploră Susanna.

Îngenunche pentru a lua Biblia de pe podea, speriată şi îndurerată la vederea terorii ce pusese stăpânire pe bietul bolnav.

– N-are nimic! aruncă Charlie în doi peri. Îţi place pizza, Ray?

– Îţi place pizza, Charlie Babbitt, veni automat răspunsul.

Părea deja ceva mai calm. „Pizza" era un cuvânt familiar, un cuvânt de la Wallbrook.

Susanna făcu un pas spre Charlie.

– Cred că vrea să spună...

– Ştiu eu ce vrea să spună! Suntem fraţi, nu? Lui îi place pizza. Mie îmi place pizza. *Nouă* ne place pizza! Cu ceapă şi cu ardei iute, aşa-i Ray?

Place? Ardei? Place?! La asemenea chestii, Raymond nu putea răspunde.

Charlie se întoarse în camera lui pentru a comanda cina şi aruncă peste umăr:

– O să cer una mare. Vrei şi o bere, Ray? Sau poate lapte?

Acum Raymond şi Susanna erau singuri, dar pentru el fata părea că nici nu există. Toată atenţia lui era îndreptată iar spre pat. Nu era... cum trebuie. Ceva nu era bine. Ba chiar era rău, tulburător de rău. Îl trase trei centimetri mai la dreapta şi studie rezultatul. Încă trei centimetri. Tot nu era bine. Raymond intră în panică.

– Vern...! Vern! strigă speriat.

Împinse patul spre stânga jumătate de metru şi îl privi disperat. Rău! Rău de tot! Panica adâncă ameninţa să-l sugrume.

– V-E-R-N... omul meu...! hohoti înnebunit. V-E-R-N!

Dar Vern nu era acolo pentru a aranja lucrurile cum trebuie. Nu erau decât străini.

– Charlie, îi e frică! strigă Susanna. Mai bine...

Brusc, la fel de neaşteptat precum începuse, hohotul se opri. Raymond aşezase în sfârşit patul corect, aşa cum trebuia să stea, şi panica dispăruse într-o clipă, la fel de neaşteptat precum apăruse.

Charlie dădu buzna din camera lui şi studie patul.

– Ei, grozav, Ray? Când termini aici, vino să-l faci şi pe-al meu.

– Să-l faci?

– Şi ce-avem astăzi la TV? întrebă Charlie jovial. *People's Court?* Judele Wapner? Haide, uită-te la ceas!

Raymond se confirmă privind la încheietura braţului său căreia îi şi vorbi:

– *Roata norocului.* Azi... azi concurenţii... vor câştiga... vor câştiga premii fabuloase...

– Grozav! Stai jos. Îi dau eu drumul.

Ascultător, Raymond se aşeză pe marginea patului încremenind acolo într-o poziţie incomodă, ignorând scaunul alăturat. Charlie zâmbi şi deschise televizorul. Iată, exact cum prevăzuse Ray: *Roata norocului!*

– Fantastic! O să economisesc o avere cu tine dacă nu mai cumpăr programul TV!

Cu liniştea regăsită, Raymond rămase nemişcat privind jocul televizat care pentru el era mult mai real şi mai concret decât orice altceva aflat în interiorul micului ecran luminos.

Charlie rânji plin de sine făcându-i cu ochiul Susannei. Vezi? Totul e în ordine. Ştia el perfect cum să-l ia pe Ray. Ce putea fi mai simplu decât asta?! Luând Biblia din

mâinile ei, îngenunche în fața lui Raymond şi îi puse cartea în poală.

– Ai televizor, ai carte, pizza e pe drum, viața e grozavă, nu?

Se priviră ochi în ochi o clipă, Raymond zgâindu-se cu căutătura lui goală şi tâmpă.

– Zâmbeşti vreodată? întrebă Charlie

– Zâmbesc vreodată, răspunse Ray continuând să se holbeze.

– Dovedeşte!

Râse spre fratele lui cu gura până la urechi arătându-şi toți dinții, unul din zâmbetele lui forte. Raymond îl privi o clipă apoi râse şi el. Nu era de fapt un surâs adevărat, era doar o imitație perfectă, o mişcare fizică a muşchilor, exact ca atunci când maimuțărise semnul de rămas bun al Susannei. Semăna cu rânjetul unei păpuşi mecanice, dar la urma urmei, era un zâmbet: Primul din viața lui Raymond Babbitt.

– Tipul promite! izbucni Charlie în râs.

*

Şezând în aceeaşi poziție pe marginea patului, Raymond urmări pe rând toate emisiunile serii: *Roata norocului, Prețul e corect, Cum să facem o afacere, People's Court, Hollywood Squares* şi rontăi trei feliuțe de pizza. Nu mâncă la fel cum ar fi făcut-o orice om normal – de la margini spre mijloc, din mijloc spre margini sau rulând-o astfel încât umplutura să rămână înăuntru. De fapt, nu mâncă deloc până când Charlie nu-i tăie feliuțele în bucățele subțiri, fiecare exact de aceeaşi mărime cu toate celelalte, fiecare înfiptă apoi într-o scobitoare. Abia după aceea înghiți bucățelele una câte una, încet, metodic, într-o ordine numai de el ştiută, scoțând-o pe fiecare din scobitoarea ei fără a se grăbi. Nu părea să-l deranjeze

câtuşi de puţin faptul că pizza se răcise şi era deja tare ca betonul, că sosul se sleise şi brânza căpătase o culoare gălbuie uscată, sau că firişoarele de ardei iute deveniseră crocante.

După ce sfârşi pizza, Raymond se înarmă cu o pungă de pufuleţi din care începu să mănânce unul câte unul, ducând mâna de la pungă la gură mereu în acelaşi ritm, ca un robot performant pe o linie de montaj.

Se făcuse târziu, Charlie şi Susanna se retrăseseră de mult în camera lor pentru a-şi mânca pizza, a privi la televizor şi a face dragoste, dar Raymond, neclintit pe locul său, continua să se uite la micul ecran înghiţind un pufuleţ după altul.

Filmul de la miezul nopţii tocmai începuse – o peliculă mai veche pe care Raymond nu o recunoştea, dar nu se mişcă din loc, urmărind-o. Era chiar sub nasul lui şi altceva nu mai conta. Pe ecran un băieţel vedea desene animate la propriul său televizor, când deodată mama lui intră în cameră:

– Johnny Peters! strigă ea. I-ai spus tatălui tău că îţi faci temele! Închide imediat televizorul acela! Imediat!

La auzul comenzii, Raymond se ridică ascultător, se apropie de aparat şi-l închise. Întuneric. Se întoarse la pat şi se aşeză din nou pe marginea lui, exact în aceeaşi poziţie în care stătuse ore în şir până atunci. Se zgâi la ecran. Gol şi mort.

Nu mai era nimic de făcut, decât de citit şi Raymond citi o vreme, apoi închise cartea. Voia să vadă la televizor.

Din camera alăturată se auzeau zgomote înfundate, chicote şi gâfâieli, uneori gemete înăbuşite. Raymond nu înţelegea sonorităţile erotice, dar cu toate acestea nu se sperie, fiindcă din aceeaşi cameră mai răzbătea încă ceva, sunetul unui televizor uitat deschis. Charlie avea

televizor. Raymond nu avea. Îşi luă punga cu pufuleţi şi împinse uşa dintre cele două camere.

Încleştaţi sub păturile de pe patul dublu, Charlie şi Susanna erau înlănţuiţi corp la corp într-o luptă dramatică pe viaţă şi pe moarte. Complet absorbiţi în activitatea lor, nu-l auziră pe Raymond intrând. Cât despre el, nu le acordă nici cea mai mică atenţie, fiindcă pe ecranul fermecat, David Letterman discuta cu un invitat. David Letterman nelipsit de la emisiunile de divertisment nocturne.

Se aşeză pe marginea patului şi puse punga cu pufuleţi alături de ei, pe cuvertura săltăreaţă. Pachetul începu să sară haotic de colo-colo, dar Raymond era prea absorbit de David Letterman pentru a observa. Cu aceleaşi gesturi ritmice, de mecanism bine reglat, ducea mâna la pungă şi apoi la gură înghiţind pufuleţ după pufuleţ fără a-şi lua ochii de la ecranul luminos, fără a auzi celelalte zgomote care căpătaseră acum un curs frenetic.

Încă o dată Raymond întinse mâna după o altă îmbucătură şi apucă în loc un picior omenesc. Piciorul Susannei.

Icnind scurt, Susanna îngheţă. Întoarse capul încet, privi peste umăr şi dădu cu ochii de Raymond care, aşezat alături, mesteca agale şi se holba la ea.

– Oh... bună! îi spuse şi zâmbi cu gura până la urechi, ca el să nu creadă că se supărase şi să se sperie iar.

Raymond îi răspunse cu noul gest pe care îl învăţase – parodia lui de zâmbet. Ei îţi arată dinţii lor, îi arăţi şi tu pe ai tăi.

Vocea lui Charlie veni de undeva de sub pătură:

– Ray eşti aici?

– Sunt aici.

Charlie răsuflă din adâncul pieptului încercând să-şi păstreze calmul.

– Păi, ieşi afară!

Raymond se ridică în picioare şi întinse mâna după punga cu pufuleţi. Privi cu coada ochiului spre Susanna, dar nu spuse nimic şi porni încet spre camera cealaltă. În urma lui uşa se închise cu zgomot.

– Du-te după el, spuse Susanna.

– Pentru ce?

Fata întinse o mână şi aprinse veioza de pe noptieră, ignorând strigătul de protest al lui Charlie.

– Am spus, du-te după el, Charlie! Vorbise pe un ton dur, autoritar, şi ochii ei străluceau de nervozitate.

– E speriat. Pentru prima dată se află departe de căminul lui şi tu i-ai rănit sentimentele.

„Rahat!" Conştient totuşi de justeţea cuvintelor ei, Charlie ştia că până la urmă va trebui să se ducă la Raymond, dar asta nu-l făcea cu nimic mai fericit. Sexul întrerupt fusese grozav, atât de... aproape! Bombănind înfuriat, se rostogoli din pat, îşi trase pantalonii pe el şi deschise uşa dintre cele două camere în clipa când Susanna intra în baie şi dădea drumul la apă în cadă.

– Mi se pare că ţi-am spus să te uiţi la televizor! se răţoi Charlie la fratele lui.

– Al meu s-a stins. Mă uit la al tău.

– Ei bine, nu se poate. Eu am treabă.

Căută în jurul lui, găsi Biblia şi i-o întinse.

– Poftim, citeşte cartea.

– Am citit-o deja.

Charlie răsuflă adânc ca o locomotivă sub presiune şi ochii îi căzură pe o grămăjoară de pliante hoteliere.

– Le-ai citit şi pe astea?

Raymond aplecă bărbia în piept: Da.

Nu se poate! Imposibil să fi citit deja absolut tot ce se găsea în cameră! Probabil că pur şi simplu întorsese paginile ochind câte un pasaj ici-colo. Dar dracu' să-l ia pe el, Charlie Babbitt, dacă avea de gând să stea acolo şi să dădăcească un bărbat de 40 de ani când alături îl

aştepta ademenitoare Susanna. În disperare de cauză, înhăţă cartea de telefon şi o flutură pe sub nasul lui Raymond.

– Da' de asta ce zici? Ai citit-o şi pe ea?

– Nu, admise Ray.

– Bine!

Îi aruncă volumul în poală şi lătră scurt:

– Fă ce vrei. Dar nu ieşi din camera asta. Ai priceput?

Nici un răspuns. Raymond se uită la cartea din poală, la pereţi, în tavan, pe podea, oriunde, numai la Charlie Babbitt nu.

– Nu sta acolo ca un fund de măgar prost! Răspunde! Ai priceput sau nu?

– Am priceput sau nu.

Şoapta firavă, bolborosită, fusese aproape inaudibilă.

– Bine, atunci.

Ceva mai îmblânzit, Charlie se întoarse repede în camera lui cu gândul la Susanna, lăsând uşa întredeschisă. O găsi în cada de baie cu părul adunat şi prins lejer în vârful capului, cu gâtul şi umerii de un roz ademenitor, lucioşi din cauza aburului. Însă privirea din ochii ei nu era nici pe departe ademenitoare.

– Du-te imediat înapoi, Charlie, şi cere-ţi scuze!

Se holbă o clipă la ea incredul şi apoi izbucni enervat:

– Da' ce-ai fi vrut să fac? Să-l legăn ca pe-un bebeluş? Doar nu sunt maică-sa, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu, eşti fratele lui! Fratele lui *mai mic!*

– Şi ce-i cu asta?

– Ai putea să-i arăţi ceva mai mult respect!

Respect?! Pentru un idiot ca Raymond? Oare chiar vorbea serios? Italienii ăştia au nişte idei cam trăsnite! Se apropie şi o privi cercetător. Fără-ndoială că tipul îi căzuse la inimă!

– Oricum ar fi el, Charlie, nu e vina lui. Ceea ce, din păcate, nu pot spune despre unii dintre noi.

Acum începuse să-l cicălească! Nu era obişnuit să i se facă morală de către femei şi luptă din răsputeri să-şi păstreze calmul.

– Vezi şi tu ce minte are – continua Susanna să turuie neobosită – atunci când o foloseşte. Ar fi putut fi o personalitate strălucită. Un om extraordinar! Fratele tău mai mare, un prieten cald care ar fi avut grijă de tine şi te-ar fi învăţat o mulţime de lucruri!

Charlie îi întinse mâinile înainte cu palmele ridicate pentru a opri torentul de vorbe şi spuse pe un ton potolit, conciliant:

– Hai să nu ne enervăm, scumpo. De ce să te agiţi aşa pentru o nimica toată?

O nimica toată! Omul ăsta nu ascultase nici măcar un cuvânt din tot ce perorase ea?! Temperamentul ei latin izbucni ca un vulcan în erupţie:

– Da' unde naiba te trezeşti de-l faci pe fratele tău fund prost de măgar?! Dacă l-ai adus aici numai pentru a-l insulta, fă bine şi du-l chiar acum înapoi!

Charlie trase adânc aer în piept gândind cu 180 la oră. Iată în sfârşit ocazia pe care o aşteptase, dar acum nu mai era convins că este totuşi momentul potrivit. În cele din urmă se hotărî şi plonjă în miezul problemei:

– Şi dacă... dacă nu-l mai duc înapoi?

– Ce mai vrea să însemne şi asta?

O privi fix în ochi şi răspunse încet:

– Înseamnă... înseamnă că l-am luat şi-l păstrez.

Declaraţia lui neaşteptată, căzută ca din senin, o luă prin surprindere. Era de-a dreptul şocată.

– Dar pentru ce ai face una ca asta? întrebă complet zăpăcită.

– Nu ştiu, mărturisi Charlie. Eram... mi-era ciudă pe el.

– Pe Raymond?

– Nu, pe tata.

Ultima afirmație o năuci şi mai tare. Asta chiar că nu avea nici un sens.

– Ți-era ciudă pe tatăl tău şi de-aia îl păstrezi pe Raymond?

Îşi muşcă buzele evitându-i privirea.

– Numai până ce capăt...

Ezită şi sfârşi mormăind încet:

– ... ce-mi aparține.

Ochii Susannei se lărgiră peste măsură de mult, apoi, în timp ce cuvintele începeau să capete înțeles, se îngustară ca două lame de cuțit.

– *Ce-ți aparține?* Adică ce anume?

– Păi... tata i-a lăsat lui Ray... l-a lăsat nişte bani.

Ah, bani! Acum începea să înțeleagă totul. Şi să se înfurie.

– Aşa? Cât i-a lăsat? întrebă pe un ton înghețat.

Întoarse capul fără a-i răspunde.

– Charlie, câți bani i-a lăsat tatăl tău lui Raymond? repeta ea foarte rar şi răspicat.

După ce trase adânc aer în piept, Charlie îşi luă inima în dinți.

– Trei milioane. Totul. Totul, până la ultimul bănuț.

Un val de apă îl plesni muindu-l din cap până-n picioare când Susanna, în culmea furiei, țâşni din cadă ca o săgeată. Fără a se osteni să se mai şteargă, îşi trase bluza peste cap luptându-se din greu cu nasturii.

– La dracu'! zbieră Charlie. Da' ce crezi tu...

Susanna însă trecu pe lângă el în viteză, năvăli în dormitor, îşi adună hainele şi îşi îndesă picioarele ude în pantofi.

Scuturându-se ca un câinе, Charlie se repezi pe urmele ei speriat.

– Scumpo, uite ce-i, e ridi... Da' ce naiba faci acolo?

Bagajele. Susanna îşi luase valiza din dulap şi arunca hainele în ea ala-n-dala, îndesându-le cu furie.

– Ce??! Ai de gând s-o ştergi acum, în miezul nopţii?

Începu să râdă sperând să o molipsească şi pe ea, să o convingă de absurdul situaţiei. La urma urmei, ce-i păsa ei dacă el avea chef să stea cu fratele lui handicapat două zile în plus? Cu ce-o deranja pe ea? Mai ales că după ce va pune mâna pe bani, vor avea amândoi parte de zile plăcute. Charlie Babbitt nu era calic. Se pricepea el bine cum să distreze o fată. Iar acum tot ce avea de făcut era să o calmeze puţin, numai atât, cât să asculte ce voia să-i spună. După aceea – era convins – va fi de acord cu el. Şi chiar îl va ajuta.

Dar Susanna nu părea deloc dispusă să se calmeze şi să-l asculte, nicidecum să-l mai şi ajute. Tremurând de furie, continua să împacheteze. Azvârli punga cu cosmetice deasupra învălmăşelii din valiză şi trânti capacul cu un bufnet sec.

– Hei, ce naiba! Am nevoie de tine!

Fata se răsuci spre el cu ochii scânteind ca o mică harpie.

– Pentru ce? Să fac pe dădaca? Pe dama de companie? Eu n-am trei milioane de dolari, Charlie! De-aia ai tu nevoie. Uite-l acolo!

Mâna îi zvâcni cu degetul întins spre uşa întredeschisă prin care Raymond putea fi văzut şezând pe marginea patului, scriind înnebunit în carnetul său şi aruncând priviri disperate spre cei doi care urlau unul la celălalt.

La vederea lui, inima Susannei sângeră cuprinsă de milă. Însă nu mai avea de gând să rămână aici pentru nimic în lume. Înşfăcă valiza şi întinse mâna să-şi ia geanta, dar Charlie fu mai rapid decât ea, o înhăţă şi o ridică în sus ţinând-o la capătul braţului. Susanna sări luptându-se să ajungă la ea, trăgând de mâneca lui Charlie.

– Dar ce am făcut? răcni el. Aşteaptă un minut...!

– Dă-mi geanta!

– Da' spune-mi ce am făcut! Ce crimă am comis?

Slăbi puțin strânsoarea şi Susanna reuşi să-şi recapete poşeta smulgându-i-o din mână.

– Te foloseşti de Raymond! strigă în gura mare. Te foloseşti de mine! Şi de toată lumea!

Touché! Îl lovise unde-l durea mai tare.

– Mă folosesc eu de tine? strigă spre Raymond.

– Da, veni răspunsul moale.

– Taci din gură!

Se întoarse iar către Susanna explicându-i:

– A răspuns la o întrebare pe care i-am pus-o acum o oră!

Şi, cu nervii întinşi la maximum, fără a se mai putea stăpâni, se repezi la uşa de legătură, o dădu de perete şi arătă cu degetul spre Raymond care, pradă unei terori abjecte, îşi astupase urechile cu ambele mâini şi începuse să şoptească disperat.

– Uită-te la el! zbieră către Susanna. La ce-i folosesc lui trei milioane de dolari? Crezi că are pe ce-i cheltui? Nici măcar nu ştie ce-i aia!

Susanna îşi lăsă valiza pe podea şi încercă să se apropie de Raymond pentru a-l linişti, însă Charlie îi bară drumul cu mâinile întinse în lături, holbându-se la ea şi urlând în continuare.

– Banii vor ajunge pe mâna idiotului ăla de doctor şi vor zace acolo pentru tot restul vieții lui Ray!

Susanna încremeni locului şi ridică spre el o privire care ar fi înghețat până şi un ardei iute.

– Şi asta scuză de minune furtul, nu-i aşa?

Prins în propria capcană! Ce-ar mai fi putut să spună? Acuzația era adevărată şi adevărul de obicei doare.

Susanna îl împinse şi intră în camera cealaltă, cu Charlie venind repede în urma ei.

– Şi după ce ai să obții ce vrei, cu el ce o să se întâmple? întrebă pe același ton înghețat.

– Păi... o să... o să se întoarcă la Wallbrook. Sau am să-l duc într-un spital mai bun. Pentru el va fi... tot una.

Chiar şi lui propriile cuvinte îi sunară false şi goale . Sprâncenele Susannei se înălţară a batjocură.

– Numai că tu o să pui mâna pe banii lui.

– Cum adică „banii lui"?! explodă Charlie.

Tot calmul lui păstrat cu greutate, toată disimularea meticuloasă în care se ascunsese de atâta timp se spulberă într-o clipă, aruncându-l într-un vârtej turbat de furie.

– Cum adică „banii lui"? Ticălosul ăla a fost şi tatăl meu! Da' mi-a lăsat şi mie jumătatea mea??! Spune, unde-i nenorocita mea de jumătate?

– Raymond, tu vii cu mine! spuse Susanna repezindu-se spre el.

Dar Charlie înşfăcă braţul bietului Ray şi îl smuci cu violenţă trăgându-l departe de Susanna. În acelaşi timp ridică pumnul stâng împingându-l ameninţător sub ochii fetei.

Susanna încremeni cu răsuflarea tăiată plimbându-şi ochii de la faţa lui la pumnul încleştat şi înapoi. Deci aşa! Era cât se poate de clar; nu mai putea să rămână aici nici un singur minut, nici chiar pentru a-l salva pe Raymond din ghearele ticălosului său de frate. Răsucindu-se scurt pe călcâie, apucă valiza şi porni spre uşă fără un cuvânt. Charlie lăsă braţul lui Raymond şi fugi după ea.

– Dă-o dracului de treabă! Eu am dreptul la banii ăia! Sunt ai mei! urlă.

Cu mâna pe clanţă, Susanna se întoarse şi-i aruncă în faţă pe un ton îngheţat, acuzator:

– Eşti nebun. Ai răpit un om. Pricepi asta?

Charlie se opri uluit.

– Cum să-l răpesc? Doar e fratele meu!

– Şi crezi cumva că tipul ăla, Bruner, o să stea cu mâinile în sân şi-o să înghită chestia asta?

Dar Charlie nu se sinchisea câtuşi de puţin de Bruner şi de ce o să înghită el sau nu. Tot ce voia era să se justifice faţă de Susanna ca să n-o piardă. Dorea să o ştie de partea lui şi, cunoscându-i punctul sensibil – mila – îl acţionă imediat.

– Tata şi-a bătut joc de mine toată viaţa! Şi acum tu ce ai vrea să fac?

– Să ieşi afară! îi trânti sec şi dispăru trăgând uşa în urma ei.

Pentru un moment Charlie rămase înţepenit în mijlocul camerei zgâindu-se în gol, incapabil să creadă că plecase. Apoi, pradă unui acces de neagră turbare, smuci uşa şi o trânti la loc cu toată puterea, atât de tare, încât lemnul tăbliei plesni şi se crăpă. Tremura din toate încheieturile respirând cu gâfâituri scurte, sacadate, nereuşind să-şi umple îndeajuns plămânii cu aer.

Drăcia dracului! Nu era bine, nu era deloc bine; trebuia să se stăpânească. Se împletici până la noptieră, bâjbâi după pachetul de Lucky Strike fără filtru şi, cu degete tremurânde, scoase o ţigară, o aprinse şi trase cu sete fumul în piept, până în cele mai adânci colţişoare ale plămânilor, aşteptând efectul calmant al nicotinei. Peste câteva secunde se simţea ceva mai bine.

Deci, asta era. Susanna plecase. Grozav! Acum rămăsese singur cu Raymond, ei doi de capul lor. Mai bine că scăpase de ea, începcă să se mintă singur, cu toate că deja dorul începuse să-l roadă. În cele din urmă reuşi să-şi vină în fire putând chiar să şi respire normal.

Raymond! Mai bine să se ducă acum la Raymond să vadă dacă nu cumva era iarăşi pradă unuia din accesele lui terifiante. Toată harababura asta trebuie să fi fost de-a dreptul traumatizantă pentru el, o deviere gravă de la rutina obişnuită.

Charlie intră în camera fratelui său cu un zâmbet larg în tipărit pe faţă, gata să fie drăguţ cu el. Dar ceea ce-i fu

dat să vadă îi şterse orice urmă de zâmbet şi îl făcu să încremenească în prag cu ochii căscaţi.

În mijlocul camerei, Raymond Babbitt stătea ghemuit într-un punct de marcaj inexistent, gata să se arunce în urmărirea unei mingi la fel de inexistente. Era complet retras din viaţa reală de aici şi acum, într-un ritual fantastic ce avea menirea de a-l proteja – un procedeu oarecum asemănător ţigărilor lui Charlie, numai că pentru Raymond constituia o problemă de viaţă şi de moarte. Pentru a supravieţui, trebuia să fugă şi acum era departe, într-o lume a sa proprie în care el însuşi devenise un aruncător de super-ligă. Chipul îi era încremenit într-o grimasă de feroce înverşunare, iar ochii mici şi îngustaţi aruncau în jur priviri sălbatice.

– Lovitura... bolborosi Raymond urmând imediat vorba cu fapta, însă mişcările-i erau încete, vagi şi prost coordonate. Buzele îi deveniseră o linie subţire şi albă de intensa concentrare şi, imediat ce mingea imaginară porni, se lansă în urmărirea ei, dar se opri după doi paşi şi se întoarse înapoi.

– Minge greşită, anunţă.

Înmărmurit în prag, Charlie îl privea cu stupoare, realizând că Raymond plecase undeva departe, unde el nu-l mai putea ajunge.

– Răpire, deci!

Vorbise foarte încet, deşi era perfect conştient că Ray nu l-ar auzi nici chiar dacă ar zbiera.

– Ar fi mult mai simplu să-mi semnezi un cec, băiete, râse de unul singur.

Raymond verifica bazele. Iată o situaţie teribilă pentru un aruncător de super-ligă. Două lovituri, trei mingi la jucătorul de bătaie – o situaţie pe măsura lui Raymond Babbitt-vedeta lui Cincinnati Reds 1955. Trebuia să-şi ţină firea... să-şi ţină firea...

VI

La ce oră reuşise până la urmă Raymond să câştige (sau să piardă) meciul său de super-ligă, Charlie nu va şti niciodată fiindcă, la nici o oră după plecarea intempestivă a Susannei, se trântise în pat extenuat şi adormise imediat. Din camera lui Raymond nu răzbătea nici un sunet şi Charlie presupuse că într-un târziu se culcase şi el.

Când, devreme, dimineaţă, intră în camera alăturată, îl găsi aşezat pe marginea patului, aşteptându-l. Era complet îmbrăcat, cu părul umed şi lipit de cap în unele locuri iar în altele zburătăcit în toate direcţiile. Părea să fie destul de calm, deşi îşi ţinea capul ţeapăn, înclinat pe umăr într-un unghi incomod şi caraghios.

Charlie observă în mod mecanic că fratele lui se putea îmbrăca singur şi ştia să folosească pieptenul şi periuţa de dinţi. Dar la ce naiba îi folosea? Cât de curând se va întoarce la Wallbrook, chiar astăzi după amiază, dacă totul mergea conform planului. Imediat ce va fi sigur că centrala telefonică de la Wallbrook şi-a început programul, îl va suna pe Bruner. Nu avea de gând să rămână aici în Cincinnati mai mult de o zi sau două. Va sta doar până ce va aranja afacerea cu doctorul, îl va duce pe Raymond înapoi şi după aceea va zbura direct la Los Angeles, unde era locul lui. Prea multe lucruri rămăseseră acolo în vânt pentru ca el să-şi piardă vremea aici. Până la ora asta creditorii îl căutau probabil deja cu poliţia.

Dar acum, primul lucru la ordinea zilei era micul dejun. Câteva străduţe mai jos de motel se afla un local de

mâna a doua care deservea în general lucrătorii din zona periferică a oraşului. Raymond tropoti înăuntru în urma lui Charlie şi se aşezară amândoi la o masă curată lângă fereastră. Era încă devreme şi clienţii nu-şi făcuseră deocamdată apariţia. La tejgheaua barului doi camionagii mâncau gogoşi cu cafea neagră.

– Bună dimineaţa, îi întâmpină o chelneriţă blondă şi drăguţă apropiindu-se de masa lor cu şervete şi tacâmuri. Ochii mari şi albaştri îl fixau pe Charlie Babbitt plini de interes.

Era cu adevărat drăguţă, tânără şi nurlie. În deschidere Charlie o gratulă cu zâmbetul său numărul patru – băiat simpatic şi naiv.

– E o dimineaţă splendidă, râse el ridicând în mod semnificativ o sprânceană.

Fata părea gata să toarcă de plăcere şi, generoasă, îi oferi pieptul ei plin pentru a-l studia în timp ce se întinse prin faţa lui aşezând lista de meniuri pe masă.

Raymond studie şi el privelişte a mijindu-şi ochii pentru a vedea mai bine, dar, ocupată fiind cu Charlie, blonda nu observă.

Zâmbetul strălucitor se lăţi şi mai mult. Luând lista în mână, Charlie spuse pe un ton doldora de sub înţelesuri:

– Mulţumesc. Deci... ce-avem astăzi proaspăt?

– Pe mine, aş zice – chicoti fata clipind semnificativ din ochii ei albaştri.

– O-ho!

Charlie cercetă trupul zvelt şi ademenitor din cap până-n picioare, cu priviri admirative, apoi rosti:

– De fapt, mă întrebam cam ce-i îmbietor pe-aici după lăsarea întunericului.

– Sally Dibbs, răsună pe neaşteptate glasul lui Raymond citind numele de pe ecusonul prins în pieptul chelneriţei. Patru-şase-unu-zero-unu-nouă-doi.

Fata se întoarse spre el privindu-l cu stupoare.

– De unde... de unde ştii numărul meu de telefon?

Charlie se uită uimit când la fratele lui, când la Sally, neştiind ce să creadă. Ce naiba se petrecea aici? Prinzându-i privirea, Raymond încremeni şi îşi lăsă ochii în poală convins că făcuse ceva rău.

– Cartea de telefon, murmură spăşit. Tu ai zis „citeşte-o".

Capul blond al chelneriţei se fâţâia de la unul la celălalt de parcă ar fi fost montat pe pivot. Charlie izbucni într-un hohot de râs ce se voia a fi nepăsător.

– El... hm... îşi aminteşte unele lucruri.

– Mă întorc imediat, spuse fata pe un ton iritat, se întoarse pe călcâie şi plecă fluturându-şi capetele şorţului ei apretat. Omuleţul acela era în mod categoric cam trăsnit.

Iar acum era rândul lui Charlie Babbitt să-şi amintească „unele lucruri". „Abilităţi remarcabile" spusese Bruner. „Un geniu autist". În cămăruţa de la Wallbrook, când Raymond făcuse dovada fenomenalei sale memorii recitând din Shakespeare, Charlie o catalogase drept „isteaţă". Neobişnuită, într-adevăr, dar fără folos.

Acum însă era cu totul altceva. Aici era vorba de numere, iar a memora cifre şi numere putea fi foarte folositor la o adică. Charlie îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete în piept, scrutându-l cu atenţie pe Raymond, privindu-l acum într-o nouă lumină. O lumină plină de posibilităţi.

– Cum poţi să faci aşa ceva?

– Pot, răspunse Ray încet.

Era speriat, credea că făcuse iarăşi ceva rău şi fratele lui se supărase pe el. Nu-l putea privi în faţă, ochii lui temători alergau de la tacâmuri la şervete şi la solniţă, oriunde, numai la Charlie nu. Şi de această dată Charlie înţelese ce se petrece cu el. Pentru prima dată întrezărea o frântură din complicatul proces ce se desfăşura în mintea lui Raymond Babbitt şi-i spuse cu voce tare, pe un ton ferm şi aprobator:

– Foarte bine ai făcut. Mi-a plăcut. Ai memorat toată cartea de telefon?

– Nu, răspunse Raymond în felul acela al lui propriu de a spune de fapt „da" şi Charlie înţelese adevărul; începuse deja să facă progrese în această privinţă. Îl onoră pe fratele lui cu un zâmbet larg şi Raymond îşi arătă şi el dinţii aşa cum îl învăţase Charlie. Tu mi-i arăţi mie, ţi-i arăt şi eu ţie. Frica trecuse, era deja uitată.

– Ţi-e foame? întrebă Charlie deschizând lista de bucate.

Raymond bâţâi din cap în semn că da.

– Ce vrei să mănânci?

„Vrei"? A vrea făcea parte din aceeaşi categorie cu „A place", implica alegere, preferinţă, iar aceşti termeni nu au nici un înţeles pentru un autist. Raymond nu ştia *cum* să vrea în mod conştient, pentru că nu avea mecanismul necesar. Singurele lucruri pe care le „voia" el erau elementele necesare supravieţuirii imediate – clădirea piatră cu piatră a zidurilor sale de apărare, ca de exemplu programul TV sau poziţia patului în încăpere. El însă nu putea concepe şi experimenta un termen ca „a vrea". Iar acest răspuns în complexul, dar limitatul său arsenal de arme defensive, nu putea decât să privească tâmp la fratele lui.

– Ray, insistă Charlie răbdător, te-am întrebat ce vrei.

Mai avea încă multe de învăţat.

– Azi e marţi, recită Raymond scormonind prin amintirile sale despre obiceiurile de la Wallbrook. La micul dejun avem clătite... cu sirop de arţar.

– Ba bine că nu! râse Charlie.

– Ba bine că nu, îngână şi Raymond încântat de sonoritatea expresiei.

Dar imediat o nouă spaimă îl învălui. Cercetă cu priviri ascuţite masa şi trăsăturile începu să i se strâmbe.

– Au luat... au luat scobitorile.

– Uite ce-i, scobitorile au mers la motel, cu pizza. Dar la restaurant mâncăm cu furculița.

Însă pe Raymond bunele maniere îl lăsau rece.

– Au luat scobitorile, repetă mai tare.

Devenea tot mai vizibil că o nouă criză era pe drum; Charlie trebuia să se mişte repede pentru a o evita şi insistă fără a-şi pierde răbdarea:

– N-ai nevoie de scobitori ca să mănânci clătite. Oricum n-ar sta înfipte.

Raymond însă nu era uşor de abătut de la crizele sale. Acum schimbă tactica:

– Şi n-o să am siropul meu de arțar, anunță pe tonul lui plat ca o litanie.

– Stai calm! Nu vezi că n-au adus încă clătitele?

Nu învățase până acum că logica obişnuită nu era cel mai indicat mod de abordare, fiindcă Raymond avea propria sa logică total diferită de a celorlalți. Imediat porni să bolborosească unul din monologurile lui fără cap şi fără coadă:

– Şi... şi siropul promis... este...

– Dar nici n-am comandat încă, izbucni Charlie pierzându-şi cumpătul. Ai speriat-o pe chelneriță!

– Sigur, o să stăm aici *toată* dimineața, *fără* sirop de arțar şi *fără*...

Ceva se rupse undeva înăuntrul lui Charlie. Iată-l pe el, frumosul şi elegantul Charlie Babbitt, gata să fie făcut de râsul lumii într-o speluncă ordinară! Era prins ca în capcană aici în Cincinnati cu nebunul ăsta după el şi viața-i devenise o continuă bătaie de joc. Susanna îl părăsise, nu mai avea un chior în buzunar, afacerea lui din Los Angeles se dusese dracului şi, din câte bănuia el, Bruner nu-l voia pe Raymond înapoi.

Deodată simți că-l urăşte din toate puterile pe fratele lui pentru tot ceea ce nu mergea bine în propria sa viață, pentru traiul dulce şi senin al lui Raymond – care nu avea

nici o treabă, dar toți îi purtau de grijă. Şi mai cu seamă îl ura fiindcă tata îi lăsase trei milioane de dolari, iar lui, lui Charlie nu-i lăsase nimic. Tatăl lui îi spusese toată viața „nu", mereu nu, însă în cele din urmă zisese „da" unui handicapat mintal. Îşi lăsase toți banii unui idiot care nu avea habar nici măcar de înțelesul cuvântului „bani" numai şi numai pentru a-l împiedica pe Charlie să pună mâna pe ei.

Întinzându-se peste masă, îşi înfipse cu sălbăticie degetele în brațul lui Raymond strângând cu ferocitate şi lătrând pe un ton jos, plin de ură, numai pentru urechile celuilalt:

– Se uită lumea la noi de parcă ai fi un tâmpit înapoiat. Tacă-ți fleanca aia nenorocită!

Instantaneu, Raymond închise gura. Satisfăcut, Charlie îi dădu drumul şi Ray porni să-şi frece brațul furios, holbându-se încruntat la fratele lui. Apoi scormoni plin de nervi în rucsac, scoase un carnet roşu – unul pe care Charlie nu-l mai văzuse până acum – şi începu să scrie de zor în el aruncându-i din când în când priviri furibunde pe deasupra hârtiei.

– Să nu-ți capeți siropul de artar nu mi se pare un eveniment sinistru, ricană Charlie plin de sarcasm.

– Asta e... Lista Insultelor Odioase. 15 iulie 1988. Charlie Babbitt... strâns şi ciupit şi rănit brațul meu...

O umbră de remuşcare se infiltră în inima lui Charlie, dar enervat, o alungă şi întinse mâna după carnetul roşu.

– Dă să văd!

Numai peste cadavrul lui Raymond! Se smuci într-o parte trăgând carnetul la celălalt capăt al mesei, ținându-şi comoara departe de privirea şi mâna apucătoare a lui Charlie, aruncând fulgere de mânie oripilată.

– Bine, gata! renunță Charlie şi apoi, preluând unul din trucurile fratelui său:

– Ha! Ha, ha, ha!

Dar Raymond nu mai putea fi scos din ale lui; se retrăsese deja în lumea sa în care acum era singur – el şi Lista Insultelor Odioase. Stătea cu capul plecat şi nasul în carnet scriind fără oprire, ţinându-şi braţul încovrigat ca un paravan, astfel ca Charlie Babbitt să nu poată vedea cuvintele magice.

– Sigur, eşti numărul optsprezece. Lista Insultelor Odioase. În 1988.

Era deja trecut de nouă şi jumătate; doctorul Bruner probabil că ajunsese la birou. Charlie se apropie de cabina telefonică înarmat cu o grămadă de monezi. În spatele lui, la masă, Raymond mânca bucăţele mici de clătită trase în ţeapă în scobitori. O să dureze o veşnicie! Oricum, Charlie avusese dreptate: nu stăteau înfipte.

După ce formă numărul spitalului, se întoarse cu ochii la Raymond. Avea o senzaţie de neobişnuită nervozitate, gura îi era uscată ca iasca, iar palmele îi asudau enervant. De zece ani, de când plecase de acasă şi trăise pe cont propriu, Charlie se descurcase de unul singur. Şi nu făcuse deloc o treabă rea. Desigur, fusese nevoit să se preteze la o sumedenie de chestii neplăcute, dar „supravieţuire" era numele jocului şi el supravieţuise. Chiar mai mult decât atât.

Însă aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum. Cuvintele arzătoare ale Susannei zumzăiau în capul lui ca un roi de albine nepoftite. *Răpire. Respect. Te foloseşti de toţi.*

Avea o senzaţie supărătoare de disconfort psihic. Răpirea este o infracţiune penală pedepsită cu închisoarea pe viaţă. Dar poate un om să-şi răpească propriul frate?

Telefonul de la celălalt capăt al firului sună de câteva ori, apoi o voce de femeie răspunse şi Charlie ceru cu

doctorul Bruner. După o clipă glasul familiar al medicului răsună în receptor:

– Aici Bruner.

– Doctore Bruner, sunt Charlie Babbitt.

Două secunde tăcere, apoi glasul întrebă pe un ton liniştit:

– Unde eşti băiete?

– N-are importanţă. Interesant este cu cine sunt.

Aruncă din nou o privire spre Raymond. Fratele lui tocmai scăpase o scobitoare pe podea şi aşchia unsuroasă de lemn se rostogolise sub masă. Raymond se aplecă în scaun privind-o cu jind.

– Trebuie să-l aduci înapoi, domnule Babbitt, spuse psihiatrul.

– Mda, desigur. Imediat ce capăt ceea ce mi se cuvine.

– Şi cam ce ar fi acest lucru?

La masă, Raymond se hotărâse. Se ridică încet de pe scaun, îngenunche pe podea şi porni în căutarea preţioasei scobitori.

– Exact un milion cinci sute de dolari, sir. Eu nu sunt lacom. Nu vreau decât jumătatea mea; cât despre Ray, el poate să-şi facă deja o colecţie de scobitori din aur masiv.

– Nu se poate aşa ceva, domnule Babbitt. Ştiţi bine că nu se poate.

Raymond ieşi de sub masă ţinând strâns în mână nepreţuitul trofeu – o scobitoare mânjită de sirop, unt şi mizerie scârboasă adunată de pe jos. Părea fericit – atât cât putea fi.

– Nu pune mâna Raymond! strigă Charlie în gura mare. E murdară!

– Adu-l înapoi, domnule Babbitt!

Vocea doctorului devenise insistentă şi autoritară.

– Adu-l înapoi imediat!

Avea să fie mai greu decât îşi închipuise el. Ţinându-şi o clipă respiraţia, spuse:

– Uite ce e, nu-i ca şi cum l-aş fi răpit...

Raymond aruncă o privire jalnică şi disperată spre fratele lui ţinând strâns în mână scobitoarea capturată, având nevoie urgentă de ea pentru a-l salva de la moarte prin înfometare, dar având de asemenea nevoie şi de aprobarea lui Charlie. El însă clătină din cap. Nu.

– Ştiu, răspunse Bruner în receptor. El nu era închis aici; poate veni şi pleca oricând.

Charlie simţi tensiunea aceea psihică evaporându-se odată cu ameninţarea închisorii pe viaţă.

– Dar nu aceasta e problema, continuă medicul. Important este că aici la noi poate fi îngrijit cel mai bine. Eu ştiu ce-i trebuie lui; dumneata nu.

Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum sperase Charlie. Începu să-şi piardă răbdarea şi se răsti nervos în receptor:

– Uite ce-i, hai să terminăm odată cu porcăria asta! Am dreptul la o parte din moştenirea tatălui meu. Dacă dumneata nu vrei să tratezi corect cu mine, eu îl iau pe Raymond la Los Angeles, îl bag într-o instituţie de acolo şi pe urmă ne judecăm pentru custodia lui.

Trist şi amărât, Raymond lăsă în jos mâna cu scobitoarea murdară. Charlie nu-i dădea voie s-o păstreze. Dar fără ea putea muri de foame! Porni în căutarea alteia tropotind şovăielnic spre tejghea în spatele căreia o zărise pe chelneriţă şi ridică în sus scobitoarea cu o privire plină de speranţă, solicitând în mod tăcut să mai capete una. Însă cum nimeni nu-l băga în seamă, începu să caute singur.

– Eu sunt unica lui rudă în viaţă, continuă Charlie în receptor privind cu coada ochiului spre Raymond care – după cât se părea – era pe cale să-l facă din nou de râs în public.

– Deci, vreți să ne întâlnim la tribunal sau putem aranja întreaga afacere pe loc?

Toată lumea din restaurant era cu ochii pe Raymond acum, dar nimeni nu îndrăznea să se apropie de el. Sally – chelnerița – stătea cu mâna la gură încercând să-şi stăpânească ilaritatea. Asta îl înfurie la culme pe Charlie. Da' cine se credea ea ca să râdă de Raymond Babbitt?!

– Banii nu-ți aparțin dumitale, spunea Bruner la telefon, însă Charlie nu-l mai asculta.

– Scobitori! zbieră în gura mare. Dați-i scobitori!

– Nu pot face una ca asta, domnule Babbit – se auzi lar vocea psihiatrului. Ştii bine că nu pot.

Raymond luă cutia plină cu scobitori pe care i-o întinse Sally, o strânse tare la pieptul lui şi se întoarse cuminte la masă pentru a-şi sfârşi clătitele.

– Atunci ne vedem la tribunal! se răsti Charlie şi trânti receptorul în furcă.

Negru de furie, se întoarse la masă unde Raymond împlânta scobitori în bucățelele mici de clătită.

– Haide, să mergem! îi ordonă pe un ton ce nu admitea replică, făcându-i semn să se ridice.

Ascultător, Ray se sculă imediat lovind din greşeală cutia cu scobitori care făcu un salt, se deschise în zbor şi zeci de mii aşchii de lemn se împrăştiară pe podea.

– La dracu'! explodă Charlie văzând că fratele lui încremeneşte locului cu ochii la scobitori.

– Optzeci şi două, murmură. Optzeci şi două, optzeci şi două.

– Ce înseamnă asta? întrebă la capătul răbdării.

– Scobitori.

Charlie clătină din cap enervat.

– Ray, sunt mai mult de optzeci şi două de scobitori aici!

Dar el ştia una şi bună:

– Optzeci şi două, optzeci şi două, optzeci şi două. Sigur, în total sunt două sute patruzeci şi şase. Scobitori.

Făcând ochii mari, Charlie se uită şi el la grămada de beţişoare de pe podea. Două sute patruzeci şi şase? Se întoarse spre Sally Dibbs.

– Câte scobitori sunt într-o cutie?

Fata ridică pachetul de jos şi citi pe marginea lui:

– Două sute cincizeci.

Hlizindu-se la Raymond, Charlie îi spuse:

– Destul de aproape. Acum hai să mergem. Drumu-i lung şi timpul zboară.

Când aproape să iasă pe uşă, Sally Dibbs strigă în urma lor;

– Hei! Au mai rămas patru în cutie!

*

În drum spre aeroportul din Cincinatti, Raymond, aşezat pe scaunul din faţă alături de Charlie, privea peisajul pe fereastră mormăind în şoaptă litania lui aiurită. Iar şi iar, iar şi iar, ca o incantaţie magică menită să-l protejeze de rele şi răutăţi. Charlie era prea mohorât pentru a încerca să-l oprească: lasă-l pe amărâtul de savant autist – sau ce naiba o mai fi şi el – să bombăne şi să turuie ce vrea! Charlie Babbitt avea şi aşa destule probleme.

La Los Angeles, afacerea lui cu cele şase Lamborghini probabil că sărise deja în aer. Pierduse prea mult timp preţios aici; Dumnezeu ştie ce se mai întâmplase acolo între timp.

Imediat ce lăsă maşina în parking-ul aeroportului, Charlie îl gară şi pe Raymond. După ce îl aprovizionă din belşug cu sandvişuri, pufuleţi şi cartofi prăjiţi de la automat, îl aşeză în sala de aşteptare, într-unul din scaunele prevăzute cu minitelevizoare, lăsându-l să înfulece şi să

urmărească programul oferit prin circuit închis, iar el telefonă la birou.

Îi răspunse Lenny Barish care în câteva cuvinte îl puse la curent cu turnura dramatică pe care o luaseră evenimentele acolo în numai două zile de lucru. Auzind vocea patronului său, Lenny începu să se smiorcăie de bucurie. Apăra fortul de unul singur şi apaşii erau pe-aproape. Nici nu apucă Charlie să spună bine „Alo", că băiatul începu să-i toarne o listă întreagă de ghinioane şi neplăceri.

– Aşa e, mecanicii nu lucrează duminica, replică el plin de sarcasm. Spune-i să găsească injectoarele alea. Să le găsească azi! Altfel îi scot eu mațele din burtă şi i le leg în jurul gâtului!

Ascultă încă cincisprezece secunde văicărelile lui Lenny, timp în care cercetă holul în căutarea lui Raymond. Da, uite-l acolo, mănâncă de zor cu ochii în televizor.

– Lenny, problema cea mare nu e tipul cu împrumutul; nu are cum să găsească maşinile şi să le ia. Imediat ce pun mâna pe injectoare totul se aranjează, chiar...

Vocea plângăreață începu să scâncească iar în urechea lui despre cumpărătorii celor şase maşini care îl hăituiau fără milă.

– Lenny, nu-i scăpa din mână! strigă Charlie. Dacă ei renunță, atunci de unde îi mai dau banii lui Wyatt? Şi cum le mai înapoiez lor avansul? Dolarii ăia sunt deja la Milano, băiete!

Dar Lenny nu avea de gând să înceteze cu smiorcăiala şi Charlie îşi lipi fruntea încinsă de metalul rece al telefonului pentru a se răcori puțin şi izbi neputincios peretele din fața lui cu pumnul încleştat. Dumnezeule! Oamenii ăştia chiar nu puteau gândi cu capul lor?

– Trebuie să le vinzi maşinile, pricepi? Îți pui mintea la contribuție. Discuți. Implori!

Un junghi ascuțit îi străbătu creierul de la ceafă spre frunte ajutându-l în mod miraculos să ia o hotărâre.

– Spune-le că mai scad încă zece miare din prețul fiecăruia. Jumătate din profitul nostru. Lor spune-le că e *tot* profitul nostru, pricepi?

Charlie aruncă o privire ceasului de mână; se apropiase ora îmbarcării.

– Ascultă, peste trei ore ajung la Los Angeles. Îi sun eu atunci. Da, de la aeroport, promit. Bine! Bine. Rămâi pe metereze, băiatule!

Închise şi mai verifică o dată Rolex-ul. Mai puțin de zece minute până la decolare şi Raymond se mişcă atât de încet! Iar dacă-l grăbeşti, nu se mai mişcă deloc! Apropiindu-se de scaunul în care fratele său şedea cu ochii lipiți de micul ecran, Charlie întreba:

– Deci, ce-a făcut Wapner? Cine a câştigat?

Fără a-şi desprinde privirile de pe dreptunghiul luminos, Raymond răspunse:

– Reclamantul. Daune în valoare de trei sute nouăzeci şi şapte de dolari plus cheltuielile de judecată.

– Grozav. Îmi place mutra lui.

De data aceasta Raymond ridică ochii privindu-l zăpăcit şi suspicios.

– „El" este o fată. E Ramona Quiggly.

– Mai avem şase minute, îl întrerupse Charlie scurt. Hai s-o ştergem!

Îşi luă valiza şi porni spre poarta de acces pe pistă cu Raymond tropotind repede în urma lui. Mâinile îi atârnau pe lângă trup țepene ca nişte labe şi îşi ținea capul înclinat pe umăr ca un câine. Charlie ştia de-acum că trebuie să asocieze această poziție cu starea de spirit pe care dr. Bruner o numise „non-teamă"; însemna că totul era perfect pentru Raymond acum, deşi în clipa următoare criza putea izbucni din senin, determinată de cine ştie ce amenințare la adresa siguranței lui.

Şi criza izbucni imediat.

Unul din pereţii sălii de aşteptare era construit numai din sticlă, astfel ca pasagerii să poată admira aeronavele ce decolau şi aterizau fără încetare. Charlie arătă cu degetul un aparat ce aştepta chiar sub ferestre şi spuse într-o doară peste umăr, fără a privi înapoi:

– Acela-i avionul nostru, cel de colo. E frumos, nu-i aşa? Tu niciodată n-ai...

Ceva neaşteptat, o senzaţie ciudată îl făcu să se întoarcă. Raymond se oprise în mijlocul culoarului zgâindu-se cu ochii măriţi la avionul de pe pistă. Începuse deja să mormăie, semn că teama pusese iar stăpânire pe el.

– Prăbuşit. Sigur, acel... acel avion... s-a prăbuşit în august. Şaisprezece august 1987. O sută cincizeci şi şase de pasageri au... toţi au...

– Acela a fost alt avion, Ray! îl întrerupse Charlie grăbit. Ăsta e mai frumos. E mai sigur.

– S-a prăbuşit. Şi a ars.

Dumnezeule! De ce iar? De ce acum? Privi din nou la ceas, dacă erau foarte norocoşi şi dacă se mişcau cu cea mai mare viteză, încă mai puteau prinde avionul. Mai erau încă patru minute bune.

– Trebuie să mergem acasă, Ray, spuse repede, hotărât şi apăsat, sperând că celălalt va pricepe mesajul. E foarte important. De ce crezi că am venit aici? Vezi, ăsta e un aeroport. Aici se ţin avioanele.

Dar Raymond nu se clinti... Părea ca paralizat, incapabil să-şi mişte picioarele sau ochii de pe fereastră. Lui Charlie îi veni o idee.

– Avionul acela care s-a prăbuşit... Era al aceleiaşi linii aeriene ca asta de aici? Avea acelaşi nume?

– Acelaşi nume, veni răspunsul.

– Bun. Nici mie nu mi-a plăcut niciodată numele ăsta, recunoscu Charlie repede.

Examină tabela electronică în căutarea unui alt zbor spre Los Angeles.

– Ce zici despre... American, la şase treizeci...

– S-a prăbuşit, răspunse Raymond în vocea căruia spaima era aproape palpabilă. Îşi duse mâna la rucsacul din spate pipăind după carnetul cu Lista Întâmplărilor Sinistre pentru a-i dovedi lui Charlie cu argumente solide, însă el îl opri cu un gest hotărât.

– Scuteşte-mă de carnet, te cred pe cuvânt.

Se răsuci iar spre monitor căutând alt zbor.

– Poate... Continental...?

– S-a pră...

– Şi-a ars, da, ştiu! Vezi tu, Ray, fiecare companie a avut un accident odată, dar toate celelalte avioane sunt în perfectă...

N-avea rost; la fel de bine puteai să-i explici noţiuni de fizică cuantică unui dulău de stână. Îşi schimbă tactica.

– Există cumva măcar o singură linie aeriană care n-a avut niciodată vreun accident?

– Qantas, replică Raymond instantaneu.

– Evident! Da' pentru asta ar trebui să dăm o fugă până în Australia, râse Charlie plin de nervi şi amărăciune.

Destul! Suportase deja mai mult decât putea el înghiţi. Timpul zbura iarăşi peste viaţa lui şi el stătea aici discutând logic cu un ţicnit. Grozav! Raymond o să urce în avionul ăla chiar dacă va fi nevoie să-l care el în spate urlând şi zbătându-se. Iar odată ce se va vedea în aer, nu va mai avea încotro. Cu ochii la filmul video şi gura plină de alune şi tot soiul de bunătăţi, Raymond va suporta bine drumul de trei ore până la Los Angeles.

– Gata! Te urci în avion!

Charlie îl prinse de mânecă şi începu să-l tragă înainte, dar în aceeaşi clipă trupul mărunţel deveni ţeapăn şi rigid, atât de rigid de parcă rigor mortis pusese deja

stăpânire pe el. Capul i se clătina cu violență dintr-o parte în alta, ochii i se învârteau nebuneşte în cap, toate sistemele de alarmă ale psihicului său funcționau din plin. Însăşi existența lui era amenințată acum, viața şi existența lui aici, pe pământ. Prăbuşit şi ars, prăbuşit şi ars, prăbuşit şi ars...

Înfățişarea fratelui său era atât de şocantă, încât Charlie îi dădu repede drumul şi se trase un pas înapoi. Iarăşi se retrăsese complet în lumea aceea fantastică unde nimeni nu-l mai putea ajunge. Nici un şiretlic, nici un munte de pufuleți şi alune nu-l mai puteau aduce pe fratele lui înapoi.

Secundele se scurgeau în viteză ticăind neauzite la mâna lui Charlie transformându-se alert în minute irosite. Curând se vor transforma în ore. Situația necesita măsuri disperate, de forță majoră. Apucă iar brațul lui Raymond strângându-l cu putere şi trăgând de el înainte.

– Ray, mă omori cu zile! îi aruncă într-o şoaptă încrâncenată printre dinții încleştați cu furie. Viața mea toată se duce dracului! Înțepenit locului, Raymond continua să-şi clatine capul dintr-o parte în alta cu mişcări spasmodice: nu, nu, nu, nununu. Muşchii i se întăriseră ca piatra şi nu avea de gând să se mişte din loc, de parcă prinsese rădăcini în betonul culoarului. Deja începuseră bolboroselile delirante ce caracterizau la el panica extremă. În disperare de cauză, Charlie îl prinse în brațe ca pe un balot chinuindu-se să-l clintească. Dumnezeule, cât de greu era pentru un tip atât de mic şi subțirel! O greutate moartă.

Zbătându-se, Raymond reuşi să-şi scoată un braț din încleştarea ca de urs a fratelui său şi, ducându-l la gură, se muşcă sălbatic de latul palmei. Tare. Îşi înfipse dinții atât de puternic, de parcă nu ar fi fost propria sa mână, ci trupul unui duşman de moarte.

– Opreşte-te, luate-ar naiba! urla Charlie. OPREŞTE-TE!

Gestul lui Raymond îi făcea rău; niciodată în viața lui nu mai văzuse un asemenea comportament. Dar Ray nu mai putea, sau nu mai voia să-l asculte. Își mușca mâna în continuare cu toată puterea, holbându-se la Charlie cu o privire feroce ca și cum în carnea lui își înfipsese dinții atât de sălbatic. Era o priveliște înfiorătoare. Exasperat, la capătul puterilor și al răbdării, pradă unui acces violent de turbare, Charlie își pierdu complet controlul. Își încleștă pumnul și îl repezi deasupra capului lui Raymond. Dar Ray, nemișcat, continua să-l privească fix mușcându-și mâna. Degeaba, nu avea nici un rost.

Oftând, Charlie își lăsă pumnul în jos plecându-și capul și umerii. Încrâncenarea oarbă de adineaori îl părăsise. Era înfrânt și o știa.

– OK, e-n ordine, îi spuse încet. Mergem cu mașina, bine? Luăm Buick-ul și mergem pe șosea. Raymond? E-n ordine?

Nu răspunse, dar încordarea trupului rigid slăbi ușor. Își ținea încă mâna în gură.

Charlie suspină greu, din adâncul pieptului.

– Am spus că e-n ordine, șopti atât de încet, încât doar Raymond să-l poată auzi. Fără avion. Eu... Eu...

Ezită o clipă, apoi continuă.

– Îmi pare rău. E-n ordine? E-n ordine, Raymond?

Încet de tot mâna coborî de la gură și privirea de paranoic începu să dispară din ochii negri și lucioși ca doi nasturi mititei. Un moment lung cât o veșnicie cei doi frați continuară să se uite unul la celălalt, apoi Charlie se întoarse și porni înapoi, spre ieșirea din aeroport. O secundă mai târziu, Raymond venea tropotind repejor după el, cu capul aplecat pe umăr ca un cățel.

VII

– Pot să conduc şi eu, Charlie Babbitt?

Rulând spre vest pe autostradă, Buick-ul decapotabil înghiţea milă după milă. Charlie conducea lejer, cu o mână pe volan şi cotul rezemat de portieră, cu părul des şi negru fluturându-i în bătaia vântului, ascultând muzică la radioul de bord, simţindu-se acum liniştit şi nu foarte ticălos. Maşina era într-o formă de zile mari, iar Raymond se comportase binişor până acum. Dacă Charlie nu i-ar fi cunoscut deja limitele, ar fi putut presupune că drumul pe şosea îi făcea chiar plăcere. Probabil că Buick-ul, cu amintirile sale vechi şi prin asociere cu „tati", îi creea lui Raymond senzaţia aceea de non-teamă.

– Ştii cum se conduce o maşină? întrebă Charlie privindu-l amuzat.

– Nu. Pot să conduc?

Cum fratele lui nu răspunse, Raymond întinse mâna încet, foarte încet, până ce vârfurile degetelor atinseră uşor volanul miraculos.

Charlie se îmbătoşă şi se întoarse spre el cu o mutră încruntată.

– Niciodată, niciodată să nu pui mâna pe volan! Sau pe schimbătorul de viteze. Chestia asta, spuse arătând cu degetul maneta respectivă.

Aşteptă resemnat să înceapă binecunoscutele şoapte şi spasme, dar Raymond se afundă înapoi în scaunul său privind prin parbriz cu aceeaşi expresie ternă în ochi.

Rulând spre Los Angeles alături de Raymond, Charlie avea suficient timp pentru a se gândi şi a-şi formula un plan. Acum, ştiind că nu plana asupra lui nici o acuzaţie de răpire, putea trece la pasul numărul doi – ceea ce şi făcuse telefonându-i avocatului său din Los Angeles şi expunându-i pe larg întreaga situaţie. Iar răspunsul primit fusese grozav, aproape mai bun decât sperase el.

Desigur – îi explicase avocatul – desigur că Raymond Babbitt nu era abilitat, şi nici nu va putea fi vreodată, să intre în posesia sumei de trei milioane de dolari. Iar cu diagnosticul şi referinţele de la spital, declararea lui oficială ca handicapat psihic nu va comporta nici cea mai mică problemă; deci – în mod logic – pasul următor va fi solicitarea custodiei, fiindcă cel care o va obţine va primi în mod automat şi custodia asupra celor trei milioane de dolari. Şi cine, la urma urmei, l-ar putea îngriji şi ocroti mai bine pe Raymond decât Charles Babbitt, fratele lui iubitor şi devotat? Deci ţelul şi obiectivul său final era obţinerea legală a custodiei, iar pentru atingerea acestui scop nu avea nevoie decât de o audiere la care un reputat psihiatru să depună mărturie în favoarea sa, un medic care să susţină şi să dovedească faptul că Charlie Babbitt era cel mai în măsură să îngrijească de fratele lui. Aceasta va fi cea mai dificilă parte a întregului său plan, dar Charlie avea o încredere nestrămutată în abilitatea sa de a manevra oamenii după propria dorinţă.

Cu câteva mile înainte de intrarea în Tulsa, Oklahoma, Charlie opri maşina în faţa unei benzinării lângă care se zărea o cabină telefonică. După ce îşi încărcă buzunarul cu suficient mărunţiş, neîndrăznind să-l lase pe Raymond singur în automobil, îl trase după el în cabina telefonică şi închise uşa în urma lor. Cu două trupuri înghesuite unul lângă celălalt, în cutia de sticlă era cam aglomerat şi imediat o expresie de teamă inundă ochii lui Raymond;

Charlie însă era mult prea ocupat cu consultarea cărții de telefon pentru a observa.

– Prea strâmt aici, spuse Raymond cu glas tremurat.

La naiba! Cartea asta nu avea paginile galbene, cele cu instituțiile publice! Cu coada ochiului, Charlie văzu brațul lui Raymond strecurându-se afară şi deschizând uşa. Enervat, o trânti închizând-o la loc.

– Prea strâmt aici! repetă Raymond în timp ce trupul lui îşi începea tremurul spasmodic.

– Aşteaptă numai o secundă, Ray, murmură Charlie fără a-i acorda nici o atenție.

Formă pe disc numărul biroului local de informații:

– Alo? Aveți cumva o listă cu numele psihiatrilor din zonă?

Acum Raymond se lupta din răsputeri să-şi scoată rucsacul din spate, dar în cabina îngustă această simplă operație se dovedi a fi grozav de anevoioasă. Iată o nouă experiență terifiantă pentru bietul Raymond: rucsacul trebuia să se mişte uşor în spatele lui, dar acum nu mai voia cu nici un chip să se clintească.

– Nu, dar este o situație de extremă urgență, răspunse Charlie în receptor. Am mare nevoie să-l găsesc pe cel mai bun psihiatru din Tulsa.

Raymond reuşise în cele din urmă să-şi scoată rucsacul din spate şi acum scormonea disperat în el. Îl propțise între trupul lui şi peretele de sticlă al cabinei, dar rucsacul ticălos nu voia deloc să stea drept şi lucrurile din el porniră să se împrăştie de-a valma pe jos sub privirile lui oripilate. Rău. Foarte rău. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

– Poate încercați cu străzile, o zori Charlie pe telefonistă, inconştient de panica crescândă a fratelui său. Verificați adresele din zona rezidențială a oraşului, vă rog.

Apoi, punând în tonul lui toată sinceritatea şi nervozitatea de care era în stare, adăugă:

– Nu vreau să vă sperii, doamnă, dar aici este în pericol viața unui om. Da, a mea! Oh, vă mulțumesc mult...

În sfârșit, Raymond găsise obiectul râvnit cu disperare, carnetul albastru, şi îndată începu să scrie în el.

– Schilling! urlă Charlie în culmea fericirii. Grozav nume! Sună a doctor de la o poştă. Numai o clipă, vă rog, să iau un creion.

Iată-l alături pe Raymond care deținea exact materialele necesare – hârtie şi creion. Întinzându-se rapace, le smulse din mâinile lui încremenite şi începu să scrie de-a latul paginii numărul de telefon al medicului. Sughițând de enervare, Raymond porni la luptă pentru a-şi recupera prețiosul său carnet, însă Charlie pur şi simplu îi întoarse spatele şi continuă să scrie.

– Patru-zero-nouă-trei. Perfect! Mii de mulțumiri!

Închise telefonul şi, sub ochii stupefiați ai lui Raymond, rupse foaia de hârtie, o îndesă în buzunarul său şi îi înapoie cu nonşalanță carnetul masacrat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Figura lui Raymond părea să spună că odată cu pagina de hârtie, bucăți întregi de carne din trupul său fuseseră smulse cu sălbăticie, dar Charlie nu observă.

Salvându-şi prețioasa comoară din mâinile hrăpărețe ale fratelui său, Raymond începu imediat să scrie aruncând spre Charlie priviri sinistre. Două cuvinte, o ocheadă, două cuvinte, o ocheadă.

– Ştii, faptul că ți-am luat carnetul nu este o Insultă Odioasă.

– Acela era carnetul roşu. Ăsta e albastru.

– Scuză-mă, râse Charlie sarcastic. Mi-am pierdut inelul meu fermecat cu decodor de şarade.

Numărul de telefon căpătat şi aflat acum în siguranță în buzunarul său îi readusese cheful de viață şi se simțea pus pe şotii.

– Sigur, ai deja numărul..., mormăi Raymond negru de supărare.

– Optsprezece. Ştiu.

– În 1988.

Charlie ridică iarăşi receptorul, introduse câteva monede în aparat şi scoase din buzunar hârtia cu numărul de telefon.

– Prea strâmt aici, protestă Raymond.

– Strâmt, dar sigur, răspunse Charlie înveselit, fără a remarca nota de panică din glasul fratelui său. Cine ştie ce-ai putea păţi singur acolo afară! Şi pe urmă, sunt sigur că n-ai vrea să pierzi petrecerea...

Raymond îi aruncă pe sub sprâncene o privire suspicioasă. Asta ce-o mai fi?

– Aşa e, o să dăm o mică petrecere în onoarea ta. Drăguţa de audiere pentru custodie! Avocatul nostru tocmai o pune pe picioare acum.

La celălalt capăt al firului se auzea ţârâitul de apel. Grozav!

– Ştii de ce dăm petrecerea asta pentru tine?

Raymond clătină din cap.

– Fiindcă eşti un tip de trei milioane! Şi...

O voce feminină răspunse şi atenţia lui Charlie se îndreptă numai asupra ei.

– Da. Aş putea vorbi cu doctorul Schilling, vă rog? Sun de la mare distanţă, din Bummer, Missouri. Este vorba despre o urgenţă.

În spatele lui, glasul lui Raymond răsună brusc cuprins de cea mai autentică panică:

– Oh! Este... este...!

Întorcându-se repede, îl văzu pe fratele lui holbându-se la ceas cu ochii stând să-i sară din cap, atât de înnebunit încât, nu mai reuşea să vorbească, scoţând doar nişte sunete nearticulate, frânturi de cuvinte fără nici un înţeles. Însă în receptor vocea feminină se făcu din

nou auzită şi Charlie îl lăsă pe Raymond în plata Domnului. Orice ar fi păţit, trebuia să mai aştepte.

– Doamnă, vom ajunge în oraş astăzi după amiază. Avem nevoie urgentă de o consultaţie. O nevoie disperată!

Lumea întreagă începu să se prăbuşească în jurul lui Raymond. Până aici i-a fost! Era închis şi încuiat într-o cabină de telefon, cu fratele lui care nici nu vroia să-l asculte!

– Sunt... Sunt *unsprezece!* reuşi el într-un târziu să bolborosească. Sunt unsprezece minute până la Judele Wapner şi *People's Court.*

Raymond nu-şi putea crede ochilor. Ceasul lui arăta unsprezece minute şi în jur nu exista nici un televizor. Nimic decât câteva pompe de benzină, un automat pentru sandvişuri şi băuturi şi monstruoasa asta de cutie în care Charlie Babbit îl încuiase pe vecie. În culmea disperării, începu să izbească pereţii de sticlă învârtindu-se de la unul la celălalt ca un animal prins în capcană. Oriunde se uita, erau numai ziduri de sticlă care îl înghiţeau.

Of, Doamne! Raymond nu mai rezista, iar Charlie nu reuşea să dea de nenorocitul acela de doctor la telefon! Încă mai parlamenta cu idioata de asistentă care deţinea drept de viaţă şi de moarte asupra lui.

– Şi nu există posibilitatea să rămână peste program o singură dată, pentru un caz disperat? Numai pentru ziua de azi?

Raymond începuse acum să bolborosească fără şir, cu ochii aproape ieşiţi din orbite şi un singur obiectiv în minte: Wapner. Trebuia să-l aibă pe Wapner, altfel lumea întreagă se va prăbuşi în capul lui şi el va fi pierdut. Wapner era un punct cheie în complicata sa structură protectoare pe care şi-o elaborase cu infinită grijă în decursul atâtor ani de zile. Wapner însemna non-teama.

– *Unsprezece* minute până la Wapner şi *nu* avem televizor şi o să fie... o să fie...

Nu îndrăznea să dea drumul cu glas tare oribilelor cuvinte „prea târziu"; ele l-ar fi putut ucide pe loc.

– Ştiu. Înţeleg, gemu Charlie în receptor văzându-l pe Raymond sfârşindu-se încetul cu încetul chiar în faţa lui. Dar este medic, nu-i aşa?! Nu vă puteţi imagina în ce situaţie disperată...

– Suntem *încuiaţi* în cutia asta. Încuiaţi aici pentru totdeauna. *Fără* televizor... şi este... este... este...

Ochii începură să i se învârtă în orbite ca două biluţe demente şi o clipă Charlie se temu că va leşina. Raymond era ca o pasăre închisă în colivie care se zbate izbindu-şi trupul de gratii până ce inimioara ei plesneşte de efort şi de durere.

– Doamnă, vă implor! Un om vă imploră aici!

– Oooh... Oooh... începu Raymond să urle.

– Bine, decise Charlie disperat. Vorbiţi cu pacientul, spuse întinzând receptorul spre gura fratelui său.

– OOOOH! zbieră Raymond din toate puterile. O să fie... O să fie... OOOOHHH!

Charlie duse din nou receptorul la ureche.

– Doamnă? Da, notez. *Bună treabă, Raymond!*

– Şi... ei nu sunt *actori*... Ei sunt adevăraţi... reclamanţi şi pârâţi adevăraţi... cu dosare...

– Da, doamnă, la ora şase fix. Nu vom întârzia. Nu, vă promit că nu vom întârzia. Nici un minut. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Charlie închise telefonul răsuflând în sfârşit uşurat. Pentru prima dată de când intrase în cabină se uită cu luare aminte la fratele său; Raymond era una cu peretele de sticlă, lipit cu tot trupul şi cu faţa de el, complet scos din minţi. Nici nu mai putea respira.

– Ray, strigă Charlie nepăsător. Ce zici să... oh, să găsim un televizor?

Aerul explodă în pieptul lui Raymond. Nu reuşi decât să dea din cap cu disperare. Charlie întinse mâna, deschise uşa cabinei, îl înhăţă de braţ şi îl împinse afară luând-o la fugă spre maşină.

– Sigur, acum sunt *zece* minute până la Wapner.

*

Se aflau, nici nu mai e nevoie s-o spunem, la naiba-n praznic, în mijlocul unei pustietăţi nesfârşite. Erau în ţinutul fermelor întinse, unde casele se ridicau la mile distanţă una de cealaltă despărţite între ele de câmpuri cultivate. Pe marginea şoselei firele dese de lucernă se ondulau în bătaia vântului. În zare, cât vedeai cu ochii nu apărea nici o casă, nici un motel sau măcar un bar. Privirile lui Charlie alergau în toate direcţiile în căutarea antenelor TV pe acoperişuri, însă de unde să găseşti antene când nici acoperişuri nu se văd?

Raymond începuse deja să dârdâie cu ochii lipiţi de cadranul ceasului numărând minutele în trecerea lor înnebunitoare. Nouă minute până la Wapner. Opt minute până la Wapner. Anxietatea lui devenise contagioasă, Charlie se simţea şi el cuprins de o încordare nervoasă ce creştea cu fiece clipă şi milă parcursă în căutarea unei clădiri locuite.

În sfârşit, o fermă! O casă adevărată, reală, cu lumini aprinse şi semne de viaţă înăuntru. Mai mult decât atât, în curte se afla o antenă parabolică uriaşă, ceea ce însemna că televizorul respectiv prindea o mulţime de canale.

Salvaţi! Erau salvaţi... aproape. Charlie roti volanul, intră ca din puşcă pe poarta deschisă şi opri în scrâşnet de frâne chiar în faţa treptelor de la intrare. Dar cum să pătrundă în casă? Raymond părea deja pe punctul de a se autodistruge; Charlie nu ar fi fost prea surprins să-l vadă dezintegrându-se într-un nor de praf fantomatic şi

dispărând complet de pe fața pământului pentru simplul motiv că pierduse un episod din *People's Court.*

Învârtind în cap zeci de posibilități, îl trase pe Raymond după el până în fața ușii.

– Sigur, acum sunt *patru* minute.

Charlie îl înhățâ cu putere de umeri, forțându-l să îl privească în față.

– Uite ce-i! Vrei să intri acolo să vezi emisiunea?

Era o întrebare retorică şi Raymond nu se mai simțea în stare să-i dea un răspuns. Doar capul său bâțâit spunea: da, da, da; restul trupului vibra şi tremura ca o bombă în pragul exploziei.

– Atunci ascultă bine, îl dădăci Charlie. Nu mai există nici o altă casă prin apropiere, aşa-i? Asta este singura ta şansă. Dacă nu joci cum trebule, nu pui piciorul înăuntru. Ai priceput?

Pricepuse destul pentru a fi mai terifiat decât oricând. „Nu pui piciorul înăuntru" şi „singura ta şansă" erau nişte cuvinte mai mult decât sinistre.

– Să stai aici, ordonă Charlie, şi să arăți *normal!* Știi ce înseamnă normal?

Examinând cu un ochi critic înfățişarea fratelui său, îi descheie betelia şi îi coborî pantalonii de la subțiori în talie, încheindu-i apoi la loc. Aşa, acum arăta normal.

– Şi vezi să nu-ți pui poalele în cap acolo! O să-i sperii pe toți. Stai liniştit! Şi ține-ți fleanca-nchisă!

Deschizând gura mare, Charlie o închise la loc clămpănindu-şi dinții cu zgomot demonstrativ. Raymond îl imită perfect. Deschis. Închis. Priceput.

Gata, trebuia să-şi ia inima-n dinți. Charlie Babbitt trase o gură de aer în piept, aplică zâmbetul său numărul cinci (sincer, prietenos) şi ciocăni la uşă. În spate îl putea auzi pe Raymond tropăind de colo-colo ca un băiețel ce are nevoie urgentă la baie şi îi făcu semn nervos să se potolească.

Tânăra femeie care îi deschise uşa purta în cârcă un ţânc murdar la nas şi alţi doi i se împleticeau printre picioare. Ieşi în prag şi văzu un bărbat teribil de frumos zâmbindu-i sincer şi prietenos, iar în spatele lui un individ banal la vreo patruzeci de ani, normal îmbrăcat, cu pantalonii normal încheiaţi în jurul taliei lui normale.

– Bună ziua, susură Charlie politicos, tot numai amabilitate şi seriozitate. Numele meu este Donald Clemens, doamnă, de la Compania A.C. Nielsen. Cunoaşteţi cu ce se ocupă firma noastră?

– Nilsen, repetă femeia. Cei ce sondajele de popularitate a programelor TV?

– Exact, aprobă Charlie cu aerul că medaliază un elev silitor. Numele dumneavoastră a fost desemnat să participe la selecţia preliminară în vederea stabilirii viitoarei Familii Nilsen în această regiune.

Ochii tineri se lărgiră de surpriză, dar imediat trăsăturile i se pungiră a deznădejde.

– Păi... soţul meu nu este acasă, bâigui ea.

Însă Charlie îşi cunoştea foarte bine rolul şi nu avea de gând să se dea bătut cu una, cu două.

– Dacă veţi fi aleşi, turui el fără pauză, va trebui să vă asumaţi responsabilitatea alcătuirii unei scheme de program ce va fi vizionată de întreaga naţiune. În schimbul acestei activităţi, familia dumneavoastră va primi lunar un cec în valoare de două sute optzeci şi şase de dolari.

Două sute optzeci şi şase de dolari?! Lupta acerbă din sufletul femeii era aproape vizibilă cu ochiul liber. Însă clepsidra lor nu mai avea nisip; cât timp oare mai putea rezista Raymond când minutele până la Wapner i se scurgeau printre degete?

– Poate mai târziu, când soţul meu...

Charlie clătină din cap întrerupându-i fraza.

– Aceasta este singura noastră raită prin zonă, doamnă. Dacă dumneavoastră sunteţi prea ocupată

pentru a ne primi, atunci ne vom adresa celorlalți candidați.

Femeia își mușcă buzele muncită de îndoieli. Două sute optzeci și șase de dolari nu era o sumă de lepădat, mai ales că anul acesta, din cauza secetei, recolta avea să fie cam săracă. Însă Dwayne va face o criză de nervi când va afla că a primit străini în casă în lipsa lui.

– Vizita noastră – continuă Charlie în grabă – nu presupune decât examinarea sumară a receptorului TV de care dispuneți și urmărirea unui program anume desemnat pentru o scurtă perioadă de timp.

– Cât de scurtă?

În spatele lui, din direcția lui Raymond începură să se audă zgomote dubioase.

– Scurtă, răspunse repede.

– Cât de scurtă? insistă femeia.

Zgomotele deveneau tot mai insistente și mai puternice.

– Treizeci de minute. Așa cere...

Femeia își lungise gâtul privind peste umărul lui, încercând să vadă ce se petrecea în spate, dar cu repeziciune Charlie făcu un pas lateral, blocându-i vederea. Habar nu avea ce naiba se întâmpla acolo, dar de un lucru era sigur: orice ar fi fost, nu era lucru normal.

– Cine este el? întrebă gospodina.

Charlie nu se întoarse pentru a privi în spate; nu avea curajul. Simțea cum broboane mici de sudoare încep să-i curgă pe frunte și pe gât.

– Oh, dânsul este colegul meu, domnul Bainbridge. El răspunde, de fapt, de vizionarea programului.

Expresia întipărită acum pe figura femeii, un amestec ciudat de curiozitate și oroare îi spuse lui Charlie că cëea ce se petrecea în spatele lui era cu totul deosebit.

– Are această însărcinare de... oh...

Se opri în mijlocul frazei conştient că nu mai avea nici un rost. Ochii femeii păreau lipiţi de Raymond, urmărindu-i fascinaţi fiece mişcare şi gest. Oftând resemnat, Charlie se întoarse pentru a privi şi el.

Senzaţionala vedetă Raymond Babbitt se afla din nou la serviciu, pierdut undeva într-o lume imaginară care avea puterea să-l salveze de teribila realitate a celor nouăzeci de secunde până la Wapner fără televizor la îndemână. Se pregătea de aruncare cu aceleaşi mişcări vagi şi prost coordonate, în timp ce ochii ca două mărgele negre şi lucioase alergau cu frenezie de la o bază la cealaltă, verificând jucătorii.

– Minge de meci, horcăi pierdut şi aruncă mingea imaginară cu un mic salt neîndemânatic şi cu icnet scurt.

La dracu'! Charlie se întoarse repede, dar uşa îi fu trântită cu zgomot în nas. Nici nu o putea condamna pe biata femeie; el însuşi ar fi făcut exact acelaşi lucru dacă un ţicnit ca Raymond Babbitt ar fi venit să joace baseball în faţa uşii lui. Însă – destul de bizar – se simţea dezamăgit şi necăjit pentru pierderea incalculabilă pe care o suferise Raymond. Iar această senzaţie neobişnuită nu făcu decât să-l enerveze şi mai tare.

– Asta e! Partida s-a sfârşit! Şterge-o de-aici! – zbieră scos din sărite. N-ai să-ţi vezi emisiunea!

Ochii lui Raymond începură să se învârtă nebuneşte în orbite în timp ce ţopăia de pe un picior pe celălalt ca o vrabie curentată. Nu, nu putea crede ce-i spunea Charlie! N-o să-l vadă pe Wapner? Dar venise sfârşitul lumii! Nu, nu, imposibil! Arătă cu degetul spre ceasul lui de mână.

– Sigur, este... este...

– Un minut până la Wapner, confirmă Charlie. Şi tu ai stricat totul! Tu singur ţi-ai făcut-o, amice! Eu te şi dusesem înăuntru, erai deja acolo, pe covor, rontăind floricele de porumb cu ochii în televizor. Reclamanţi, pârâţi, sunt cu toţii acolo. Ei îşi văd de treabă înăuntru, dar tu eşti aici,

afară, singur-singurel. Doar o ocheadă amărâtă cu nasul lipit de geam poți să tragi, fiindcă...

Însă Raymond nu-l mai auzea. Nu înțelegea decât că Wapner n-o să vină, n-o să vină deloc, și își pierdu complet orice urmă de control – un animal înnebunit scurmându-și un adăpost în adâncurile creierului său, atât de ascuns încât nimeni să nu-l poată găsi vreodată. Continua să bolborosească frânturi de frază și cuvinte ce nu aveau sens nici chiar pentru el.

– O să... fie... o... să fie... o... să... fie...

Bâlbâindu-se fără a-și putea exprima oroarea și spaima ce puseseră stăpânire pe el, fără cuvinte pentru a-i spune lui Charlie că lumea lui era distrusă și el la fel odată cu ea, Raymond întinse ambele brațe înainte și își încleștă palmele. O dată, de două ori, ca un sigiliu demențial.

Charlie știa că trebuie să facă ceva și încă repede. Fratele lui era pe punctul de a se sfărâma în bucăți chiar în fața sa, transformându-se într-un morman inform de nebunie. Se întoarse și bătu la ușă. Femeia probabil că stătuse în prag privind prin fereastră, căci deschise imediat.

– V-am mințit, doamnă, spuse Charlie repede. Și îmi pare rău pentru asta. Omul acesta... omul acesta este fratele meu.

Tânăra privi incredulă de la sigiliul dement cu formă umană la băiatul drăguț din fața ei.

– Fratele dumitale, îngână ea ca un ecou.

– Da. Și dacă nu poate să vadă *People's Court,* în treizeci de secunde o să facă o criză aici, în fața ușii dumneavoastră. Acum știți și mă puteți ajuta, sau puteți pur și simplu să stați să priviți.

După o clipă de gândire, femeia spuse:

– Nouă ne place *Roata Norocului.* Credeți că se mulțumește cu ea? Peste cincisprezece secunde, Ray-

mond şedea aşa cum îi promisese Charlie – pe covor în faţa televizorului, şi iată-l pe judele Wapner prezidând şedinţa, distribuind imparţial dreptatea între pârâţi şi reclamanţi adevăraţi, iar lumea întreagă era din nou în picioare. Şi, la dracu' cu *Roata Norocului!*

Charlie răsuflă din adâncul pieptului, un suspin sonor de uşurare; dezastrul fusese evitat şi – în primul rând – el însuşi învăţase o lecţie de mare valoare: niciodată, niciodată, NICIODATĂ să nu-l laşi pe Raymond Babbitt la o depărtare de peste şaizeci de secunde de un televizor în funcţiune, cu cel puţin un sfert de oră înainte de *People's Court,* dacă nu vrei să-l vezi explodând în faţa ta ca o bombă cu hidrogen.

Acum, aşezat confortabil în faţa televizorului lângă o pungă plină cu grisine (familia respectivă nu avea floricele), Raymond Babbitt lua conştiincios notiţe în carnetul verde urmărindu-l avid pe judele Wapner sub ochii la fel de avizi şi curioşi ai tinerei mame şi ai celor trei copii ai săi, în timp ce Charlie se retrase în bucătărie pentru a-şi vedea de afacerile lui.

Făgăduise să ajungă în Los Angeles la trei ore după ultimul său telefon, dar asta se întâmplase cu două zile în urmă şi deocamdată se afla încă în Oklahoma. Singur, Charlie ar fi putut ajunge de-o mie de ori mai repede, însă pentru Raymond trebuia să oprească pe lângă tufişuri mai des decât pentru un băieţel de patru ani, ca să nu mai punem la socoteală frecventele pauze de masă, gustări şi televizor. Acum, cel mai important lucru era să dea de Eldorf, mecanicul său. Creditorii nu aveau decât să mai aştepte; Lenny Barish trebuia să-i amâne încă puţin. Iar cât despre Susanna... ei bine, gândul era prea dureros şi Charlie îl goni într-un colţişor îndepărtat din capul lui pentru când va fi în stare să ia o hotărâre cu privire la ea.

Folosind telefonul din bucătărie, Charlie formă numărul lui Eldorf şi începu să-şi roadă nervos o unghie în timp ce

aştepta cu receptorul la ureche. Veştile erau cât se poate de rele: nu existau adaptoare pentru Lamborghini; încă nu găsise nici unul.

– Uite ce-i, sunt doar nişte injectoare împuţite, urlă Charlie la telefon. Am băgat în afacerea asta mai mulţi dolari decât ai văzut tu vreodată...

Scuzele în doi peri ale mecanicului îi întrerupseră revărsarea furioasă şi oftă resemnat. Nu ajungea nicăieri în felul ăsta. Aruncă o privire rapidă ceasului de la mână; până la întâlnirea cu psihiatrul abia dacă mai erau treizeci de minute şi drumul prin Tulsa spre cabinet făcea cel puţin o jumătate de oră bună. Iar dacă întârziau, medicul putea foarte bine să nu-i aştepte – ceea ce ar fi fost de-a dreptul o nenorocire; consultaţia era vitală, fiindcă probabil chiar acum avocatul lui din Los Angeles punea la punct audierea pentru obţinerea custodiei.

– Bine, replică în receptor. Sună la informaţii, sună la toţi mecanicii din State şi din Canada, dacă e nevoie. Oferă-le atât cât cer. Imposibil să nu existe cineva care să aibă nenorocitele acelea de adaptoare!

La naiba! Trebuia să fi trimis de mult maşinile în Oregon, atunci când avusese posibilitatea să o facă. Acum Charlie era un om sfârşit.

Însă nu atât de sfârşit cum va fi dacă vor rata întâlnirea cu doctorul Schilling. În sufragerie, vocea judelui Wapner tocmai rostea decizia sa în ultimul din cele trei cazuri dezbătute pe ziua de azi:

„Şi, în conformitate, despăgubirea solicitată de reclamant în valoare de patru sute cincizeci de dolari..."

Zgomotul ciocănelului mânuit de aprod anunţând încheierea şedinţei răsună ca o muzică divină în urechile lui Charlie.

Grozav! Emisiunea se sfârşise exact la momentul potrivit, nici mai devreme, nici prea târziu. Acum puteau pleca. Azvârli o ultimă ameninţare în receptor: „Te omor

dacă nu-mi găseşti adaptoarele!" apoi închise şi dădu buzna în sufragerie.

– Mi-am folosit cartea de credit pentru telefon, minți adresându-se femeii.

Până ce va primi ea nota de plată, Charlie Babbitt va fi departe bine merçi, huzurind pe milioanele lui tăticu'!

– Grozavă hotărâre! îi spuse lui Raymond arătând cu bărbia spre televizor. Mulțumim, doamnă! Haide, Ray, s-o ştergem...

– Sigur, după câteva momente de respiro, vom solicita câte un interviu părților implicate în procesele de azi.

Charlie clătină din cap: nu.

– S-a terminat, Ray. Fata a câştigat. Bunicii ei au murit. Individul era un nemernic şi acum plăteşte pentru ce a făcut. S-a terminat.

Raymond ridică ochii spre Charlie cu aceeaşi privire goală care însă pentru fratele lui era plină de semnificații sinistre.

– Întârziem la Tulsa, Ray, şi doctorul n-o să ne-aştepte. E foarte important să...

– Şi o să... o să-i rugăm pe împricinați... să... comenteze...

Charlie avea impresia că aude vuietul amenințător al unui vulcan ascuns undeva în capul lui şi închise ochii în fața îngrozitoarei imagini a lavei pustiitoare ce sta să izbucnească.

– Ray, imploră disperat, te-am adus aici; ai văzut emisiunea. Acum îți cer şi eu un mic serviciu. Un... compromis. Lasă şi tu de la tine...

– Să comenteze... dezbaterile de azi, sfârşi Raymond cu o căutătură încruntată a ochilor săi negri.

Uruitul vulcanului se înteți devenind un bubuit înăbuşit; Charlie simțea deja arsura magmei clocotite ridicându-se din ce în ce spre fruntea lui.

– Sigur, spuse rece, urându-l în acel moment pe fratele lui aşa cum nu mai urâse pe nimeni în viaţă. Nu avea nici o şansă şi o ştia, iar într-un fel bănuia că şi Raymond ştia la fel de bine.

– Nu te grăbi – adăugă, drept care Raymond se întoarse cu faţa la televizor fără a-i mai da nici o atenţie şi, satisfăcut, porni să-şi ronţăie grisinele cu un crănţănit feroce.

*

Charlie străbătu cele treizeci şi cinci de mile până la cabinetul doctorului în douăzeci şi două de minute interminabile; slavă Domnului că patrulele rutiere băteau alte drumuri, în seara aceea, căci altfel Buick-ul s-ar fi ales cu o companie prea puţin plăcută pe urmele lui. Rulând nebuneşte până în faţa clădirii în care doctorul Schilling îşi avea biroul, Charlie frână scurt în scrâşnet de anvelope, sări din maşină, alergă la cealaltă portieră şi-l trase pe Raymond afară.

– Cabinetul e de cealaltă parte a străzii. Mişcă-te!

Raymond pornise deja să traverseze strada cu acelaşi tropotit şovăielnic ca de obicei, când Charlie îl opri.

– Stai, Ray! Vino-ncoace!

Apropiindu-se grăbit, îi desfăcu pantalonii şi îi trase în sus până la subţiori, cum îi purtase el întotdeauna.

– Aşa e mult mai bine. Şi acum, dă-i drumul!

VIII

Doctorul Schilling îi aştepta; trecuseră abia trei minute peste ora şase, nici nu se putea spune că întârziaseră. Charlie şi medicul îşi strânseră mâinile şi schimbară uzualele formule de politeţe în timp ce Raymond dădu ocol biroului examinând totul cu obişnuita sa privire goală. Cine putea şti ce înregistrează el în mintea aceea de nepătruns! Când ajunse în faţa uriaşului acvariu cu peşti exotici se opri, scoase un carnet din rucsac – de data aceasta unul cu coperţi negre – şi se aşeză pe jos lângă bazin pentru a urmări peştii, a le înregistra mişcările şi a le nota conştiincios pe hârtie.

– El este fratele meu, spuse Charlie. Este autist.

Fusese pe punctul de a rosti „geniu autist", dar ceva – nu era prea sigur ce putea fi acest ceva – îl împiedică în ultimul moment. De fapt, nu ştia prea multe despre acest aspect al personalităţii lui Raymond, despre adevăratele lui abilităţi – cu excepţia fenomenalei memorii de care dăduse dovadă – şi într-un fel avea senzaţia că tocmai aceste capacităţi deosebite l-ar interesa pe Schilling mai mult chiar decât ar fi fost nevoie deocamdată. Acum Charlie nu voia decât să afle câteva răspunsuri şi s-o şteargă cât mai repede; nu avea nici chef, nici timp să zăbovească aiurea prin Tulsa în vreme ce Raymond ar fi fost supus la cine ştie ce teste ştiinţifice cu electrozi pe cap şi altele asemenea.

Însă îi povesti doctorului ceea ce ştia bine despre fratele lui – spaimele sale, mimarea jocului de baseball,

notițele pe care şi le lua în tot felul de carnețele, felul cum mânca orice aliment tăiat în bucățele mici şi cu ajutorul scobitorilor, înțepeneala şi şoaptele terifiate, faptul că nu suporta eventualitatea ratării unui episod din *People's Court.*

Distins, cu fața complet rasă şi bine îmbrăcat, Schilling avea aspectul unui profesionist capabil, însă ceva în atitudinea lui, în vocea moale şi susurată, îi stârni lui Charlie un sentiment de neîncredere.

– Raymond! Îți plac peştii? întrebă medicul.

– Jalnici, răspunse Ray fără a-şi lua creionul de pe hârtie.

– Ray...

Însă cu un gest rapid, doctorul îl împiedică pe Charlie să intervină. Lasă-l pe Raymond să spună ce vrea, orice-i trece prin cap. Altfel, pentru ce au mai venit aici?

– Şi cum vă pot ajuta eu?

Întrebarea îi fusese adresată lui Charlie, deşi medicul nu-şi desprinsese privirile de pe chipul lui Ray. Oare cât de mult va fi nevoit să-i spună psihiatrului? Categoric, mai mult decât ar fi vrut.

– Avocatul meu este de părere că întreaga afacere cu privire la custodie – tutelă îi zice el – este... mă rog, depinde de... recomandările pe care un psihiatru le va face judecătorilor.

Charlie încercase să pară cât mai inocent, naiv şi bine intenționat, însă medicul pricepu imediat despre ce era vorba în realitate: acesta nu părea câtuşi de puțin un caz de pură dragoste frățească; mai degrabă implica o oarecare sumă de bani, probabil chiar una considerabilă.

– Deci?

– Deci, vă plătesc. Pentru consultație.

– Consultație... repetă Schilling agale cu o privire de nepătruns.

– Mhm.

Decis să-şi rezolve problema cu orice preţ, Charlie adăugă:

– Spuneţi-mi doar ce anume îl va întreba individul... adică doctorul.

Schilling zâmbi şi ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu?

– Dumneavoastră, de exemplu, ce l-aţi întreba?

– Dacă îi plac peştii.

– Şi ce-aţi putea afla de aici?

– Că sunt jalnici. Domnule Babbitt, aşa nu ajungem nicăieri. Cè anume doriţi să vă spun eu?

Charlie trase adânc aer în piept şi apoi dădu toate cărţile pe faţă:

– Cum să câştig.

– Băiete, dumneata mai crezi în minuni?

Nu era nici pe departe răspunsul pe care ar fi dorit el să-l audă. Replică pe un ton potolit:

– Ora de consultaţie este destul de scumpă şi aproape că a trecut.

Doctorul Schilling încuviinţă tăcut şi zâmbi iar, însă expresia din ochii lui nu era nici înţelegătoare, nici prietenoasă.

– Fratele dumitale prezintă toate aceste... comportamente specifice determinate de anxietate... Exact aşa cum procedezi dumneata când îţi mănânci unghiile.

Charlie îşi scoase repede degetul din gură; fără a-şi da seama, iar începuse să-şi roadă unghia şi gândul că fusese surprins asupra faptului îl făcea să se simtă grozav de prost, fiindcă distrugea în întregime imaginea tipului rece şi stăpân pe sine pe care totdeauna se străduise să şi-o protejeze.

– Notiţele, mimarea jocului de baseball, toate acestea sunt ritualuri care îl apără de nenumăratele lui spaime.

– Asta ştiu şi eu, îl întrerupse Charlie nerăbdător. Dar care este părerea dumneavoastră?

– Dacă în timp acest comportament ritualistic diminuează, atunci medicul ar putea considera că spaimele lui au recidivat şi ele şi – numai cu această condiție – ar putea decide să...

– Eu am avut o influență bună asupra lui – replică Charlie gânditor, cântărind în minte spusele lui Schilling.

Psihiatrul încuviință.

– Dumneata ai vrea să reiasă de aici că Raymond este mai sănătos şi mai fericit de când a părăsit spitalul. De când sunteți împreună.

– Da, şi că se poate elibera de câteva din ticurile acelea.

Zâmbetul psihiatrului se lăți căpătând o notă caustică.

– Iar dacă dumneata poți să faci una ca asta, să-l vindeci fie şi de unul singur din acele ritualuri, atunci eu promit să-ți susțin candidatura la Premiul Nobel.

Charlie se zbârli, însă nu ripostă, decis să ignore sarcasmul răspunsului; nu avea acum timp pentru aşa ceva.

– Ei bine, eu totuşi voi încerca.

– Poți începe de exemplu prin a-i pune un vârf creionului său.

Metafora cu aluzie sexuală îl luă complet prin surprindere lăsându-l fără replică. Să-i găsească lui Raymond o damă? Lui *Raymond???* Stupefiat, se întoarse spre el. Absorbit în studierea acvariului cu peşti, fratele lui continua să scrie în carnetul negru, însă pe pagina albă nu se zăreau nici un fel de semne. Creionul lui rămăsese fără vârf.

– Niciodată n-o să ghiciți la ce m-am gândit, rânji Charlie spre psihiatru.

Medicul însă pricepuse.

– Ai crezut că m-am referit la sex? întrebă cu un zâmbet subțire. Ar fi fost cea mai mare măgărie din partea mea.

*

Pe drumul lung şi plictisitor ce lega Tulsa de motelul din Texas – autostrada 44 până la Oklahoma City şi apoi şoseaua 40 spre Amarillo – mintea lui Charlie răsuci problema pe toate feţele, căutând cel mai sigur şi mai direct mod de abordare. Misiunea: schimbarea unor comportamente psihotice adânc înrădăcinate în firea autistului Raymond Babbitt. La prima vedere părea foarte simplu, dar cum să schimbi ceva ce nu înţelegi? Deşi se lămurise pe viu de câteva ori cu privire la felul în care reacţiona fratele lui pus în faţa anumitor situaţii şi începuse să recunoască unele din cauzele ce determinau acel comportament ritualistic – aspectul temporal al problemei – Charlie nu avea nici cea mai vagă idee *de ce* funcţiona creierul lui Raymond în acest fel cu totul particular.

Îşi aminti cuvintele lui Bruner: nu existau conexiuni; nu puteai interacţiona cu Raymond pentru simplul motiv că nu avea căile necesare de acces. Mecanismul de stabilire a relaţiilor, de a face corelări, lipsea cu desăvârşire din structura psihică şi organică a lui Raymond Babbitt. Abia acum începea Charlie să înţeleagă deplina semnificaţie a spuselor lui Bruner: dacă nu poţi intra în legătură cu individul, cum naiba să-l schimbi?

Fusese o zi lungă şi istovitoare, extenuantă chiar şi pentru Raymond care aţipise de câteva ori în maşină, în ciuda faptului că nu părea să simtă niciodată oboseala. Acum însă, chiar şi el era dornic să închidă televizorul înainte de filmul de la miezul nopţii şi începuse să se pregătească de culcare. Tocmai se spăla pe dinţi, când Charlie intră în baie nerăbdător să se afunde în cada largă de metal, motelul fiind prea ieftin pentru a dispune de duşuri în camere.

Raymond folosise aproape jumătate dintr-un tub întreg de pastă de dinţi şi era plin de spumă pe la gură ca un

câine turbat. Freca, freca, freca plin de zel şi înverşunare în timp ce pasta se întinsese peste tot: pe obraji, pe urechi, chiar şi pe sprâncene, de parcă purta o mască albă spumantă. Mânerul periuţei era mânjit, ca şi chiuveta, iar pe ciment în jurul picioarelor lui luceau pete scârboase de clăbuc. Raymond se zgâia în oglindă, în mod evident încântat de rezultatul obţinut.

– Ray! protestă Charlie îngreţoşat.

Degeaba însă. Întinzând încă o porţie îmbelşugată de pastă pe periuţă, porni să frece şi mai abitir pentru a face cât mai multă spumă.

– Îţi cam place să te speli pe dinţi, remarcă Charlie clătinând din cap.

Nici un răspuns. Râcâitul aproape spasmodic, obsesiv, îl scoase din sărite; era peste puterile lui să mai suporte aşa ceva la capătul unei zile de-a dreptul înnebunitoare ca aceasta care parcă nu se mai sfârşea. După hamburgerul slinos pe care îl mâncase la cină cu o oră în urmă, priveliştea greţoasă a clăbucilor de spumă albă îi întoarse stomacul pe dos.

– Încetează cu porcăria asta! spuse pierzându-şi răbdarea. Parcă ai fi turbat! Dacă deşteptul de doctor din California te-ar putea vedea acum, te-ar băga imediat la zdup şi ar arunca naibii cheia.

Raymond însă îşi freca dinţii cu şi mai multă osârdie.

– Am zis încetează, Ray! zbieră Charlie plin de nervi. Vorbesc serios! Fără a se opri, Raymond bolborosi cu gura plină de spumă:

– Ţie-ţi place, Charlie Babbitt.

– Pe dracu' îmi place!

– Tu spui „Rain Man caraghios... dinţi caraghioşi".

Charlie încremeni. Auzise oare bine? *Rain Man caraghios... dinţi caraghioşi.* Rain Man?!

– Ce-ai spus? întrebă privindu-l cu luare-aminte.

– Caraghios, mormăi Raymond printre clăbuci.

– Da, caraghios ce?

– Dinți caraghioşi.

– Nu. Celălalt cuvânt. Înainte de asta.

Însă acum atenția lui Raymond era din nou îndreptată asupra propriei sale danturi. Se studia în oglindă frecând cu acelaşi zel şi făcând tot mai multă spumă.

Charlie se apropie şi desfăcu din ambalajul lui sigilat unul din cele două pahare aflate deasupra chiuvetei, îl umplu cu apă şi i-l întinse lui Raymond.

– Ține!

Însă Ray se holbă nedumerit, de parcă în viața lui nu mai văzuse un asemenea obiect.

– Clăteşte! ordonă Charlie. Şi scuipă.

Îi îndesă paharul în mână şi luă periuța scârboasă mânjită de pastă. Raymond continua să privească uluit ciudatul specimen, ca şi cum în orice moment i-ar fi putut exploda în față.

– Acum! se răsti Charlie.

Ducând repede paharul la gură, Raymond trase o duşcă bună şi o înghiți pe nerăsuflate, uitându-se apoi la fratele lui pentru aprobare. Neştiind dacă să râdă sau mai degrabă să plângă, Charlie se mulțumi să ridice neputincios din umeri. Decât nimic, tot e bine şi asta!

Raymond sorbi şi înghiți din nou. Acum era ceva mai curat pe la gură, deşi pasta începuse deja să i se usuce pe toată fața. Cu o privire serioasă în ochii lui căprui, Charlie luă încet paharul din mâna fratelui său şi i-l puse pe marginea chiuvetei. Nu trebuia să-l sperie pe Raymond, în nici un caz acum.

– Îmi place când te speli pe dinți, replică. Şi spun...

Dar Raymond nu ridică mingea. Rămase tăcut.

– Raymond caraghios, şopti Charlie fără a-l scăpa din ochi.

– Tu nu poți să spui Raymond. Tu eşti un bebeluş mic. Tu spui Rain Man. Rain Man caraghios.

Umbra unei amintiri năpădi sufletul lui Charlie – nu fapte şi întâmplări, ci sentimente, senzaţii demult pierdute, un simţământ de iubire şi caldă siguranţă pe care nu-l mai încercase niciodată de douăzeci de ani încoace. Rămase încremenit în mijlocul încăperii, buimac şi năucit de parcă un baros greu de fier l-ar fi pocnit în moalele capului.

– Tu... tu eşti Rain Man...? reuşi în cele din urmă să bâiguie.

Nici nu ştia ce să mai creadă. Rain Man nu era o fiinţă reală; fusese totdeauna doar prietenul drag şi imaginar al micului Charlie Babbitt.

Ducând mâna la buzunarul pantalonului, Raymond îşi scoase portmoneul. Era un obiect artizanal de felul celor meşteşugărite în lungile ore de terapie ocupaţională – două bucăţi de plastic presat, cea de deasupra imitând pielea naturală, ambele prevăzute cu mici găurele prin care mâini neîndemânatice trecuseră un şnur în chip de închizătoare. Încet, cu gesturi delicate de o infinită grijă şi blândeţe, Raymond scoase din portmoneu cel mai nepreţuit odor pe care îl avea şi, cu o mişcare de pios respect, i-l întinse fratelui său.

Charlie luă fotografia şi o privi amuţit. Era îndoită şi uşor mototolită pe margini, ca şi cum de-a lungul anilor fusese atinsă şi mângâiată de zeci şi zeci de ori. Şi chiar aşa se întâmplase de fapt. Fotografia înfăţişa un băiat în jurul vârstei de optsprezece ani cu ochi negri şi figură solemnă, cu părul pieptănat lins şi lipit de cap. Se uita drept în obiectiv cu o privire fixă şi goală; Charlie îl recunoscu imediat. Pe genunchii lui, învelit într-o plăpumioară de copil, se afla un ţânc bosumflat, strâns cuibărit în braţele băiatului. Nu exista nici urmă de îndoială: bebeluşul era Charlie Babbitt, iar tânărul – Raymond Babbitt. Fraţi.

– Tati a făcut poza. Chiar el, spuse Raymond cu mândrie.

Charlie nu-şi putea desprinde privirile de pe micul dreptunghi îngălbenit de ani; şocul îl lăsase fără cuvinte. El şi Raymond. Charlie şi Raymond. Charlie şi Rain Man.

– Şi tu... stăteai cu noi atunci?

– Tu stăteai cu noi atunci, răspunse Raymond.

Era doar o imitaţie papagalicească, sau oare ştia cu adevărat că el era fratele mai mare, seniorul lui de drept?

Aşezându-se pe marginea căzii, Charlie continua să privească fotografia încercând să-şi pună puţină ordine în gânduri.

– Când... când ai plecat? întrebă în şoaptă după un răstimp.

– Era joi, veni prompt răspunsul.

– Joi?!

– Afară ningea. Eu aveam piure de legume la micul dejun. Tu l-ai scuipat pe al tău şi atunci Maria ţi-a dat lapte şi banane. Şi pe urmă ea a rămas cu tine când tati m-a dus pe mine la casa mea. Douăzeci şi unu ianuarie. O mie nouă sute şaizeci şi cinci. Joi.

– Isuse Christoase! Atunci a murit mama! Imediat după Anul Nou.

– Şi tu aveai plăpumioara şi mi-ai făcut cu mâna de la fereastră: pa-pa, Rain Man. Pa-pa Rain Man, pa-pa, Rain Man. Joi.

Undeva într-un ungher întunecat al memoriei sale, o luminiţă licări şi Charlie îşi aminti... văzu... zăpada. Şi parfumul cunoscut al plăpumioarei. Se vedea pe sine făcând semn cu mâna... şi mai apoi plângând. Plângea după Rain Man. Îl voia şi îl chema pe Rain Man, dar el nu venea. N-a mai venit niciodată şi atunci Charlie a crescut crezând că Rain Man nu era decât propria sa închipuire.

Ridică ochii şi îl privi pe fratele său de parcă acum l-ar fi zărit pentru prima dată. Şi chiar era pentru prima dată. Vedea aievea în trăsăturile lui umbra chipului de optspre-

zece ani odată drag şi iubit, acum mânjit grotesc cu pastă de dinţi şi lipsit de orice expresie.

– Obişnuiai să mă înveleşti în plăpumioara aceea, şopti Charlie pradă amintirilor. Şi îmi cântai.

Pentru o clipă Raymond privi la fratele său ca şi cum n-ar fi înţeles ce vrea să spună. Cu ochi goi. Apoi, foarte încet, cu o voce dulce şi uşoară, începu să cânte. Aproape melodios.

– „Şaptesprezece ani ea avea.

Îţi aminteşti cum era.

Mai frumoasă decât un vis îmi părea...

– „Deci, cum aş fi putut dansa cu altcineva...", fredonă şi Charlie.

– „Oooh", cântă Raymond într-o jalnică imitaţie a lui John Lennon.

– „Când am văzut-o pe ea?" încheiară amândoi într-un glas.

Cântecul se sfârşise. Încă mut de uimire, Charlie privi la fratele său, fratele său autist care fusese ţinut departe de casă douăzeci şi patru de ani, fratele lui pe care odată îl iubise şi îl chemase şi apoi îl uitase transformându-l într-o creaţie imaginară a minţii sale.

– Îmi plăcea când îmi cântai, spuse cu sinceritate.

Raymond ridică ochii spre el şi o clipă Charlie crezu că între ei se realizase în sfârşit, măcar pentru o frântură de secundă, relaţia aceea adevărată, dorită şi aşteptată. Însă Raymond se întoarse iar la chiuvetă, luă în mână periuţa murdară şi turnă din belşug pastă de dinţi pe ea. Dacă fusese cu adevărat o punte de legătură între ei, acum era distrusă.

Charlie aşează cu grijă fotografia pe marginea căzii, învârti robinetele şi astupă gura de scurgere lăsând cada să se umple cu apă fierbinte.

– Nu, nu, nu, nu!

Vocea lui Raymond era plină de teamă, vibrând de o neştiută şi inexprimabilă oroare. Charlie se întoarse repede spre el; cu ochii îngroziți, aproape ieşiți din orbite, fratele lui fixa apa care se ridica în cadă.

– NU! NU! NU! continuă să strige.

– Potoleşte-te, Ray! Nu ce?

– Nu pentru că.

Raymond îşi frângea mâinile frecându-le una de cealaltă în timp ce tot trupul îi tresălta spasmodic şi Charlie recunoscu semnele panicii crescânde; trebuia să-l calmeze înainte de a fi prea târziu.

– Pentru că ce? Ray, spune-mi, pentru că *ce?*

– Pentru că... pentru că... pentru că... bâlmăji Raymond, apoi, cu o voce complet diferită, aspră şi dură, strigă:

– Dar ce VREI TU?

Şi scoțând un urlet înfiorător de furie şi spaimă, se repezi împleticindu-se spre cadă, încercând să oprească şuvoiul de apă cu mâinile, în panica nebună ce îl cuprinsese ignorând robinetele. Apa țâşni în toate direcțiile, stropi tavanul şi pereții, udându-i pe amândoi până la piele.

Un moment, Charlie încremeni ca paralizat apoi îl înhăță pe Raymond de mijloc luptându-se să-l tragă de lângă cadă. Însă Raymond era prea puternic pentru el. Se răsuci brusc şi îşi înfipse mâinile în cămaşa lui Charlie strângându-l cu toată forța de care era capabil. Ochii îi scăpărau de o furie neagră, cum Charlie nu mai văzuse niciodată la el şi de pe buzele lui începu să se reverse un torent de vorbe aruncate pe un ton nemaiauzit până atunci:

– Nu! NU! Îl opăreşti! Îl arde!

Sub mâinile sălbatic încleştate, cămaşa lui Charlie începu să pârâie destrămându-se la cusături. Îl zgâlțâia fără oprire, cu mişcări spasmodice, până ce capul lui

Charlie porni să se clatine înainte şi înapoi de parcă stătea să-i cadă. Şi în tot acest timp, Raymond urla cu glasul acela schimbat, plin de ură şi mânie:

– Ţi-am spus să nu-l atingi! Ţi-am spus să nu-l atingi! Dar ce vrei tu? Vrei să-ţi omori fratele? Ţi-am spus! Ţi-am spus. Ţi-am spus... ţi-am spus...

Vocea i se sparse; zgâlţâitul încetă. Holbându-se la Charlie, Raymond îi dădu drumul foarte încet, cu mişcări abia schiţate. Tremura din tot trupul. Criza trecuse, accesul de furie încetase lăsând în locul lui un biet copil îngrozit.

Pentru un minut, Raymond nu mai fusese el însuşi, ci tatăl lui. Vocea lui Sanford Babitt era cea care rostise prin gura lui torentul de vorbe acuzatoare. Iar Charlie, rotind robinetele, nu fusese Charlie, ci Raymond, Raymond în ziua aceea teribilă din urmă cu douăzeci şi patru de ani când se întâmplase totul. Şi în cadă, nevăzut, însă cât se poate de real, şedea un bebeluş de doi ani, Charlie Babbitt, pentru care apa fusese fierbinte, prea fierbinte.

Acum pricepuse totul. Îşi amintise totul. Un băiat de optsprezece ani care nu voia decât să-i facă baie frăţiorului mai mic, dar care nu ştia să regleze robinetele, care era incapabil să verifice mai întâi temperatura apei. Un autist inofensiv ce voia doar să preia unele din sarcinile mamei lui, Eleanor, care plecase să locuiască acum cu îngerii.

Eleanor aşeza copilul în cadă şi dădea drumul la apă. Raymond făcuse la fel, dar apa era fierbinte, prea fierbinte, nu într-atât încât să opărească dar suficient pentru a-l face pe micul Charlie să plângă.

Şi tatăl năvălise înăuntru urlând înnebunit, tatăl care tocmai îşi pierduse soţia, al cărui prim născut era un autist cu mintea dusă în altă lume, iar cel de-al doilea fiu era doar un bebeluş, un copil ce plângea fiindcă Rain

Man îi făcea baie cu apă prea fierbinte pentru pielea lui delicată.

Iar Raymond, binecuvântat sau blestemat de soartă să-şi amintească totul, incapabil să uite o singură silabă din cuvintele teribile pe care tatăl i le urlase lui în faţă, le purtase cu el păstrându-le douăzeci şi patru de ani în adâncurile creierului său bolnav pentru a le arunca acum scuipându-le cu vocea lui Sanford Babbitt la vederea lui Charlie Babbitt şi a căzii de baie umplându-se cu apă.

Şi Charlie, care nu avusese niciodată decât dispreţ pentru neputincioşi şi învinşi, acum înţelese totul şi un sentiment dureros de milă pentru fratele lui îl copleşi. Cu duioşie şi blândeţe, întinse mâinile spre el mângâindu-i părul.

– E-n ordine, bătrâne, şopti. E-n ordine. Nu m-am opărit, n-am ars, sunt bine.

Dar la atingerea lui, Raymond înţepeni. Nu-l atinge. Niciodată să nu-l atingi. Charlie îşi retrase mâna.

– Ai ars, spuse Raymond cu un glas straniu, subţirel şi sugrumat. Şi erai doar un copilaş. Ai ars. Iar eu trebuie să mă duc acum... la casa mea.

Evita ochii lui Charlie, uitându-se pe lângă umărul lui.

– Nu, Ray – insistă el încercând să-i prindă privirea, dornic să stabilească un contact între ei doi. N-am ars. El a fost un idiot. Uită-te la mine, Ray! Uită-te la mine. Te rog! Atunci murise mama, de-aia te-a trimis de-acasă, ticălosul!

Dar ochii lui Raymond fixau mai departe ceva peste umărul lui, iar pe faţă i se întipărise o expresie terifiată. Întorcându-se, Charlie văzu că robinetele curgeau încă, nivelul apei urcând ameninţător. Repede, cu mâini tremurânde, le răsuci oprind şuvoiul de apă. Când se întoarse înapoi, Raymond şedea în genunchi pe cimentul ud, încremenit, cu mâinile spasmodic încleştate la piept, cu ochii măriţi privind ţintă la robinete.

– Ray? Ray? Gata, s-a terminat. Gata, Ray.

Însă Raymond nu-l mai putea auzi. Şocul violent al retrăirii coşmarului de acum douăzeci şi patru de ani fusese prea mult pentru el şi, precum apa ce se scurgea din cadă, se retrăsese complet departe de aici, într-o lume îngheţată şi amară. Tremura din cap până în picioare, dinţii îi clănţăneau în gură şi se legăna pe genunchi înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, cu mâinile strânse la piept, ca şi cum ar fi încercat în acest fel să se încălzească singur. Se legăna şi nu scăpa din ochi robinetele.

– Isuse! exclamă Charlie alarmat. Ţi-e frig, Ray? Aşteaptă o clipă.

Fugi în dormitor căutând o haină, smulse pătura de pe pat şi se întoarse repede în baie. Îngenunchind pe ciment lângă fratele lui, îl înfăşură în pătură învelindu-l cu grijă.

Sub atingerea caldă şi aspră a lânii, trupul lui Raymond începu să se destindă. Tremuratul încetă şi, câteva minute mai târziu, se opri şi legănatul acela obsesiv, însă ochii lui goi continuau să fixeze robinetele de parcă bucăţile acelea de metal aveau o putere malefică şi misterioasă de a-l hipnotiza. Imediat după aceea începură şoaptele. Şoapte, şoapte, şoapte, şoapteşoapteşoapteşoapte. Ca o mantră nebunească.

– Ce e, Ray? întrebă Charlie blând. Gânduri tainice?

Se aplecă întinzând urechea spre fratele lui pentru a auzi mai bine.

– C-h-a-r...l-i-e..., silabisea Raymond în şoaptă, C-h-a-r...l-i-e... C-h-a-r...l-i-e...

Iar şi iar, iar şi iar, la nesfârşit, o litanie protectoare, un nume magic.

Năuc, Charlie se aşeză pe călcâie cu ochii la Raymond, pătruns de durere şi de milă. Ar fi vrut să se apropie de el, să-l ia în braţe şi să-l mângâie, dar ştia că un asemenea gest l-ar speria şi mai rău. Nu-l atinge. Niciodată să nu-l atingi. Dar nu-l putea lăsa aşa, trebuia

să facă ceva, să-l readucă înapoi într-un fel. Începu să cânte.

„Şaptesprezece ani ea avea.
Îţi aminteşti cum era.
Mai frumoasă decât un vis îmi părea...
Deci, cum aş fi putut să dansez cu altcineva..."

Şoaptele încetară şi ochii lui Raymond se dezlipiră de pe robinete.

„Oooh, când am văzut-o pe ea?" sfârşi Charlie.

Privi fix la fratele lui şi i se păru că încordarea trupului înfăşurat în pătură a mai slăbit puţin, deşi Raymond era încă departe, închis în lumea sa întunecată în care nimeni nu-l putea ajunge.

„Dumnezeule, ce ironie! Cine-i Rain Man acum? Cine cântă şi cine e bebeluşul învelit în plăpumioară? Rain Man, Rain Man, te iubesc!"

Numai că Raymond nu putea iubi. Niciodată nu putea iubi. Lipsea piesa necesară.

*

Era târziu, foarte târziu în noapte. Ghemuit într-unul din cele două paturi, Raymond adormise în cele din urmă, însă Charlie, întins pe spate în celălalt, fuma şi se gândea. De fapt nu, nu se gândea atât cât încerca să *nu* se gândească. I se părea că niciodată în viaţa lui nu fusese atât de obosit; îl durea fiecare os, fiecare muşchi din trup, de parcă cineva îl bătuse cu sălbăticie până ce îi zdrobise toate organele interne. Trecuse prin cea mai grea şi mai oribilă seară din viaţa lui, mai rea chiar decât nopţile ce urmaseră fugii lui de acasă, când nu ştia încotro s-o apuce, înspăimântat aşa cum numai un copil fără casă şi fără părinţi poate fi.

Era îndurerat, era singur şi avea nevoie de mângâiere. El, Charlie Babbitt, care niciodată nu aşteptase nimic de

la nimeni, care păstra totdeauna sub ochi cea mai apropiată ieşire din orice relaţie interumană, care manipula şi manevra fără scrupule pe toată lumea fără excepţie, care dicta melodia şi paşii fără a-şi plăti obolul, acelaşi Charlie Babbitt se vedea silit acum să recunoască în faţa propriei conştiinţe că avea nevoie de cineva pe care să-l poată iubi şi care să-l iubească la rândul său. Avea nevoie de Susanna.

Era târziu, într-adevăr, însă în Santa Monica ceasurile arătau cu o oră mai puţin. Trase telefonul lângă el în pat şi formă numărul Susannei. La celălalt capăt se auzi soneria de apel şi, cu sufletul la gură şi inima în gât, aştepta răspunsul.

– Alo?

– Bună, eu sunt, spuse moale.

Nici un răspuns. Nimic.

– Tot e bine că n-ai închis. Asta înseamnă că mai suntem încă logodiţi?

Susanna nu ridică mingea.

– Ce face fratele tău? întrebă într-un târziu.

– Păi, îl ştii pe Ray. O duce tot într-o veselie.

La această replică Susanna nu mai răspunse nimic. Dacă el nu putea fi serios...

– Eu... voiam doar să-mi spui... că nu s-a sfârşit, băigui Charlie în receptor.

Dacă i-ar fi putut vorbi faţă în faţă, între patru ochi, în loc să depindă de nenorocitul ăsta de telefon, dacă ar fi putut s-o ia în braţe şi s-o strângă lângă el, ar fi convins-o până la urmă să se întoarcă. Cum Susanna nu spuse nimic, adăugă moale:

– Voiam să-ţi spun că mi-e teamă. Mi-e teamă că totul s-a sfârşit.

Ţinându-şi răsuflarea, Charlie strânse tare receptorul lângă ureche, încordat să nu piardă un cuvânt.

Susanna oftă.

– Nu-mi cere un răspuns azi, Charlie. Nu ți-ar place ce aş avea de spus. Lasă lucrurile să se liniştească de la sine.

– Iată ceva de care eu nu prea sunt în stare – râse Charlie cu amărăciune – să las lucrurile să se liniştească.

– Într-adevăr, de multe nu eşti tu în stare, replică Susanna la fel de amar.

Fusese jignită şi rănită atât de rău, încât acum nu mai era deloc nerăbdătoare să sară în ring pentru o nouă repriză de trântă cu marele campion. În orice caz, nu înainte de a i se vindeca toate rănile.

– Da, bine, răspunse Charlie vorbind cu greu. O să-mi iau şi eu un carnet şi o să țin liste.

Aşteptă ca Susanna să reacționeze într-un fel la această glumă jalnică, să spună ceva, însă când deveni clar că ea nu avea de gând să mai rostească nimic, Charlie începu să-şi deşerte tot sacul:

– Am... intenționez să obțin custodia asupra lui Ray. Prin hotărâre judecătorească. Imediat ce mă întorc voi avea o întrevedere cu un psihiatru.

Îşi ieşise oare din minți?!

– Charlie, nu ai cum să câştigi un asemenea proces! Nu există nici măcar o şansă la un milion!

– Ba am să câştig. Trebuie să câştig!

– Doctor Bruner îl îngrijeşte de peste douăzeci de ani. Tu îl cunoşti abia de patru zile. Nu-ți dai seama cât de nebunesc este totul?

Ezită o clipă neştiind dacă să-i pară rău pentru Charlie sau pentru Raymond. Însă Susanna era loială până la capăt.

– Îți dai seama, Charlie?

Nu înțelegea; nimeni nu-l putea înțelege.

– Uite cum facem: te sun eu când mă întorc. Bine?

Susanna nu spuse „da", dar nici „nu". Consolându-se măcar cu atâta lucru, Charlie adăugă:

– Atunci ne vedem când vin.

Aşteptă câteva secunde răspunsul ei, dar cum în receptor nu se mai auzi nimic, închise şi puse telefonul înapoi pe noptieră.

Întins pe spate în pat, cu scrumiera aşezată pe piept, Charlie fumă ţigară după ţigară scrutând bezna cu ochii deschişi.

În baie, pe fundul ud al căzii de metal, plutea stingheră o fotografie. Era mototolită şi decolorată de vreme, dar din ea privea înainte un băiat de optsprezece ani cu chipul grav şi solemn şi, înfăşurat într-o plăpumioară de copil, un băieţel de doi ani. Fraţi.

IX

Sosise cu adevărat vremea să-i cumpere lui Raymond nişte haine noi. Cămaşa şi pantalonii de pe el erau deja murdare, iar desuurile lui căpătaseră o dubioasă tentă cenuşie. Singura problemă însă erau banii.

Charlie ajunsese la fundul portmoneului său; Buick-ul înghiţea benzină cu nemiluita, tariful camerelor de motel nu era deloc ieftin, ba chiar datorită deselor gustări pe care le ronţăia Raymond continuu, era foarte scump. Cele mai fericite clipe din viaţa lui Ray – dacă le puteai spune aşa – erau cele în care desfăcea punguţele cu pufuleţi, floricele sau cartofi prăjiţi. Contul din bancă se cam evaporase şi ultima dată când încercase să-şi utilizeze cartea de credit pentru a obţine ceva mărunţiş, automatul refuzase cu încăpăţânare să verse măcar o monedă. Dacă ar mai încerca o dată, maşina ar fi în stare probabil să-i înghită cartea de credit, să i-o scuipe apoi în faţă şi să-l bage la arest.

Acum nu-i mai rămăsese decât una – American Express – dar cum nici aici nu-şi mai plătise cotizaţiile de două luni, creditul său era probabil pe sfârşite. În orice clipă de-acum înainte cartea lui de credit ar putea fi refuzată, şi atunci ce-i va rămâne de făcut? Desigur, nu avea cum să discute aceste probleme cu fratele lui; Raymond oricum n-ar înţelege nimic, iar puţinul pe care mintea lui l-ar întrezări, l-ar putea speria din nou.

Pe drumul de ieşire din Albuquerque, Charlie opri în faţa unui magazin universal care avea şi raion de solduri

şi Raymond fu îmbrăcat din cap până în picioare grație lui American Express: chiloți şi ciorapi noi, cămaşă şi pantaloni din bumbac, la fel. Noua lui înfățişare părea să-l amuze puțin; oricum, în timp ce proba hainele se comportă perfect normal, deşi Charlie se temuse la un moment dat că ar putea face o scenă.

În parte pentru a-l recompensa, dar şi pentru a evita pe viitor orice repetare a periculoasei situații petrecute în uşa fermei din Oklahoma, Charlie îi cumpără un Watchman – un mic televizor Sony prevăzut cu mâner de piele, pe care Raymond îl putea purta cu el oriunde. În acest fel – îi spuse Charlie – îl avea mereu pe Wapner „la mână". Deşi, bine-nțeles, Raymond nu pricepuse sensul glumei, cadoul fu primit cu o manifestare atât de entuziastă cum Charlie nu mai văzuse niciodată la fratele lui. Şi pe deasupra, gândul că reuşise să-i ofere lui Ray o mică plăcere îi făcu grozav de bine.

Raymond ieşi din magazin îmbrăcat în hainele cele noi şi îl urmă pe Charlie în spălătoria automată de alături. După ce îndesă într-o maşină lucrurile murdare ale fratelui său şi câteva de-ale lui, Charlie îl lăsă pe Raymond aşezat pe o bancă în fața maşinii de spălat cu o pungă de cartofi prăjiți în mână şi el plecă să facă plinul automobilului. Când se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, Ray şedea exact în acelaşi loc şi în aceeaşi poziție în care îl lăsase, urmărind plin de atenție cum se învârt rufele în maşină: dus-întors, dus-întors.

– Vezi, exact asta nu va trebui să faci când te vei întâlni cu doctorul acela, îl dădăci Charlie. Să te holbezi aşa la nimic. O singură privire de genul ăsta şi tipul te trimite categoric înapoi la zoo.

Dar Raymond nu-l asculta; gândurile lui erau acum ocupate cu altceva.

– Mă uit la cea roşie, spuse pe tonul lui plat, fără intonație. Mereu cade la fel.

Charlie se uită şi el la mormanul de rufe ce se învârtea în maşină; cămaşa lui roşie era vizibilă printre celelalte haine, însă nu pricepea deloc ce i se părea lui Raymond atât de clar. Pentru Charlie rufele murdare erau rufe murdare şi nimic mai mult. Clătină din cap nemulţumit când observă minitelevizorul aşezat pe bancă alături de Raymond. Era deschis, cu sonorul lăsat la minimum, şi aplecându-se, Charlie îl închise.

– Nu trebuie să-l laşi să funcţioneze când nu te uiţi la el. Dacă se termină bateriile, ce ne facem când vine Wapner, poţi să-mi spui?

Însă Raymond nu-l asculta de fel.

– Mami îmi spăla rufele. Şi noi ne uitam. Ca acum.

Vorbise încet, cu o voce moale şi caldă fiindcă amintirile erau plăcute. Amintiri non-teamă.

– Mami... Nu mi-o pot aminti, răspunse Charlie. Am încercat de multe ori şi câteodată era cât pe ce... dar cred că o ştiu doar din fotografii.

– Eu îi citeam. Cu voce tare. Toate poveştile.

Ochii lui negri urmăreau în continuare rufele din maşină.

– Şi îmi închipui că îi cântai, nu-i aşa?

– Nu. Ea îmi cânta mie. Eu îţi cântam ţie.

Dus-întors, dus-întors, mişcarea de rotaţie părea că are un efect hipnotic asupra lui Raymond.

– Oooooh! cântă Charlie în cel mai autentic stil Beatles, doar-doar i-ar putea distrage mintea de la maşina de spălat. Dacă nu reuşea să schimbe cât de puţin comportamentele acelea bizare ale fratelui său, nu va avea nici cea mai mică şansă când medicul îl va examina la audiere pentru atribuirea custodiei.

Dar pe Raymond acum nu-l interesa deloc cântecul. Îşi concentrase toată atenţia asupra cămăşii roşii care de fiecare dată cădea la fel în bazinul maşinii de spălat. Charlie îşi apropie faţa de a lui, privindu-l drept în ochi.

– Arată zâmbetul, Ray. Ameţitorul, comandă exemplificând cu al lui.

Raymond ezită, apoi maimuţări un zâmbet larg, cu o grămadă de dinţi.

– Grozav! aplaudă Charlie. Şi acum un râs. Râsul tău cel mai bun.

De această dată ezitarea fu mai lungă, dar în cele din urmă Raymond lansă propria sa versiune de râs:

– He, he, he.

– Promiţi, Ray! Eşti plin de promisiuni!

Charlie se hlizi bine dispus; fratele lui începuse să facă progrese, iar el avea motive să se simtă mândru de sine. *Ţine-o tot aşa, băiete, ţine-o tot aşa!*

– Tu eşti plin de promisiuni, Charlie Babbitt. Tati spunea.

Zâmbetul pieri instantaneu de pe figura lui Charlie, odată cu nepoftita amintire a tatălui său. Cât de tare urâse cuvântul acela când Sanford Babbitt îl rostea pe tonul lui autocritic şi autoritar!

– Mda, aşa o fi, răspunse desumflat. Încă un amănunt, te rog. Spune-mi Charlie, bine? Fără Babbitt.

Privirea lui Raymond se întoarse iarăşi spre maşina de spălat, captivată de rufele ce se roteau continuu.

– Cea roşie zici?

Charlie îşi sprijini bărbia în palma stângă şi rămase nemişcat privind hainele din bazin. Raymond ridică şi el mâna stângă la obraz într-un gest identic, şi timp de câteva minute cei doi fraţi şezură umăr lângă umăr pe bancă, urmărind cămaşa roşie ce se învârtea dus-întors, dus-întors, şi cădea mereu în acelaşi loc.

Dar Charlie nu avea timp de pierdut ca fratele lui; el era un businessman şi trebuia să-şi vadă de afacerile sale. Lăsându-l pe Raymond să urmărească rufele de unul singur, ieşi din spălătorie, traversă strada spre

cabina telefonică de vis à vis şi formă numărul firmei Babbitt Collectibles.

– Lenny, eu sunt.

– Omule, am aşteptat *trei* ore lângă telefonul ăsta! se auzi imediat scâncetul acuzator.

– Ştiu, îmi pare rău. Am avut alte treburi.

Cum naiba să-i explice lui Lenny despre fratele lui?

– A trebuit să cumpăr nişte haine şi alte...

– Charlie, s-a terminat! i-o tăie Lenny. S-a terminat definitiv!

– Nu te ambala, băiete! Acum sunt în Albuquerque şi pot să ajung acolo în...

– Wyatt a găsit maşinile. Le-a găsit pe toate! Şi le-a luat. Gata, s-au dus!

Charlie deschise gura şi o închise la loc fără un cuvânt. Ce poţi să mai spui când îţi vezi sfârşitul apropiindu-se? Sângele îi îngheţă în vine, iar inima şi-o simţea ca pe un bloc imens de gheaţă atârnându-i greu în piept. Se sfârşise într-adevăr. Totul se sfârşise. Închise ochii incapabil să gândească sau să vorbească. Nenorocirea venise peste el şi mintea lui era complet goală.

– Bateman îşi vrea avansul înapoi. La fel şi ceilalţi cinci.

Lenny continuă pe acelaşi ton aducându-i la cunoştinţă toate detaliile dezastrului.

– Asta face nouăzeci de mii, Charlie.

Ca şi cum ar mai fi fost nevoie să-i reamintească! De cinci ori cincisprezece mii fac nouăzeci de mii. Nouăzeci de mii de dolari! În ceea ce-l privea pe el, puteau la fel de bine să fie şi nouăzeci de milioane. Ba chiar miliarde! Ei şi? Oricum nu-i avea. Nu avea nici măcar nouăzeci de cenţi. Era ruinat, terminat, dus pe copcă şi-ngropat. Charlie Babbitt era un om mort.

– Tipul zice că după ce o să termine cu tine, n-o să mai fii în stare nici măcar să speli un Lamborghini, continuă Lenny aproape savurând această scenă.

Charlie îşi cam bătuse joc de el zilele astea plecând din oraş fără a-i da vreun semn de viaţă, lăsându-l singur să se prăjească la foc mic. Acum venise şi rândul lui să fie perpelit, iar Lenny n-ar fi putut jura că regretă.

– Îţi mai dă timp până vineri, aşa a zis. Ce să-i spun?

Un hohot imens de râs răsună undeva în creierul lui Charlie. Ce dracu' mai conta acum ce-o să-i spună Lenny lui Wyatt? Individul îl trântise la pământ şi acum îl călca în picioare.

– Spune-i că cecul lui e la poştă, răspunse şi închise telefonul.

Viitorul i se desfăşura aievea în faţa ochilor şi nu era deloc roz.

*

Charlie şedea nemişcat zgâindu-se cu ochi goi la mâncarea sleită din farfurie. O împinse uşor cu furculiţa mutând-o de colo-colo, dar nimic nu-l putea convinge să ia o înghiţitură. Nu-i era foame; foarte probabil că niciodată de-acum înainte nu-i va mai fi foame. Morţii nu mănâncă. Strivi chiştocul de Lucky Strike drept în mijlocul cotletului din farfurie şi oftă din nou.

Spre deosebire de el, Raymond mâncase foarte bine. Bucăţelele mărunte de hamburger dispăruseră în jos pe gâtul lui una câte una cu o viteză mai mare decât de obicei. Raymond avusese o zi bună – haine noi şi un minitelevizor Sony pentru Wapner, o excursie lungă şi interesantă în maşina lui tati de la Albuquerque la Joseph City, Arizona. Iar acum, iată-l în acest bistrou confortabil şi elegant de pe autostradă, cu un hamburger îmbietor în faţă şi-unde mai pui! – garnitură de cartofi franţu-

zeşti. Charlie îi tăiase carnea bucăţele şi îi turnase deasupra Ketchup din belşug; lui Raymond îi plăcea grozav Ketchup-ul, mai ales cu cartofi franţuzeşti.

Şi – lucru foarte interesant – localul avea şi un mic tonomat, pe perete chiar lângă masa lor. Cu o mulţime de cântece, o sută patruzeci. Toate melodiile erau înşiruite pe patrusprezece plăcuţe de plastic, şi dacă găseai una pe care voiai să o asculţi, trebuia să pui o monedă în cutie, să apeşi o literă şi o cifră şi imediat din maşinărie se auzea muzica. Fascinat, Raymond răsfoi în viteză plăcuţele de plastic, clic, clic, clic, clic.

Cineva pusese probabil o monedă, pentru că Raymond auzea un cântec. O voce de femeie, Patsy Cline cântând „Visuri dragi".

– E-19, spuse Raymond.

Apatic, Charlie privi peste masă la fratele lui. Patsy Cline. Şi ce dacă? Apoi, pe neaşteptate, i se năzări o idee.

– Numărul acela... B-19.

– E-19, îl corectă Raymond.

Cum se putea una ca asta?! Ray întorsese atât de repede plăcuţele încât nu apucase – mai mult ca sigur – nici măcar să citească toate titlurile, nicidecum să mai şi memoreze unul sau două! Imposibil! Nimeni n-ar fi în stare de aşa ceva!

– Acela e cântecul pe care îl ascultăm?

– Acela e cântecul. Pe care îl ascultăm.

Rozându-şi unghia de la degetul mare, Charlie scrută chipul fratelui său cu o privire fixă, în timp ce o idee îi mijea în minte odată cu speranţa renăscută.

– Pune-ţi palmele pe ochi.

Îi arătă cum şi Raymond, care imita cu uşurinţă orice gest simplu, făcu la fel. Charlie începu să răsfoiască plăcuţele de plastic.

– „Jucătorul", Kenny Rogers – spuse alegând o melodie la întâmplare.

– J-12, răspunse Raymond prompt şi corect.

– „Inimă înşelătoare", Hank Williams.

– „Inima *ta* înşelătoare", îl corectă Raymond cu seriozitate. Hank Williams *Junior*.

– Da, bine. Care-i numărul?

– L-4.

De necrezut! De-a dreptul formidabil! Supărarea lui Charlie se evaporă aidoma unui cub de gheaţă pus în cuptorul aprins. Un zâmbet lătăreţ i se întinse pe toată faţă.

– „Lună albastră din Kentucky", Bill Monroe.

– Şi The Bluegrass. P-11, răspunse Raymond imediat.

Fir-ar dracu' al dracului! Chiar şi cu ochii acoperiţi! Era un geniu! Raymond Babbitt era cu adevărat un geniu! „Abilităţi remarcabile", spusese Bruner. „Un geniu autist". *Beau în cinstea lui!,* îşi spuse Charlie în culmea fericirii. Acele „abilităţi remarcabile" ar putea salva fundul lui Charlie Babbitt, la o adică!

– Ray, frăţioare, o să ne distrăm grozav – îi promise. Ai jucat vreodată cărţi?

*

Charlie cumpără trei seturi de cărţi pentru poker, aruncă joker-ii şi, folosind capota Buick-ului drept masă de joc, le întinse pe toate arătându-i-le lui Raymond una câte una pentru a-l familiariza cu ele. Apoi le amestecă împreună şi le strânse într-un pachet uriaş ce conţinea o sută şaizeci şi opt de cărţi – doisprezece de unu, doisprezece de doi, doisprezece de trei, şi aşa mai departe, în timp ce Raymond îl urmărea plin de curiozitate.

– Eşti atent? îl întrebă.

Raymond încuviinţă. Era atent.

– Eşti gata?

Altă încuviinţare mută. Raymond era gata.

Charlie luă în mână pachetul triplu şi începu să azvârle cărţile cu faţa în sus una câte una, cu o viteză furibundă, fiecare figură fiind vizibilă doar o fracţiune de secundă înainte de a fi acoperită de următoare. Flip, flip, flip, flip. Grămada de pe capotă creştea văzând cu ochii. Când rămase în mână cu ceva mai mult de jumătate din pachetul triplu, Charlie îi aruncă fratelui său o privire scurtă, apoi aşeză restul de cărţi pe capotă cu faţa în jos.

– Bun. Ce ne-a rămas aici?

Fără cea mai mică umbră de ezitare, Raymond porni să turuie:

– Nouă aşi, şapte regi, zece dame, opt valeţi, şapte de zece...

Charlie ridică o mână şi torentul verbal se opri. Extraordinar! Un computer! Un calculator natural de numărat cărţi, spaima meselor de blackjack! Cazinourile de pe mapamond vor fi îngenunchiate! Mahării jocurilor de noroc ar dârdâi de spaimă dacă ar avea ei habar de abilităţile lui Raymond Babbitt. Da, ar dârdâi, i-ar interzice pe veci accesul la mesele de joc şi ar tapeta pereţii tuturor cazinourilor din lume cu fotografia lui mărită: „Îl cunoaşteţi pe acest individ?" Iar el, Charlie Babbitt, şedea pe o mină de aur şi nici măcar habar n-avea.

„Tipu-i plin de promisiuni", murmură bine dispus, rumegând în minte toate variantele de acţiune.

– Gata de atac? îl întrebă pe Raymond.

– Gata. De atac.

– Haide atunci! Îmbarcarea!

Când Raymond se instală comod în Buick, Charlie apăsă pedala pân-la fund şi maşina îşi luă zborul ca o pasăre grăsană. Cărţile de pe capotă fluturară în vânt. Împrăştiindu-se pe jos ca o trenă lungă de trefle, pici, cupe şi carouri.

Erau în drum spre Los Angeles, dar mai întâi aveau de făcut un mic ocol – o vizită în Las Vegas, capitala jocurilor de noroc, unde Raymond Babbitt va avea ocazia să lanseze un nou slogan: „geniul autist".

* * *

Joseph City, Arizona, se află la nici o sută de mile distanță de Las Vegas, mai puțin de două ore de drum întins prin deșert. Buick-ul părăsi autostrada patruzeci și intră pe șoseaua nouăzeci și trei, drept spre Vegas. Pe drum, Charlie îl puse la curent pe Raymond cu regulile jocului, explicându-i-le o singură dată fiindcă – era lucru știut – fratele lui nu putea uita nimic din ceea ce vedea sau auzea.

– Douăzeci și unu. Ține minte; ăsta-i numele jocului. Cărțile se împart dintr-un pantof – așa se numește, dar nu este unul din acelea cu care te încalți, așa că nu te aștepta să vezi pe masă un pantof ca cei din picioarele tale. Cel mai important lucru pe care trebuie să îl reții este faptul că la șaptesprezece casa stă; crupierul nu mai poate trage o carte dacă are șaptesprezece. Atunci, dacă tu ai mai mult de șaptesprezece, dar sub douăzeci și unu, ai câștigat. Priceput?

– Priceput.

– Dacă tragi o carte prea mare și totalizezi peste douăzeci și unu, te-ai dus pe copcă. Ai pierdut. Priceput?

– Priceput.

– Dacă tragi o carte peste nouă de orice fel – zece, valet, damă, rege – plus un as, ai câștigat premiul cel mare. Blackjack. Priceput?

– Priceput.

– Dacă vrei să ți se dea altă carte, zgârii cu unghiile în masă, așa sau spui „Hit", dar dacă nu mai vrei o alta, atunci dai din cap, nu, sau spui „stick". Dacă ai

optsprezece, spui „Stick". Niciodată nu mai ceri carte dacă ai optsprezece sau mai mult. Priceput?

– Priceput.

– Deci, dacă poți să ții minte tot ce s-a jucat deja și dacă știi ce a mai rămas în pantof – figuri sau doar cărți mici – atunci știi și ce să spui: hit sau stick. Dar e mai bine să zici hit și să ai numere mari, decât să spui stick la cifre mici, deci este cu atât mai bine pentru noi cu cât sunt mai multe cărți peste zece în pantof. Priceput?

– Priceput.

– Se va juca cel puțin cu trei pachete de cărți odată, poate chiar cu patru sau cinci. Va trebui să le socotești pe toate, indiferent câte vor fi. Priceput?

– Priceput. Pot să conduc și eu, Charlie Babbitt?

– Nu. Acum ascultă-mă. Deci, atunci când au rămas mulți de zece și cărți cu figuri, atunci e bine pentru noi.

Fiindcă Charlie nu mai întrebase „Priceput?" Raymond nu avea nici un răspuns.

– Haide, spune odată! îl zori Charlie.

– Zecii sunt buni, zecii sunt buni, zecii sunt buni, zecii sunt *buni!*

Raymond părea grozav de încântat de sine însuși, poate fiindcă și Charlie era mulțumit de el.

– O.K! Și atunci pariezi...

– Unu dacă e rău, doi dacă e bine.

– Și...? întrebă Charlie așteptând să audă cel mai important amănunt dintre toate, cel cu care îl pisase tot drumul de zece mile încoace.

– Îmi țin fleanca închisă.

Raymond deschise gura mare și o închise apoi cu un clămpănit sonor uitându-se repede la fratele lui pentru aprobare.

Charlie încuviință.

– Cazinourile au reguli stricte. Prima şi cea mai importantă e că nu le place să piardă. Aşa că niciodată, *niciodată* să nu arăţi că socoteşti.

Raymond se întoarse cu faţa spre el şi spuse:

– Ba socotesc, socotesc, socotesc, socotesc, aşa că *ha!*

– Dacă zici una ca asta în Vegas unde oricine te poate auzi, atunci n-am să te mai văd niciodată. Niciodată.

Raymond se cufundă înapoi în scaunul lui cugetând asupra problemei. Exaltarea şi buna dispoziţie se scurseseră din el ca aerul dintr-un balon dezumflat. Arăta atât de amărât, încât Charlie se aplecă spre el zâmbindu-i încurajator şi atunci, venindu-i inima la loc, Raymond îi răspunse cu parodia sa de zâmbet.

– C-H-A-R...L-I-E., murmură bucuros. C-H-A-R... L-I-E...

De data aceasta era cu totul altceva decât şoapta aceea paranoică fără sfârşit.

*

Oricine poate juca slots sau loto. Poţi fi îmbrăcat în zdrenţe şi cu pene în cap, poţi fi nebun de legat cu patalama la mână, dar nimeni nu te opreşte să joci slots sau loto. Dar dacă vrei să intri într-un cazino şi să te aşezi la mesele de blackjack, baccara sau orice alt joc de înaltă societate, atunci trebuie să şi arăţi ca un gentleman, ca un câştigător care uneori îşi poate permite să şi piardă. Şi asta pentru că mereu cazinoul stă cu ochii pe tine, iar purtările bizare nu sunt tolerate – nici chiar printre clienţii cei mai graşi. Iar Raymond nu numai că se comporta ca unul ieşit de la glumeţi, dar era şi îmbrăcat conform rolului.

Aşa e, hainele îl fac pe om, şi atâta timp cât American Express-ul lui Charlie se mai bucura de credit, trebuia să

facă ceva pentru a-i aranja puțin înfățișarea. Pentru început, de exemplu, o tunsoare modernă şi o vizită la manicurist, apoi un costum nou, bine croit, în locul acestor haine lălâi de la solduri, o pereche de pantofi cu o linie elegantă – şi Raymond se transforma pe loc din rățoiul cel urât într-o superbă lebădă.

Însă lebăda nu era câtuşi de puțin mai sănătoasă la cap decât rățoiul, şi în această privință viitorul apărea doar ca un uriaş şi îngrijorător semn de întrebare. Odată ce treceai de la costumul elegant şi bine croit la ochii goi, tâmpi şi ficşi, sau – mai rău – învârtindu-se nebuneşte în orbite, atunci ce-ți mai rămânea de făcut? Ce s-ar întâmpla dacă Raymond ar fi apucat de o criză chiar la masa de blackjack? Bunul şi imprevizibilul Ray! Niciodată nu te puteai plictisi lângă un tip ca el.

Dar Charlie nu avea încotro. Era nevoit să rişte. Două câştiguri serioase şi pe urmă îşi puteau lua valea. Trebuia neapărat să câştige cel puțin suma necesară pentru a-i restitui împrumutul lui Wyatt şi a înapoia celor şase clienți avansurile încasate. Altfel, în viața lui nu va mai reuşi să facă afaceri în Los Angeles. Dar... cine ştie, până la urmă poate că o va salva şi pe aceasta; s-ar putea întoarce acasă cu buzunarele doldora. Şi de ce nu? O mulțime de jucători au reuşit; în cazul lui totul depindea de Raymond.

Ajunseră în Las Vegas la căderea întunericului, când Strip – lunga promenadă din centru – era feeric luminată de mii şi mii de becuri cu neon imaginând cele mai variate forme, zaruri rostogolindu-se în aer, roți imense, flamingo, şi firmele fluorescente ale hotelurilor şi cazinourilor MGM Grand, The Sahara, The Desert Inn. În viața lui Raymond nu mai văzuse aşa ceva; ochii stăteau să-i sară din cap şi gâtul i se răsucea de colo-colo cu mişcări frenetice încercând să vadă tot, să nu piardă nici cel mai mic amănunt din impresionanta strălucire înconjurătoare.

În această noapte trebuiau să se mulțumească cu un motel ieftin. Mâine vor trece ultimele retuşuri la noua înfățişare a lui Raymond, dichisindu-l şi lustruindu-l aşa cum trebuia pentru a face figură bună într-un cazino. Iar mâine la această oră va începe noaptea cea mare. Vor ateriza la Caesar's Palace şi Raymond îşi va arăta întreaga sa măiestrie.

Charlie suspină clătinând amarnic din cap. Păcat că nu obişnuia să se roage; acum ar fi fost cu adevărat momentul.

X

Uneori se mai întâmplă şi minuni. Faptul că a doua zi dimineaţă American Express-ul său nu fusese refuzat la croitor era un adevărat miracol. Dimpotrivă, cartea sa de credit încasă o muşcătură serioasă a automatului din care ieşi mai veselă decât oricând. Atât Charlie cât şi Raymond se văzură înzestraţi cu câte un costum croit după ultimul stil italian – la două rânduri, cu revere înguste, din cea mai fină stofă englezească. Înfiorător de scumpe, bine-nţeles, dar cine oare o merita mai mult decât ei doi?

Celor două costume li se adăugară două cămăşi de mătase albă şi două cravate în nuanţe de verde ce se asortau cu stofa costumelor. Pe Raymond cel mai mult păreau să-l entuziasmeze cravatele şi, în mod special, faptul că a lui era identică absolut cu cea a fratelui său. După probă, în timp ce Ray se lupta cu înverşunare să-şi urce iar pantalonii până la subţiori, Charlie îi smulse croitorului promisiunea solemnă că ambele costume vor fi gata astăzi după amiază la ora cinci fix, nici un minut mai târziu.

În clipa când introduse cartea de credit în maşinăria ce deţinea drept de viaţă şi de moarte asupra lui, Charlie avea neplăcuta senzaţie că un roi de lăcuste zănatece se zbăteau în pieptul lui; tot mărunţişul pe care îl mai avea în buzunar trebuia păstrat pentru a intra diseară la cazino. Dacă American Express-ul său va fi respins – sau, şi mai rău, înghiţit de către automat – acesta putea fi fără urmă

de dubiu sfârşitul lui Charlie Babbitt şi al visurilor sale. Dar, minuni încă se mai întâmplă: cartea de credit era solvabilă. A-ntâia!

Următorul pas pe listă de lucru era un stilat salon de cosmetică masculină unde noua personalitate a lui Raymond căpăta ultimele tuşe – tunsoare modernă, ras şi masaj facial, manichiură, toate cele de trebuinţă. Fascinat, Raymond urmări avid întregul proces, ochii lui ca două mărgele negre neastâmpărate înregistrând fiecare detaliu fără urmă de spaimă. Doar prosopul fierbinte era cât pe-aci să-l arunce în aer. Când îl văzu venind, umed şi aburind, Raymond înţepeni în scaunul său şi numai bunul Dumnezeu putea şti ce s-ar fi întâmplat dacă Charlie n-ar fi intervenit atât de rapid.

– Fără prosop fierbinte! – sări el disperat.

– Dar, domnule, pentru a deschide porii este necesar să...

– Uită-te bine la mine. *Fără prosop fierbinte!*

Aşa încât Raymond suportă restul cu bravură, permiţându-i bărbierului să-l ferchezuiască, manichiuristului să-i pilească unghiile şi lustragiului să-i văcsuiască pantofii ca oglinda.

Ceea ce rezultă în urma acestor costisitoare eforturi îl surprinse până şi pe Charlie – artizanul întregului proces. Raymond arăta... normal. Ba chiar mai mult – de-a dreptul splendid. Dacă s-ar putea menţine aşa, mai ales în noile lui haine italieneşti ultraelegante, nici un cazino din ţară n-ar îndrăzni să-l întoarcă de la uşă.

Avea o zi întreagă de omorât până diseară, şi Charlie îl plimbă pe Raymond prin oraş arătându-i tot ce era de văzut. Ziua, Las Vegas-ul pare fanat şi vulgar, ca o târfă care a adormit cu fardurile ei stridente pe obraz. Împopoţonate cu mii de becuri colorate şi neon fluorescent, clădirile aveau un aspect ţipător şi grotesc în lumina aspră a soarelui din Nevada. Dar pe Raymond acest lucru

nu părea să-l deranjeze. Căsca gura şi ochii plin de nestăvilită curiozitate la absolut totul: lunga arteră centrală cu uriaşele sale hoteluri construite în stil arab sau roman, micile capele pentru căsătoriile la minut, motelurile cu jocuri mecanice în fiece cameră – până şi în toate sălile de baie.

Cu câteva zeci de ani în urmă, Las Vegas nu era decât o haltă amărâtă în drumul spre California, locul „ultimei speranţe" pentru a îmbuca ceva şi a face plinul maşinii înainte de a porni în lunga traversare a deşertului. Şi într-o bună zi, cineva a avut ingenioasa idee de a legaliza jocurile de noroc în statul Nevada; aproape peste noapte aici, în marginea deşertului, a răsărit un oraş destinat în întregime unui singur obiectiv: jocurile de noroc – o distracţie menită să-ţi ia banii şi să îi păstreze. Oriunde intrai în Las Vegas puteai pierde câţiva dolari sau mai mulţi.

În micul birt soios în care opriră pentru masa de prânz, motivul decorativ omniprezent era o pereche de zaruri – pe perete, imprimate pe şervetele ce marcau locurile şi pe listele de meniuri pătate şi slinoase. La fiecare masă se aflau bilete de loto; de-a lungul peretelui opus intrării era aliniat un şir de automate pentru slot, iar când chelneriţa venea să-ţi ia comanda pentru prânz, putea încasa în acelaşi timp şi dolarii sau cărţile pentru joc. Sunetul strident al numerelor de loto strigate în gura mare acoperea muzica Western şi Country ce se revărsa din tonomat.

Jocul de loto îl fascina pe Raymond; ar fi putut rămâne cu uşurinţă acolo toată ziua urmărind bilele numerotate sărind de colo-colo în curentul de aer comprimat şi căzând una câte una pentru a arăta numerele câştigătoare. Era o chestie interesantă – ca socotitul cărţilor şi pânditul rufelor în maşina de spălat luate la un loc. Privindu-l, lui Charlie îi trecu prin minte că, dacă ar exista cineva pe lume care să poată învăţa cum se câştigă la loto, Raymond era acela. Fără îndoială că mintea sa

ascuțită de geniu sesizase deja o secvență repetitivă în aparenta dezordine a numerelor câștigătoare și acum calcula probabilitățile. Dar jocul de loto era un mizilic potrivit pentru duduile oxigenate care ședeau toată ziua migălind la două bilete a doi dolari bucata de parcă sorbeau o băutură răcoritoare. Un peștișor prea mic!

Iar Charlie pândea unul grăsan, un joc cu miză mare la un cazino de înaltă clasă. Blackjack la Caesar's Palace. Pentru un câștig gras va fi necesară o minune chiar mai mare decât cea prin care obținuseră două costume la preț piperat pe o carte de credit secătuită. Dar Charlie își pusese toate speranțele în acel miracol, deși din timp în timp valuri de îngrijorare îl scăldau din cap până în picioare. Totul atârna de câteva cărți de joc și de abilitatea – plină de toane și capricii – a lui Raymond de a socoti acele cărți fără a fi observat și fără a se da în spectacol cu una din crizele sale pe care Charlie ajunsese să le cunoască prea bine.

Buick-ul opri la o intersecție în fața luminii roșii a semaforului și Raymond fixă fascinat unul din maiestuoasele hoteluri de pe Strip luminat feeric de o mulțime de becuri colorate.

– O grămadă de becuri, nu? zâmbi Charlie.

– O grămadă de becuri, nu – răspunse Raymond.

– Câte anume, Ray?

– Două sute șaptezeci și opt.

– Și Rain Man a vorbit! izbucni Charlie în râs.

Aveau totuși o șansă și trebuiau să lupte pentru ea.

*

Un alt miracol. Costumele fuseseră gata la timp și – minunea minunilor – erau croite la mare fix. Mai bine zis al lui Charlie cădea perfect; cel al fratelui său ar fi fost la fel dacă Raymond nu ar fi tot încercat să-și ridice panta-

lonii până la bărbie. Însă – ce mai! – arătau amândoi ca doi dolari nou nouți și, cu morga unor potentați de pe coasta estică, opriră drept în față la Caesar's Palace, întinzându-i portarului cheile pentru a gara mașina, după care intrară în hotel.

În viața lui Raymond nu mai văzuse o asemenea splendoare. Mergea la câțiva pași în spatele lui Charlie răsucindu-și gâtul de colo-colo pentru a admira jeturile colorate de apă ale fântânilor de marmură, statuile uriașe ale împăraților romani și eleganta esplanadă mărginită de buticuri costisitoare de la capătul foaierului. Se aflau acolo automate de slot, urne de loto, și Raymond era fascinat de amândouă. Pentru o clipă Charlie aproape că îl pierdu când fratele lui tropoti repejor spre șirul de mașinării pentru a-și încerca mâna la slot. Nu apucase încă să se întâmple ceva rău, fiindcă Raymond nu dibuise principiul de bază inventat de banditii cu un singur brat: întâi banii și apoi pui mâna. Se lupta de zor cu maneta când Charlie îl descoperi, se apropie repede și introduse o monedă în aparat. Figurile zvâcniră în mișcarea lor rotativă și capul lui Raymond zvâcni odată cu ele. Două „BAR" și o lămâie. Ghinion. În ciuda acestui fapt, pradă atracției irezistibile exercitate atât de slot cât și de urnele de loto, Raymond nu avea deloc chef să plece. Dar Charlie reuși să-l convingă făgăduindu-i;

– Cu cât vom juca mai repede cărți, cu atât ne vom putea întoarce aici mai curând.

În timp ce traversau foaierul spre cazino, un zăngănit puternic răsună în spatele lor, și amândoi se întoarseră pentru a vedea ce s-a întâmplat. Unul din automatele de slot plătea un câștig gras: clopoțelul zbârnâia și un torent de dolari de argint se revărsau din mașină. Câștigătoarea, o femeie drăguță cu păr cenușiu pe nume Mitzi, țopăia de bucurie și striga în gura mare în timp ce lumea din jurul ei se înghesuia să o felicite și să o îmbrățișeze.

– Vezi o, e grozav să câştigi! încercă Charlie să-i refacă puţin moralul. Tipa a câştigat. E fericită. Toată lumea o îmbrăţişează.

Raymond se răsuci brusc pentru a-l privi pe Charlie drept în faţă. Bine-nţeles, o clipă uitase că Ray nu suferă nici măcar să fie atins; chiar şi simpla presupunere că cineva ar putea pune mâna pe el îl făcuse să înţepenească.

– Păi...când câştigi la cărţi, nimeni nu te îmbrăţişează, încerca Charlie să o dreagă.

Ceva mai liniştit, Raymond porni înapoi atras de sunetul ademenitor al automatului. Voia să vadă iar figurile rotindu-se, să audă clopoţelul sunând *pentru el.* Charlie trebuia să îl oprească, şi încă foarte repede.

– Dacă nu jucăm cărţi şi nu câştigăm bani, o să te ducă din nou la casa cu ciudaţi, îi spuse pe un ton scăzut. Şi ştii cum te vor lua?

Raymond nu răspunse, dar îl privi ţintă pe fratele lui, aşteptând răspunsul. Întinzându-şi braţele în lateral în unghi drept faţă de corp, Charlie se prefăcu într-un aeroplan şi începu să bâzâie pretinzând că-şi ia zborul:

– Rrrrrrrrrr...

Mesajul era crud, dar în acelaşi timp cât se poate de explicit, şi Raymond îl prinse imediat. Întorcându-se cu spatele la maşinăriile zornăitoare, porni repede în urma lui Charlie spre intrarea în cazino. Înalţi şi arătoşi, băieţii Babbitt păşiră hotărâţi, umăr lângă umăr, într-o sală circulară uriaşă şi întunecată – locul adevăratelor emoţii. Aerul lor – al lui Charlie real, iar Raymond o copie identică a fratelui său – părea să spună: „Au sosit maeştrii, să înceapă jocul. Faceţi loc pentru tipul care a spart banca la Monte Carlo, iar celălalt e fratele lui."

Nu există zi sau noapte în interiorul unui cazino; aici activitatea se desfăşoară în joc continuu, din zori până în zori, în fiecare zi la fel. Sălile de joc sunt întunecate, însă fiecare masă este luminată de lămpi puternice aflate la

joasă înălțime, astfel încât să ofere impresia unei insule complet izolate de celelalte. În acest mod, atenția jucătorilor este mai puțin atrasă spre restul meselor și în același timp proprietarii cazinoului pot supraveghea mai bine întreaga sală.

Cea mai mare parte a activității desfășurate în oceanul întunecat din jurul insulelor constă în continuul du-te vino al superbelor picolițe ce duceau tăvi încărcate cu băuturi; jucătorii însetați niciodată nu erau nevoiți astfel să se ridice de la mesele lor de joc.

Charlie stabilise un sistem simplu prin care se puteau înțelege fără cuvinte: Raymond va paria un jeton dacă jocul nu decurgea în favoarea lor și două – în caz că pantoful era plin de cărți mari și șansele de a câștiga erau grase. Însă cel care va face pariurile mari era Charlie sume mici doar pentru a rămâne în joc când Ray oferea un jeton, sume serioase în celălalt caz. Avea suficienți bani în rezerva sa secretă pentru a cumpăra o mână plină de jetoane – nu fise roșii de cinci dolari bucata sau din cele negre de o sută, ci o grămăjoară bună de fise verzi valorând câte douăzeci și cinci de dolari fiecare. Dacă norocul va fi de partea lor, vor schimba cât de curând aceste jetoane verzi în cât mai multe din cele negre și albe (albele valorau cinci sute de dolari bucata). Cu un noroc fenomenal, poate că vor reuși să le transforme în fise galbene – o mie de verzișori una, sau chiar-grozăvia grozăviilor – în fise purpurii a câte cinci mii fiecare.

Cazinoul era aglomerat și în sala de joc domnea o atmosferă febrilă. Cu ochii în patru, cei doi frați trecură pe lângă mesele de zaruri, depășiră ruleta – Charlie fu nevoit să-l tragă aproape forțat pe Raymond departe de roata ce se învârtea amețitor – și se îndreptară spre mesele de blackjack aflate într-un colț al sălii.

– Ce jucăm? întrebă Charlie în șoaptă încercând o ultimă verificare.

– Cărți. Douăzeci şi unu.
– Ăsta-i numele jocului, Ray.

Locul era atât de aglomerat, încât le trebuiră câteva minute bune până să găsească două scaune alăturate. Charlie aşează o grămăjoară de jetoane verzi în fața lui şi alta în dreptul lui Raymond. Apoi închise ochii, trase aer adânc în piept şi îşi încrucişă degetele pe sub masă împotriva ghinionului.

O oră mai târziu se aflau tot acolo, însă cele două grămăjoare se măriseră considerabil, iar acum printre jetoanele verzi luceau câteva negre şi chiar două galbene.

Posibilitățile intelectuale de care dădea Raymond dovadă erau cu adevărat uimitoare; visul de fericire al lui Charlie se transforma în realitate palpabilă în fața propriilor săi ochi.

Ceea ce el încă nu realizase despre fratele lui şi, cu siguranță, nu ştia despre geniile autiste în general, era profunzimea şi durata pe care se putea întinde concentrarea sa asupra unei activități ce îi cerea implicare totală. În aceste câteva zile petrecute alături de Ray pe drum, Charlie observase numai zonele periferice – dacă se poate spune aşa – ale puterii sale de concentrare. Wapner, de exemplu. Când Raymond era absorbit de People's Court, nici chiar un cutremur de pământ nu i-ar fi putut distrage atenția. Dacă mintea lui urmărea un obiectiv anume – fie el chiar şi un banal sandviş – nimic în lume nu o mai putea abate de la acea preocupare. Pentru el toate lucrurile erau egale, aveau aceeaşi valoare; acest fapt făcea parte integrantă din personalitatea sa autistă, era un dar înnăscut al creierului său vătămat. Viața şi moartea nu erau cu nimic mai importante pentru Raymond Babbitt decât Wapner şi pufuleții.

Această limitare pe care Charlie o considerase totdeauna ca fiind pură încăpățânare fusese un obstacol

continuu în atingerea ţelurilor sale, însă acum în sfârşit se vedea în fericita situaţie de a culege roadele ei bogate, fiindcă atenţia şi concentrarea lui Raymond erau ceva rar, dar minunat de stăpânit.

Şi încă un atu în plus: Ray era mult prea absorbit pentru a mai reacţiona bizar. Fiind de-a dreptul inconştient de cele ce se petreceau în jurul lui, nimic nu-i putea ameninţa siguranţa şi supravieţuirea. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra celor trei seturi de cărţi din pantof, socotea febril şi se încinsese.

Şi totuşi, nu chiar totul mergea ca pe roate.

La această ultimă rundă, Raymond avea optsprezece. Charlie trăsese un şase şi un patru. Perfect. În nici un caz nu putea da greş cu cartea următoare, dar avea nevoie de un zece pentru a totaliza douăzeci – un câştig sigur.

Raymond zgrepţănă în masă – semn că solicita o carte. Charlie deschise gura gata să protesteze. La optsprezece nu mai tragi nimic – prima regulă a jocului. Nu-i spusese el lui Raymond să nu ceară niciodată cărţi dacă are optsprezece? În cazul ăsta trebuie să zici „stick".

– Doriţi o carte? întrebă crupierul surprins.

– Nu doreşte o carte. Ray, ai optsprezece! interveni Charlie rapid.

– Vreau o carte, insistă Raymond.

Cu o uşoară ridicare din umeri, crupierul extrase o carte din pantof. Zece de pică. Raymond dăduse de dracu', şi-ceea ce era mai rău – cartea fusese zecele de drept al lui Charlie. Ray trebuia să fi zis stick şi atunci Charlie ar fi totalizat douăzeci de puncte – suficient pentru a bate casa care avea cinsprezece. Amândoi ar fi câştigat, dar ceva se întâmplase cu Raymond şi de data aceasta pierduseră.

– Vezi, mi-ai luat cartea, se încruntă Charlie incapabil să-şi ascundă iritarea.

Greşeală! Luându-i vorbele în sens literal, Raymond scoase zecele de pică din grămăjoara lui şi îl puse hotărât în faţa fratelui său, netezind cartea cu grijă pentru a arăta cât mai bine.

– Nu pot s-o iau acum pe-a ta, replică Charlie înapoindu-i-o. Îmi trebuie cartea mea.

Greşeala numărul doi:

– Da' mai sunt o grămadă, spuse Raymond încrezător.

La acest răspuns, sprâncenele crupierului zvâcniră abia vizibil, însă Charlie observă şi deveni îngrijorat. Totuşi dublă suma pentru două mâini în loc de una singură, separându-şi şasele de patru. Crupierul îi aruncă o privire ascuţită şi pantoful se opri locului o clipă.

– O grămadă, repetă Raymond.

Pantoful continuă să se plimbe în jurul mesei împărţind cărţi – o damă tipului din colţ, un zece femeii de lângă el. Charlie trase un valet, iar pentru el însuşi crupierul primi o altă damă. Casa pierduse şi Charlie încasă o grămadă rotunjoară de fise.

– O grămadă, o grămadă, repetă iarăşi Raymond.

Sprânceana crupierului tremură din nou, de data aceasta ceva mai puternic. O grămadă de zece...? Tipul ăsta numără oare cărţile? Mai bine să mai adauge un pachet în pantof.

Următoarea carte extrasă era markerul alb care indica o nouă amestecare. Venise rândul lui Raymond să-l pună înapoi în pantof şi crupierul îl aşeză politicos pe masă în faţa lui:

Acest gest îl năuci pe Raymond complet; Charlie nu-i spusese nimic despre aşa ceva. Crupierul aţintise asupra lui o privire întrebătoare şi Ray se întoarse buimac spre fratele lui.

– Pune markerul între cărţi, Ray.

– Unde?

– Oriunde doriţi, sir, interveni crupierul.

Raymond întinse o mână ezitândă, luă cartea albă şi privi spre fratele lui pentru sprijin moral. Charlie zâmbi încurajator, însă Ray încremeni cu markerul în mână incapabil să facă o mişcare. Se holba la cartea din mâna lui şi la pantoful plin de pe masă, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce toţi jucătorii îl priveau nedumeriţi întrebându-se ce naiba se întâmplase. Charlie surâse din nou, mai insistent, îngrozit că ceilalţi jucători îşi vor da seama că era ceva necurat la mijloc.

– Astăzi, spuse apăsat.

Raymond se întoarse spre el, tot un semn uriaş de întrebare.

– Pune-l astăzi! repetă Charlie apăsat.

– Joi, răspunse Ray întorcându-se apoi la dilema sa de nerezolvat, întinzând markerul spre pantof, trăgându-l înapoi, întinzându-l, trăgându-l...

– Da' vrei să-l pui odată acolo? izbucni Charlie altoindu-i o palmă pe umăr.

Raymond tresări, mâna îi zvâcni şi într-o clipă markerul era îngropat între cărţi.

Mica neplăcere se rezolvase, însă din păcate, sub privirile mirate şi întrebătoare ale celorlalţi jucători de la masă.

– Pe chestia asta mă treci din nou pe listă? întrebă Charlie în şoaptă, glumind doar pe jumătate. Îi părea cu adevărat rău că-l lovise pe Raymond, deşi nu fusese decât o scatoalcă uşoară.

Ray căzu pe gânduri cântărind problema.

– Nu a fost o Insultă Odioasă, decise în cele din urmă. Sigur, tu ai numărul optsprezece...

– În 1988, da, ştiu, surâse Charlie. Dar, ia spune-mi. Cum poate cineva... hm, să iasă de pe listă?

– Oamenii *intră* pe listă. Ei nu *ies*.

Răspunsul sunase foarte categoric.

Charlie clătină din cap puțin cam trist, surprins el însuși de această senzație. Ar fi vrut ca numele lui să nu apară pe Lista Insultelor Odioase.

– Pariați, băieți? îi zori crupierul.

Surprins, Charlie ridică privirea. Pentru o clipă aproape că uitase cu desăvârșire unde se află și ce caută acolo. Pentru un scurt moment fusese singur cu fratele lui; el și cu Raymond, izolați de tot restul lumii. Patru perechi de ochi îi fixau cu priviri speculative.

Raymond împinse o fisă în careul său pentru pariuri – semn că șansele nu erau în valoarea lor, așa încât Charlie paria și el tot un singur jeton.

– Hopa! răsună brusc glasul lui Ray.

Semn rău. Împinse repede și o a doua fisă. Cu un gest grăbit, Charlie zvârli o grămadă mare de jetoane în careul său.

– V-ați hotărât, băieți? întrebă crupierul amuzat și începu să împartă cărțile din pantof.

Raymond trase nouăsprezece, iar Charlie...

– Blackjack! anunță crupierul. Casa plătește dublu.

Ceilalți jucători rataseră, însă crupierului îi reveni un cinci de pică pe lângă șaisprezecele pe care îl avea.

– Douăzeci și unu! Numele jocului, anunță trăgând spre el toate jetoanele cu excepția grămăjoarei lui Charlie care, surâzând extatic, își greblă repede câștigul.

Jucătorul așezat alături de Raymond – un tip cărunt cu aer de director – se aplecă spre el și îi spuse:

– Îmi place cravata dumitale.

– Este verde.

– Am observat.

– La mine acasă – se confesă Raymond – dacă nu... dacă nu porți ceva verde de ziua Sfântului Paddy, capeți... capeți o ciupitură, o ciupitură grozavă și un pumn!

Individul căscă ochii cu nedumerire.

– Păi... hm... ziua Sfântului Paddy e abia peste opt luni.

Jocul se oprise. Calloway, şeful de sală, însoţit de un paznic în uniformă îşi începuse rondul ajungând şi la masa lor. Venise vremea să ridice banii lichizi din casete pentru a-i închide în seiful cazinoului de asemenea să numere jetoanele rămase la crupier confruntându-le cu plăţile deja efectuate. Şeful de sală ducea în mână o mapă cu clemă de care era prins un carneţel galben. Ochii lui Raymond sticliră plini de invidie. O mapă cu clemă! Şi lui i-ar prinde bine o chestie ca asta!

– La mai mare! ură vecinul de masă arătând spre teancul de jetoane din faţa lui Charlie. Voi doi, băieţi, o să vă scăldaţi în bani de Sfântul Paddy. Nu ne vindeţi şi nouă secretul? Cum faceţi de vă descurcaţi aşa de bine?

– Trişăm! replică Charlie zâmbind.

Calloway totaliza sumele înscriindu-le în notesul său galben. Fără a-şi lua ochii de la el, Raymond îşi făcea notiţele lui suplimentare într-un carnet imaginar. Crupierul se întoarse şi îi zâmbi.

– Socoteşte fisele din contul meu, îi spuse.

Expresia din ochii lui Raymond nu se schimba.

– Sunt o sută optzeci şi două albe şi o sută cincizeci şi nouă verzi şi nouăzeci şi patru roşii şi şaptezeci şi trei negre, turui într-un suflet.

Stupefiat, Calloway se răsuci spre el. După ce sfârşi de totalizat sumele din carnetul său, le confrunta cu spusele lui Raymond şi pe figură i se aşternu o expresie de intensă uluire.

– Ăă... mulţumesc, spuse holbându-se la Raymond care îi întoarse privirea sa tâmpă şi goală.

Sprâncenele crupierului făcură un salt impresionant:

– Ce?? Ai numărat tot timpul?

Raymond intră în panică. Iată întrebarea despre care îl avertizase Charlie, şi dacă strica totul, n-o să-l mai vadă

niciodată pe fratele lui. Niciodată, niciodată, *niciodată!* Deschise gura mare şi o închise la loc cu un clămpănit sonor, Fleanca-nchisă.

– Se referă la fise, Ray – interveni Charlie repede, înainte ca Raymond să poată spune ceva compromițător.

– Da, zâmbi apoi către crupier, îi place să facă chestia asta. Situația devenea cam neplăcută: prea multe discuții în jurul lui Raymond şi prea multă atenție îi acorda toată lumea.

Şeful de sală plecase luând cu el caseta cu bani lichizi şi acum pantoful se deplasa iarăşi în jurul mesei. Raymond avansase două jetoane semnalând astfel o mulțime de cărți mari rămase în pachet şi Charlie se conformă pariind o sumă frumoasă. O mie de dolari – cel mai gras pariu pe care îl încercase. Acum ori niciodată!

Bun băiat Raymond! El avea douăzeci, iar Charlie un unsprezece de toată frumusețea. Orice zece iar aduce câştigul cel mare, blackjack. Şansele de reuşită erau mai mult decât excelente şi Charlie dubla suma pariată. Două mii de dolari din ceea ce câştigase până atunci aşteptau în caseta lui şi soarta lor depindea de bunăvoința unei cărți de joc.

Raymond semnaliză crupierului cerând o altă carte. Un icnet sonor făcu înconjurul mesei – individul avea douăzeci şi mai voia o carte! Era deja destul de rău că Ray licitase la optsprezece în ciuda tuturor instrucțiunilor lui Charlie, dar la douăzeci! Şansele de a se duce dracului la următoarea carte erau astronomice, cu atât mai mult cu cât pantoful era plin de cărți mari. Pe de altă parte, douăzeci era un câştig aproape sigur, căci crupierul avea şaisprezece.

– Ray, nu mai vrei altă carte, spuse Charlie cu fermitate. Ai douăzeci.

Însă Raymond continua să-i facă semn crupierului: da, da mai dă-mi una.

– Nu cred că-i o idee bună, Ray – spuse şi vecinul cărunt de alături.

– Ray, eu am dublat aici pe un unsprezece! mormăi Charlie disperat printre dinţii încleştaţi.

– Ăştia sunt două mii de dolari!

Raymond însă nici măcar nu catadicsi să-l privească. Charlie se aplecă spre el hotărât să-l sperie într-un fel.

– Ray, dacă îmi iei zecele, îţi... îţi ridic pantalonii cu încă douăzeci de centimetri. Ţi-i agăţ după urechi!

– Vreau o carte, ceru Raymond încăpăţânat.

Expresia din ochii lui era impenetrabilă.

Crupierul privi nedumerit în jurul lui şi apoi ridică din umeri. Ce-l durea pe el dacă jucătorii se scrântiseră?! Împinse pantoful spre Raymond şi-l servi cu o carte.

Era un as. Un as! Raymond avea douăzeci şi unu!

Iar acum o carte lui Charlie. O damă. Charlie avea douăzeci şi unu!

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Înghiţi cu greu nodul din gât, în timp ce palmele i se umeziră de o sudoare fierbinte. Cât despre Raymond, el nu spuse decât:

– Numele jocului.

*

Nu se întâmplă într-un cazino multe lucruri despre care patronii să nu aibă habar. În orice sală de jocuri există un „ochi ascuns", un fel de mezanin din care proprietarii localului pot urmări întreaga activitate printr-o sticlă oglindită pe o parte. Şi dacă vedeau ceva deosebit, ceva... original, nu mai scăpau acel „ceva" din ochi până ce hotărau ce tactică să folosească.

Iar în acest cazino, de peste o oră ochiul ascuns era focalizat pe Charlie şi Raymond Babbitt. Donahue, un individ dotat cu un binoclu puternic, urmărise tot timpul grămada crescândă de fise din dreptul lui Charlie. Unul

din responsabili, o matahală pe nume Rosielli se apropie şi privi peste umărul lui Donahue.

– Aceiaşi tipi? întrebă.

– Da. Puştiul nu se-ncurcă.

– Ce-ai observat?

Omul se îndreptă de spate coborându-şi binoclul de la ochi cu un aer gânditor.

– Păi, nu lucrează pe faţă. Nu l-am văzut trişând şi am tot schimbat pachetele de cărţi, aşa că nu le-a putut marca în nici un fel.

– Deci nu mai rămâne decât numărătoarea.

Ochii lui Rosielli se îngustară privind printre gene.

– Asta înseamnă că socoteşte. Daţi-i mai multe pachete în pantof.

Donahue înălţă din umeri.

– Am făcut-o deja. Am urcat până la şase. Nimeni în lume nu poate ţine socoteala a şase pachete de cărţi!

– Mda. Atunci pur şi simplu are noroc.

Însă nici măcar Rosielli nu-şi credea propriile cuvinte. Trebuia să existe ceva, o chichiţă pe care o scăpau din vedere. Donahue îşi luă iarăşi binoclul şi privi în jos spre mesele de blackjack.

– Un noroc al naibii de lung şi de constant! Parcă ar fi o maşină.

După o clipă de gândire, încruntând din sprâncene, Rosielli hotărî:

– Pune o cameră video pe ei.

– Kelso a şi trimis ordinul, răspunse Donahue.

XI

Când, într-un târziu se ridicară de la masa de joc, Charlie era sfârşit, stors până la ultimul strop de energie. Avea senzaţia că deja creierul începuse să-i fumege. Raymond însă, nu părea câtuşi de puţin obosit. Era în deplinătatea forţelor, gata să o ia de la capăt pentru încă două ore. Numărarea cărţilor îi crease o stare de bună dispoziţie însufleţită; chiar şi el se înfierbântase la ideea câştigului. Era conştient că se descurcase bine şi că Charlie este mulţumit de el.

Era încă devreme, ceasul nu arăta nici măcar ora opt, dar toate simţurile lui Charlie îl îndemnau să plece acum, cât lucrurile decurgeau în favoarea lor. Câştigaseră mult, foarte mult; şi mâine mai era o zi. Încă o seară aici, în Las Vegas, şi apoi se puteau retrage ca doi prinţi cuceritori purtaţi pe umeri de sclavi. Masa aceasta, însă, devenise cam nesigură. Atât el cât şi Raymond atrăseseră prea mult atenţia crupierului şi a celorlalţi jucători asupra lor, ca de exemplu tipul acela cărunt şi arătos care părea a fi atât de amabil şi drăguţ.

Mâine, la o altă masă, cu un alt crupier şi alţi jucători, puteau repeta lovitura. Adică, *Raymond* o putea repeta. Charlie era doar însoţitorul de bord, sau cel puţin aşa avea el impresia.

De asemenea, mâine trebuia să revadă împreună cu Ray câteva probleme, unele mici detalii de o importanţă crucială de care uitase, ca acelea pe care le zăpăcise el azi

atrăgând atenția tuturor asupra lui. Mâine seară Raymond va fi perfecțiunea întruchipată, iar poimâine, sejurul lor la Vegas fiind sfârșit, vor porni spre Los Angeles încununați de triumf.

Dar în primul rând Charlie avea nevoie de o baie fierbinte, un somn bun și să mai vorbească odată cu Susanna. De când ea îl lăsase baltă, ceva se rupsese în sufletul lui lăsând un gol nevindecat. Îi era dor de ea, deși îi venea greu să recunoască acest lucru față de sine însuși. Îi lipsea atât buna ei dispoziție tonică, umorul sănătos, cât și clipele de intimitate fizică, dar mai ales mintea ei echilibrată, stăpână pe sine și revigorantă.

Încercați să călătoriți aproape o săptămână alături de un autist; la capătul ei vă veți surprinde împărtășind aceleași spaime și halucinații. Încă două-trei zile în compania lui Raymond și Charlie va începe să-și planifice și el ziua întreagă în funcție de orarul lui Wapner. Îl neliniștea și apropiata audiere pentru obținerea custodiei; avea nevoie de sprijinul moral al Susannei, de prezența ei reconfortantă alături de el în bătălia pe care o va duce cu psihiatrul. Pe de altă parte, Charlie voia să-i dovedească Susannei, ca de altfel și medicilor acelora, că el însuși fusese bun pentru Raymond; devenise ca o provocare, o chestiune de onoare pentru el. Și poate chiar mai mult. Poate că față de sine însuși voia să dovedească ceva.

După ce îl așează pe Raymond la o masă cu un pahar de bere în față și o pungă cu cartofi prăjiți la îndemână, Charlie ieși în foaierul hotelului și-i telefonă Susannei. Însă în locul glasului ei iute cu accent italian, în receptor răsună vocea plată și ternă a robotului.

Plin de ciudă și amărăciune, închise și se îndreptă spre biroul de recepție unde închirie pentru el și Raymond un apartament dublu. Meritau o asemenea onoare, mai ales Raymond; câștigătorilor li se cuvine întotdeauna spuma cea mai dulce. Învinșii stau în camere de motel;

câştigătorii, însă, dorm în apartamente de lux la Caesar's Palace. Întorcându-se cu cheile în mână, se trânti pe scaun alături de Raymond şi comandă un scotch cu gheaţă. Unul dublu.

Ochii lui Ray scânteiau de interes şi curiozitate în timp ce privea însetat în jurul lui. Totul era atât de nou, de minunat şi de memorabil! Era atât de excitat încât cu greu mai putea sta locului şi se fâţâia în scaun de parcă ar fi fost pe arcuri.

– Vrei să te duci la baie? întrebă Charlie interpretând greşit acel limbaj mut.

Raymond îşi întoarse tăcut privirea sa goală pe care Charlie o recunoştea deja ca fiind un răspuns negativ. Când fratele lui spunea „nu", însemna de fapt „da", iar când amuţea, ca acum, semnifica probabil „nu".

– Ei bine, eu vreau. Haide.

Dar ochii lui Raymond fixau ceva aflat în spatele lui, în mod evident fascinaţi de ceea ce vedeau şi Charlie se întoarse pentru a privi şi el.

Aşezată pe un scaun înalt la bar, şedea o fetişcană splendidă în jur de douăzeci de ani. Trăsături frumoase, păr minunat şi un trup de vis. Era categoric o profesionistă. Târfele din Las Vegas sunt printre cele mai frumoase fete din lume – în special cele care lucrează în hotelurile de primă mână. Tipa era pe jumătate întoarsă, vizibilă doar din profil, şi nu observase privirea lui Raymond care o fixa pierdut în admiraţie sub ochii amuzaţi şi înduioşaţi ai fratelui său.

– Mă-ntorc într-un minut, îi spuse zâmbind. Stai aici nemişcat. Promiţi?

Fără a-şi lua privirea de la fată, Raymond clătină din cap într-o încuviinţare mută. Ridicându-se, Charlie întinse mâna şi ciufuli uşor părul fratelui său, doar o frântură de secundă, retrăgându-se înainte ca Raymond să încremenească din cauza atingerii.

– Să fii cuminte.

Când Charlie dispăru după colț, fata se răsuci în scaunul ei și prinse privirea lui Raymond. Instantaneu, un surâs strălucitor, profesional, îi înflori pe față. Însă în zâmbetul ei nu se zărea nici urmă de asprime și duritate, fiindcă era deocamdată prea tânără, prea drăguță și plină de succes, și viața nu apucase încă să-i bătătorească inima.

Imitând-o, Raymond o onoră cu zâmbetul numărul unu al lui Charlie, Ametitorul. De la distanță, cu surâsul acela întipărit pe față, Ray părea a fi un tip bine situat în căutare de puțină distracție. Sări imediat în picioare și, luându-și paharul cu ea, fata se apropie de masă și se așeză alături de el privindu-l drept în ochi:

– Bună seara, șopti încetișor.

Raymond ezită o clipă cercetându-și febril memoria în căutarea celui mai potrivit răspuns. Ajunse repede la conversația lui Charlie cu picolița aceea din Cincinnati, cea care îi dăduse o cutie plină cu scobitori.

– E o dimineață splendidă, spuse imitând perfect tonul ușor și ademenitor al fratelui său. Deci... ce-avem astăzi proaspăt?

– Păi, scumpule... aș zice că... pe mine, veni răspunsul previzibil.

Fata însă îi aruncă o privire îndoielnică. Tipul părea să fie normal; era curat și bine îmbrăcat, dar ceva... ceva ciudat plutea în jurul lui. Zâmbetul ăsta, de exemplu; era grozav, fascinant chiar, însă... nu se mai schimba deloc. Îi încremenise pe față de parcă fusese pictat acolo. Și ceea ce spunea...

– De fapt, continuă Raymond să turuie, ne întrebam...

– *Ne?*

Ochii mari ai fetei se lărgiră mai mult privind cu uimire în jur în caz că-i scăpase prezența unei alte persoane.

– ... cam ce-i imbietor pe-aici? După lăsarea întunericului.

– Păi, scumpi, cred că tot eu, susură fata ademenitor, trăgându-se mai aproape un centimetru sau doi.

Însă acum, la fel ca o jucărie ale cărei baterii sucombaseră, Raymond amuți. Nu mai ştia ce să spună, fiindcă doar până aici conversase Charlie cu chelnerița înainte ca el să o sperie expediind-o de la masa lor. Cât despre o discuție pe cont propriu, aşa ceva era imposibil pentru Ray. Şi totuşi, ceva din înfățişarea ei îl atrăgea, ceva nedefinit şi nelămurit care îi inspira o senzație de non-teamă. De fapt, deşi el nu putea realiza acest lucru, acel ceva era uşoara ei asemănare cu Vanna White de la emisiunea TV *Roata Norocului*. Ori de câte ori Raymond, rontăind ceva bun, urmărea concursul privind-o pe Vanna cum întoarce literele, se simțea în siguranță, nimic nu-l amenința şi nu-l speria. Fata aceasta era chiar şi îmbrăcată la fel ca Vanna, într-o rochie lucioasă cu umerii goi.

Acum şedea aproape de el aruncându-i priviri seducătoare. În mod evident aştepta ca el să continue discuția începută. Zâmbetul se evaporase de pe chipul lui lăsând în loc binecunoscuta expresie goală, uşor dezorientată. Cu un efort uriaş, Raymond murmură:

– Eu sunt Raymond. Tu eşti strălucitoare.

Oh, Doamne! Fata sări în picioare privindu-l ascuțit. Ce naiba era cu el? Să fie oare un înapoiat, un retardat? Nu avea cum să înțeleagă ceea ce se petrecea în capul unuia ca Raymond şi absolut nimic din experiența ei de până acum n-o putea ajuta să se descurce cu un asemenea individ. Dar intuiția ei era suficient de pătrunzătoare pentru a-i spune că avea în față un om mai altfel decât ceilalți, un om rătăcit, cam într-o ureche. Şi inima ei neînăsprită se înduioşă la vederea lui, aşa cum s-ar fi înduioşat în fața unui câine pierdut de stăpânul său.

Mai mult decât atât, Ray o interesa; niciodată până acum nu mai văzuse de aproape un asemenea individ şi era curioasă să ştie cât mai multe despre el. Dar nu trebuia să uite că ea era o fată care muncea pentru a-şi câştiga existenţa, aşa că venise vremea să-şi ia tălpăşiţa.

– Mulţumesc, Raymond, spuse dulce. Pe mine mă cheamă Iris.

Cum el înclină capul timid, fata continuă:

– Raymond, îţi plac?

De data aceasta încuviinţarea era cât se poate de clară şi lipsită de timiditate.

– De ce spui asemenea lucruri? îl întrebă curioasă. Despre... lăsarea întunericului şi toate celelalte.

– Asta e ce trebuie să spui, răspunse Raymond cu gravitate. Unei fete drăguţe. Ca Sally Dibbs. Eu ştiu numărul ei de telefon. Patru-şase-unu-zero-unu-nouă-doi.

Iris întinse braţul şi atinse uşor mâna lui Raymond. Instantaneu trupul lui se încordă, nu atât de puternic ca de obicei şi totuşi suficient pentru ca ea să se retragă imediat. Nu fusese jignită sau supărată, ci doar curioasă. Tipul era oare chiar atât de inofensiv precum părea? Să fi fost doar un simplu retardat mintal? Şi dacă ar fi aşa, atunci ce căuta în barul hotelului Caesar's Palace îmbrăcat într-un asemenea costum elegant şi fără îndoială scump? Şi – întrebarea întrebărilor pentru Iris – era rost de ceva bani pe-aici? Putea fi oare individul un potenţial client de jumulit?

– Nu are nici un ban, se auzi o voce bărbătească în spatele ei, de parcă cineva îi citise gândurile.

Iris se întoarse. Un tânăr incredibil de furmos o fixa cu o privire ostilă, cu buzele lui pline răsfrânte în jos şi fruntea aprig încruntată.

– E-n regulă, scumpule, răspunse Iris cu cel mai atrăgător zâmbet profesional. Discutam şi noi puţin.

Charlie se aplecă spre fratele lui şi-i ordonă scurt:

– E timpul să mergem la culcare. Spune bună seara şi hai.

Însă Raymond îşi clătină capul dintr-o parte în alta cu îndărătnicie. Nu voia să plece. Şi pe urmă, era prea devreme pentru a se culca!

– Ray, haide sus!

– Tu te duci să te culci. Noi discutăm puţin.

Buzele lui Raymond erau strânse într-o linie subţire, încăpăţânată, sfidătoare chiar.

– Ce cameră aveţi? întrebă Iris. Îl aduc eu sus.

Charlie cugetă câteva clipe răsucind problema pe toate feţele. Pe de o parte, nu avea încredere să-l lase pe Raymond singur cu pipiţa asta nici măcar un minut. Cine ştie ce informaţie compromiţătoare ar putea scoate de la el! Şi mai mult decât atât, o mişcare greşită l-ar putea arunca pe Ray instantaneu într-una din crizele sale terifiante. Pe de altă parte însă, încăpăţânarea de acum putea duce şi ea la cine ştie ce incident nedorit aici, la bar. În orice clipă Raymond era în stare să declanşeze un acces subit; o făcuse altădată pentru motive mult mai mărunte. Iar acum era convins că o vrea pe această paraşută, exact la fel cum voia celelalte lucruri, ca de exemplu pe Judele Wapner.

Şi totuşi, dacă stăteai să te gândeşti, nu-i spusese lui psihiatrul acela din Tulsa, Schilling, că pentru Raymond sexul era o imposibilitate? Un miracol? Şi nu asta dorea Charlie să dovedească la audierea pentru custodie, faptul că reuşise să aducă unele schimbări pozitive în comportamentul fratelui său? Dacă totuşi se putea întâmpla ceva intre Raymond şi fata asta? Chiar dacă nu ar avea loc un act sexual propriu-zis, faptul ar constitui totuşi o dovadă că sub îngrijirea fratelui, Raymond învăţase să stabilească relaţii cu o altă persoană.

Iar în al patrulea rând, nu avea şi Ray dreptul să se bucure puţin de pe urma câştigului gras de la masa de joc?

Charlie se hotărâse.

– Bine, îi spuse lui Iris. Eu aştept acolo.

După ce-i aruncă fetei o privire gen: „Ai grijă cum te porți", se duse și se așeză la bar astfel încât să-i poată supraveghea pe amândoi. Era puțin gelos, deși încă nu-și dădea seama în mod conștient de acest simțământ.

Iris se întoarse spre Raymond.

– Nu prea cred că mă place. Și am impresia că nu trebuie să fii un geniu școlit pentru a observa chestia asta.

– El este fratele meu. Eu stau în camera lui.

– Pare cam tânăr pentru a fi fratele tău. Câți ani ai tu, Raymond?

Iată o întrebare pentru care bietul Ray nu avea răspuns, și trăsăturile începură să i se strâmbe puțin, ca-ntotdeauna când se simțea încolțit.

– Cu ce-am greșit? se alarmă fata.

– Câți ani am eu, Iris?

Tânăra zâmbi și, întinzând mâna, netezi părul pe care îl ciufulise Charlie. Simțindu-i atingerea, trupul lui Raymond înțepeni pentru o frântură de secundă. Însă era ceva anume în senzația moale și caldă a mâinii feminine în părul lui, ceva care îi trezea amintiri non-teamă despre mami, și trupul încordat se destinse iar.

– Ai vreo patruzeci, scumpule – murmură Iris înșelându-se doar cu doi ani, apoi adăugă:

– Și ești foarte atrăgător. Raymond, eu sunt... mă rog, în orele de serviciu acum, așa că trebuie să plec. Dar mi-a făcut plăcere că ne-am întâlnit.

Se ridică în picioare, dar o expresie bizară din ochii lui Raymond, un fel de rugăminte mută o făcu să se răzgândească și se așeză la loc.

Fără umbră de îndoială, Raymond nu era normal; nu avea nici un fel de experiență cu femeile, asta o putea vedea oricine. Nu avea nici un ban – un amănunt la fel de clar. Și afacerile, la urma urmei, erau afaceri. O fată trebuie să-și folosească atuurile sale atâta timp cât le are. Viața ca prostituată de lux în Las Vegas putea dura șapte

ani, cel mult; asta atunci când administrația celor mai bune hoteluri îți permitea să-ți faci veacul pe-acolo şi să pescuieşti câte un client. Dar după aceea, cândva înainte de a bate treizeci de ani, erai nevoită să mai cobori ştacheta şi să-ți cauți de lucru prin barurile şi motelurile de mâna a doua. Aceştia erau anii de început ai lui Iris, anii primei tinereți când pielea este netedă şi întinsă fără nici un rid, iar trupul tare şi zvelt, cu forme bine conturate. dar timpul trece şi timpul înseamnă bani. Totuşi, era ceva atât de pierdut, atâta singurătate patetică în privirea omulețului acesta care stătea în camera fratelui său mai mic! Şi părea să o placă pe Iris cu adevărat. După o scurtă ezitare, fata se hotărî.

– Ai vrea să avem o întâlnire?

Raymond încuviință tăcut cu un aer foarte serios.

– Ce este aia?

– Este... când vorbim. Şi poate dansăm. Doar puțin. Ți-ar place?

Privirea din ochii lui spunea că i-ar place.

– O.K., atunci diseară, mai târziu. Tot aici. La ora zece fix, înainte de a începe să lucrez.

Iris se ridică în picioare zâmbind în jos spre Raymond.

– Spune-i fratelui tău. La ora zece fix, chiar aici.

Îndepărtându-se, se întoarse şi-i făcu semn cu mâna, iar Raymond îi trimise înapoi o imitație perfectă a gestului ei.

Când Charlie reveni la masă, Raymond îl întâmpină cu o expresie pe care n-o mai văzuse pe chipul lui din ziua în care îi cumpărase minitelevizorul. Era propria sa versiune de a arăta că se simțea încântat de sine însuşi.

*

În funcție de punctul de vedere din care priveai, apartamentul dublu pe care îl închiriase Charlie era ori încântător şi luxos, ori supra-încărcat şi înzorzonat peste

măsură. Nici un ban nu fusese cruțat pentru a oferi norocoşilor un interior opulent. Covorul gros de sub picioare, candelabrul masiv şi strălucitor de deasupra capului, mobilierul uşor şi confortabil, dormitoarele supraînălțate cu paturi uriaşe şi baldachine de catifea mătăsoasă – toate erau destinate să impresioneze.

Şi Raymond era impresionat. Arunca încântat priviri admirative în jurul său absorbind totul, înregistrând totul în banca lui de date. Apartamentului acesta nu-i lipsea nici una din comodităţile ultramoderne. Îşi aminti reclamele văzute la televizor; acum înțelegea cu adevărat ce voiau ele să spună.

– Îți place camera asta? întrebă Charlie într-o doară. Mie nu. Nimic de aici nu te face să... te simți bine.

Aruncă neglijent cheile după ce închise uşa şi se îndrepta direct spre bar unde îşi prepară o băutură. Charlie Babbitt nu era deloc în apele sale; avea o senzație stranie de gol interior şi de prăbuşire sufletească. Uită-te la el, marele învingător cu buzunarele pline de bani! Ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer, la porțile raiului, însă nu era decât deprimat.

– Câştigul. Câştigul te face să te simți grozav, dar tu eşti cel care a câştigat. Eu doar mă uitam – adăugă aproape în şoaptă.

Se uita... Raymond se chinuia să priceapă.

– Ca... rufele, Charlie Babbitt?

– Nu. Privitul rufelor nu-mi dă senzația că sunt un învins.

Ridică ochii spre fratele lui care urcase treptele spre dormitorul său – al lui Charlie era dedesubt – şi acum îşi făcea de lucru la televizorul cu ecran imens.

– Cred că m-a cam zdruncinat puțin faptul că am stat privindu-te pe tine cum îmi salvezi pielea.

Urcă treptele în urma lui Raymond; devenise deodată foarte important, esențial, ca fratele lui să înțeleagă ce voia să-i spună.

Raymond se așeză pe marginea patului uriaș experimentând cu telecomanda. Trântindu-se pe pat la celălalt capăt, Charlie oftă.

– Am câștigat în seara asta o grămadă de bani, Ray. Suficient pentru a plăti toate angaralele și pentru a-mi relua viața de unde am lăsat-o.

Charlie începu să-și șoptească sieși, șoapteșoapteșoapteșoapte, exact așa cum făcea Raymond când era speriat. Ray nu putea auzi cé spune fratele lui, și traversând patul de-a bușilea, își apropie urechea de buzele lui Charlie.

– Și asta-i vestea cea proastă, șoptea el.

Raymond nu-l mai văzuse niciodată pe Charlie prost dispus și descurajat. Nervos, vesel, îmbufnat, cicălitor, bufnind și trântind da, dar trist și abătut niciodată. El nici măcar nu putea înțelege tristețea; termenul nu exista pentru el. Raymond nu fusese niciodată deprimat; el cunoștea doar starea de teamă, cea de non-teamă și intervalul de trecere din una în cealaltă. Se uita fără cuvinte la fratele lui, zăpăcit și puțin alarmat. Charlie Babbitt luase locul lui Vernon; el era persoana de care Raymond depindea fizic și psihic și acum, văzându-l trist și apatic, era neliniștit și ingrijorat. Îi plăcea când Charlie Babbitt râdea; îi dădea senzația de non-teamă. Dar acum Charlie nu râdea.

– Gânduri tainice, bombăni el ridicându-se de pe pat și întinzându-se.

Nu avea pe nimeni căruia să i se poată confesa, decât pe Raymond, și nu era câtuși de puțin sigur cât de mult înțelegea el din ce-i spunea. Observând privirea întipărită în ochii lui, îi oferi un surâs chinuit.

– Înseamnă că mi-am recăpătat viața dinainte, Ray. Dar n-o mai vreau. Şi nu ştiu...

Zâmbetul se şterse şi pieri, o expresie stranie apărând în ochii lui de culoarea alunelor coapte.

– ...nu ştiu de ce am vrut-o până acum, sfârşi el încetişor.

Extenuarea puse stăpânire pe el dintr-o dată şi Charlie simți că se prăbuşeşte din picioare. Căscă din tot sufletul, până ce câteva lacrimi îi apărură în colțul ochilor. Chiar dacă ora nu era târzie, sosise totuşi vremea să se culce; fusese o după amiază lungă şi plină, iar mâine urma să fie o nouă zi măreață. Era tentat să închidă ochii pur şi simplu şi să adoarmă exact aşa cum era, ghemuit în pat, îmbrăcat în costum şi cu pantofii în picioare. Dar n-avea nici un sens. Se va trezi după câteva ore înțepenit, transpirat, cu hainele lui cele noi botite, cu o durere cumplită de cap şi un gust oribil în gură. Mai bine să facă totul cum trebuie.

Ridicându-se cu greu din pat, Charlie porni spre baie pentru a se spăla pe dinți, scoțându-şi una câte una hainele de pe el – mai întâi sacoul, apoi cravata şi cămaşa, lăsând în urma lui o trenă de rufe şifonate.

La dracu'! Dacă voia să le mai îmbrace şi mâine, ar fi cazul să aibă ceva mai multă grijă de ele. Oftând din adâncul sufletului, Charlie se întoarse, le culese de pe jos şi le aşeză în ordine pe umeraşe pentru a fi călcate şi aranjate de către cameristă.

Raymond veni după el în baie tot încercând să priceapă ce-i spusese fratele său. Sesizase un ton diferit în glasul lui şi o expresie mai aparte în ochi, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce ar putea însemna ele.

După ce întinse o porție de pastă de dinți pe periuța din fire naturale cu care hotelul dotase fiecare sală de baie, Charlie ridică ochii privindu-şi adânc şi cercetător

chipul în oglindă, văzându-se cu adevărat pentru prima dată, aşa cum arăta de fapt în realitate.

Erau deja zece ani de zile de când Charlie Babbitt îşi luase viaţa în mâini şi o trăise cu o frenezie şi ferocitate destinate să-i asigure supravieţuirea. Însă în acelaşi timp pierduse mult – nu doar o casă şi o familie, dar şi întreaga sa adolescenţă. Fusese forţat să devină aproape peste noapte bărbat în toată firea; crescuse şi se maturizase mult prea repede, iar acum, la douăzeci şi şase de ani se simţea bătrân. Şi – ceea ce era cu mult mai rău – se simţea singur. La naiba, nu numai că se simţea, dar era singur cu adevărat! Charlie Babbitt fusese prins în propria-i capcană. Preocupat numai de sine însuşi, de supravieţuirea sa, uitase complet de ceilalţi. Construindu-şi propriile ziduri de apărare fără a-i păsa pe unde calcă şi pe cine zdrobeşte, Charlie îşi făcuse mulţi duşmani; gonise pe oricine din calea lui ca un paranoic şi acum nimeni, cu excepţia Susannei, nu mai îndrăznea să se apropie. Iar pe Susanna probabil că tocmai o pierduse; îi tot telefonase, dar la ea acasă nu răspundea decât robotul.

De fapt, în unele privinţe Charlie era exact la fel ca Raymond. Şi fratele lui trebuia să lupte pentru a supravieţui; şi el îşi elaborase un set complex de mecanisme de apărare care îl izolau de restul lumii. Undeva în adâncul său, Charlie – ca şi fratele lui – se temea de atingerea celorlalţi; ca şi el, îşi construise o lume a lui proprie în care doar el singur locuia. Atât Charlie cât şi Raymond erau fiecare centrul în jurul căruia gravita însăşi existenţa lor, nepăsători şi neinteresaţi decât de ceea ce le afecta confortul şi siguranţa personală.

Singura diferenţă era faptul că Raymond se născuse cu această deficienţă, pe când Charlie şi-o dobândise pe a sa prin muncă grea şi continuu exerciţiu. Raymond nu putea stabili relaţii cu ceilalţi fiindcă era bolnav şi îi lipsea

o piesă esențială, piesa care asigura comunicarea. Charlie nu putea intra în legătură cu nimeni pentru că se forțase singur să uite cum. Sentimentele nu fuseseră decât o frână şi o piedică în calea lui. Pentru prima dată realiza acum cât rău îşi făcuse lui însuşi în toți aceşti ani, cum se îndepărtase şi se izolase singur de neplăcutele emoții şi sentimente omeneşti. Şi mai înțelegea încă un lucru, ceva chiar mai important: Raymond nu se apropiase niciodată de o altă ființă umană fiindcă *nu putuse;* Charlie nu se apropiase fiindcă *nu voise.*

Charlie Babbitt era viclean şi agil ca o nevăstuică; el reuşea să manipuleze cu uşurință şi îndemânare orice şi pe oricine în jurul lui. Raymond Babbitt nu putea să mănânce cu furculița, dar înlăuntrul său – acolo unde conta de fapt – Raymond era un om mai bun şi mai integru pentru că niciodată în viața lui nu făcuse nimănui vreun rău.

Ce ironie cumplită! Charlie Babbitt se aruncase în acest nebunesc maraton de-a latul țării răpindu-l pe fratele lui în vederea obținerii unei răscumpărări, cu gândul de a imprima în mintea sa aiurită noi tipare comportamentale, indiferent cât de false ar fi fost ele, cât de zadarnice sau temporare, cu unicul scop de a pune el mâna pe o grămadă de bani. Ce plan grozav! Şi chiar păruse a avea şanse de izbândă! Acum însă, dintr-o dată, blestemații aceia de bani nu mai aveau nici o importanță. Smulgându-l pe Raymond din mediul său de viață protectiv şi sigur în care trăise peste douăzeci de ani, Charlie nu-l luase niciodată cu adevărat în seamă pe fratele lui. Şi de ce ar fi trebuit ca el, Charlie Babbitt, Domnul Splendoare, Domnul Inteligență, deşteptăciunea întruchipată, să țină seama câtuşi de puțin de nevoile şi drepturile unui bolnav mintal? Amintindu-şi toate actele sale nesăbuite, toate cruzimile neglijente pe care i le cauzase lui Raymond în aceste ultime zile, Charlie simți carnea în-

crâncenându-se pe trupul lui. Ar fi vrut să-i spună fratelui său cât de rău îi părea, dar Raymond nu putea înțelege. Totuşi simțea, ştia că îi datorează lui Ray mult mai mult decât amărâtul acela de câştig la blackjack.

Ochii negri ai lui Raymond îi întâlniră pe cei de culoarea alunelor coapte în oglinda de deasupra chiuvetei. Întrebarea mută şi fără răspuns sticlea încă în ei şi Charlie zâmbi – un zâmbet larg, reconfortant şi încurajator.

– Hai, povesteşte-mi despre pipița ta. Frumuşică, nu?

Pipiță?

– Fata. Fata de la bar.

– Iris, răspunse Raymond dumerit. Avem o întâlnire. Mai târziu. La zece fix. Chiar aici. Spune-i fratelui tău.

O întâlnire?! Zâmbetul lui Charlie se lăți şi mai mult în jurul periuței de dinți.

– Şi trebuie să... să dansez. La întâlnirea mea, adăugă Raymond cu un aer speriat.

Charlie lăsă periuța la o parte.

– Hei, e uşor să dansezi! Îl asigură el. Îți arăt eu mai târziu. Lasă-mă doar o oră să mă odihnesc.

Însă Raymond nu era deloc convins.

– Acum, insistă el. Acum e când... nu ştiu.

Problema părea să aibă o importanță deosebită pentru el şi noul Charlie, cel pus pe fapte bune, încuviință. Clătindu-şi gura şi aşezând periuța la locul ei, îi făcu semn lui Raymond să-l urmeze. Se întoarseră amândoi în dormitor unde Charlie deschise aparatul de radio căutând un post cu ceva muzică melodioasă, romantică.

– O.K. Vino-ncoace şi stai cu fața la mine. Întinde brațele. Nu, nu te trage înapoi. Vrei să înveți să dansezi, nu-i aşa? Ei bine, ăsta-i dansul! Trebuie să-ți ții partenerul. Nu, nu te uita la picioare. Du-te unde te împing eu. Încearcă să urmezi muzica.

Se împleticiră câteva minute de colo-colo încet, neîndemânatic, Charlie conducând şi Raymond preluând rolul fetei. Deşi era greoi, stângaci şi nu prea coordonat, Ray nu se mişca totuşi foarte rău. Îşi ţinea corpul rigid, cu braţele ţepene, dar picioarele lui reuşeau oarecum să menţină ritmul.

– Te descurci binişor, spuse Charlie după câteva minute de învârteală şovăielnică. În curând vei putea să mă conduci tu.

Ceva mai târziu, Charlie încercă o piruetă. Raymond se împiedică puţin, dar se redresă repede şi pe a doua o scoase la capăt cu succes. Apoi schimbară poziţiile; Raymond conducea şi o făcea surprinzător de bine. Figura îi era gravă şi serioasă, cu buzele strânse de încordare şi îi trebuia toată energia de care era în stare pentru a nu-şi ţine mereu ochii în pământ.

– Ei, drăcie! se entuziasmă Charlie. Chiar poţi să dansezi, nu-i aşa?

Raymond nu răspunse, dar îl împinse pe Charlie învârtindu-l într-o piruetă. Apoi încă una.

– Pe cinstea mea, Ray! Poţi să dansezi cu orice drac de fată! râse Charlie mândru de fratele lui şi de sine însuşi. Haide, spune şi tu!

– Să dansezi... cu orice... drac de fată, îngână Ray ca un ecou.

Un val neaşteptat de dragoste şi duioşie îl cuprinse deodată şi pentru o clipă, Charlie uită de sine. Pentru un scurt moment cât două bătăi de inimă uită cine şi ce era Raymond, amintindu-şi doar faptul că era fratele lui. Fratele lui, Rain Man. Îmbrăţişându-l, îl strânse lângă el cu putere.

Îngrozit, Raymond înţepeni. Niciodată în viaţa lui, niciodată nu-l înhăţase cineva în felul ăsta; nimeni nu-l strânsese vreodată aşa, de parcă ar fi vrut să sugrume toată viaţa din el. Avea impresia că nu mai poate respira şi instantaneu toate sistemele sale de apărare trecură în poziţie de alarmă.

La fel de repede precum uitase, Charlie își aminti. În fața lui era Raymond nu suporta să fie atins. Îi dădu drumul repede şi se trase înapoi, dar panica se instalase deja şi acum nu mai voia să scadă. Ray începuse să respire greu, gâfâind cu un hârâit dureros şi ochii i se învârteau nebuneşte în cap.

– Haide, bătrâne! exclamă Charlie țopăind în jurul lui ca un boxeur în ring pentru a-l distrage.

– Frații fac chestia asta tot timpul. Nu-i o nenorocire! Aşa fac *frații!* Nu eşti tu fratele meu?

Dar era deja prea târziu; Raymond îşi frângea mâinile cu mişcări spasmodice, degetele încleştându-se unele în jurul celorlalte.

Şi deodată Charlie simți cum îl cuprinde o furie inexplicabilă. Era mult prea obosit pentru a mai gândi limpede. Şi el fusese rănit, deşi nu putea încă să recunoască acest lucru nici măcar față de sine însuşi, aşa cum nu-şi dădea seama ce voia cu adevărat, ce simțea ca pe o nevoie esențială a trupului şi spiritului său: să spargă zidurile în dosul cărora se izola Raymond, să pătrundă până la el şi să-l forțeze într-un fel oarecare să conştientizeze şi să recunoască legătura de sânge dintre ei. Nu era oare acesta Rain Man, Rain Man care obişnuia să-i cânte pe vremea când el era doar un bebeluş înfăşat într-o plăpumioară? Charlie refuza să creadă că undeva în profunzimile lui Raymond nu zăcea ascunsă o recunoaştere emoțională a acelei legături, aşteptându-l doar pe el pentru a o scoate la lumină. Prin forță chiar, dacă era necesar.

– Eşti tu, sau nu, nenorocitul meu de *frate?* strigă pradă furiei nestăpânite.

Raymond nu putea pricepe de ce era Charlie dintr-odată atât de supărat, dar această întrebare o înțelese. Frați. Era. Fratele lui Charlie Babbitt. Dădu din cap înspăimântat în semn că da fără a-şi desprinde ochii

de pe chipul fratelui său Charlie Babbitt. Cunoştea cuvântul; relaţia nu o putea înţelege.

– Atunci acceptă o amărâtă de îmbrăţişare!

Charlie se repezi din nou la el şi îşi azvârli braţele în jurul lui prinzându-l într-o strânsoare ca de urs. Îngrozit, Raymond îl împinse cu toată puterea sa, zbătându-se cu disperare, şi timp de câteva minute se luptară amândoi într-o încleştare mută, împleticindu-se de colo-colo prin încăpere într-o îmbrăţişare imposibilă.

Dar Charlie nu avea de gând să-i dea drumul. Îi intrase în cap ideea trăznită că, dacă va reuşi să-l ţină cât mai mult lângă el, dacă îl va strânge suficient de tare, îl va putea forţa să răspundă; dragostea şi subita sa nevoie de comunicare cu Rain Man vor ajunge la Raymond, la Ray al lui, fratele lui, şi-l vor aduce înapoi pe omul rătăcit, pe omul *real,* normal, îngropat înlăuntrul lui.

Mânat de o forţă uriaşă de care niciodată nu se crezuse în stare, o forţă născută din extrema teroare ce îl cuprinsese, Raymond se zbătu tare, împinse cu violenţă, până ce rupse strânsoarea lui Charlie. Deja groaza îl înghiţise complet în lumea lui secretă şi îndepărtată, declanşând toate ritualurile de apărare: şoaptele repezi şi nebuneşti, frângerea mâinilor, înţepeneala trupului şi ochii holbaţi în gol.

Dar Charlie nu renunţă. Era hotărât să nu cedeze, să nu-l lase pe Rain Man să fugă de lângă el. Doctorii se înşelau; nu puteau avea dreptate, era *imposibil!* Medicii nu sunt decât nişte tâmpiţi. Ce ştiu ei?! Sunt ei fraţii lui Ray?! Raymond era singura rudă ce-i mai rămăsese şi nu avea de gând să-l lase să trăiască şi să moară singur în lumea lui izolată şi bolnavă. El, Charlie Babbitt, îl va salva, va reuşi acolo unde toţi idioţii dăduseră greş.

– La dracu', Ray! gâfâi sărind în continuare în jurul lui. Tu chiar îmi răneşti sentimentele! Şi sentimentele dor cel mai rău!

Şoaptele continuau în acelaşi ritm frenetic în timp ce Charlie îl înghesuia forţându-l să se retragă într-un colţ. Era tactica lui de şoc, ideea lui fixă că dacă îl va sperla pe fratele lui suficient de tare, dacă îl va ingrozi peste o anumită limită, va reuşi să-l aducă astfel la normal.

– O să încep şi eu o Listă a Insultelor Odioase, ameninţă. Şi tu o să fii numărul unu pe listă. Numărul unu! În 1988.

Se aruncă iar asupra lui, îmbrăţişându-l, strângându-l atât de tare încât Raymond abia mai putea respira.

– Haide, omule, îmbrăţişează-mă şi tu! Îmbrăţişează-mă şi tu, Ray! Măcar o singură dată! *O dată!* Haide! Doar să vezi ce bine e!

Ochii i se umplură de lacrimi împăienjenindu-i vederea; niciodată în viaţă nu dorise ceva cu atâta disperare cum dorea acum să fie îmbrăţişat de Rain Man. Nu mai simţise o asemenea emoţie copleşitoare din ziua aceea îndepărtată, cu douăzeci şi patru de ani în urmă, când Rain Man plecase pentru a nu se mai întoarce niciodată. Plânsese atunci, plângea acum. Îl voia pe Rain Man înapoi.

Prins complet în ghearele teroarei, pradă frustrării în faţa propriei sale neputinţe, Raymond îşi duse mâna la gură şi începu să muşte tare, din toate puterile. Era aceasta suprema manifestare a comportamentului său autist, un act inconştient de autodistrugere.

Şi îl izbi pe Charlie drept în faţă, spulberându-i pe loc toate iluziile. Într-o fracţiune de secundă înţelese o dată pentru totdeauna că Rain Man nu mai exista; nu existase niciodată decât în amintirea sa de copil. Nu se afla nici o persoană normală închisă în trupul acesta micuţ şi slab. Raymond Babbitt era doar un autist de înaltă performanţă. Punct. Sfârşitul citatului. Era capabil să se bucure într-o mică măsură de câteva plăceri minore. Şi, cu siguranţă, poseda anumite abilităţi cu totul remarcabile.

Cu dragoste şi îngrijire, putea lăsa chiar impresia unor mici progrese. Dar niciodată Raymond Babbitt nu va fi un om normal. Niciodată. Nu va fi. Normal.

Parcă cineva îi aruncase brusc o găleată cu apă rece în cap. Îi dădu drumul lui Ray retrăgându-se cu palmele ridicate în acel gest universal de predare şi supunere.

– Hai, gata, s-a terminat! Ray, încetează, *te rog!*

Însă Raymond mărşăluia undeva departe, printr-un întins deşert al creierului său în căutarea unui adăpost, luptând să rămână în viaţă, incapabil să înceteze de a-şi muşca mâna cu ferocitate. Nu simţea durerea, sau dacă o simţea cumva, atunci ea era asociată cu acel ritual magic protector pe care-l practica pentru a supravieţui. Trăgându-l de braţ, descleştându-i maxilarele înţepenite cu mâinile lui, Charlie reuşi să-i scoată palma dintre dinţi. Dosul mâinii lui Ray era tot acoperit cu urme adânci de muşcături şi la vederea lor, Charlie izbucni în plâns copleşit de vinovăţie.

– Iartă-mă, iartă-mă! se rugă. Niciodată n-am să mai fac, promit! Niciodată, niciodată!

Încet, foarte încet, Raymond începu să revină în prezent. Gâfâielile sufocate cedară locul respiraţiei aproape normale, însă teama stăruia în ochii lui, în înţepeneala rigidă a trupului mărunţel.

– Am fost un prost, bine? spuse Charlie moale, cu infinită tristeţe în glas. Fraţii se îmbrăţişază. Noi nu suntem fraţi.

*

Ca o furtună violentă de vară cu fulgere orbitoare, bubuit de tunete şi torente de apă revărsate din cer, cearta fusese aprigă, dar se sfârşise repede şi acum era deja – cel puţin în ceea ce-l privea pe Raymond – aparent uitată.

În timpul cât Charlie făcu un duş şi îşi îmbrăcă din nou costumul mototolit pentru a-l conduce pe fratele lui la întâlnire, Raymond, aşezat pe marginea patului şi urmărind emisiunea sportivă de la televizor, aştepta nerăbdător ora la care va coborî să danseze cu Iris.

Charlie tocmai ieşise din dormitor şi îşi lega nodul la cravată când răsună o bătaie în uşă. Înainte de a ajunge el, uşa se deschise şi în prag apăru Susanna. Cu obrajii îmbujoraţi şi părul ciufulit de vânt, părea că alergase cu sufletul la gură să prindă avionul şi traversase în zbor deşertul. Ceea ce, de fapt, se şi întâmplase. Era splendidă.

Charlie se repezi la ea, o luă în braţe strângându-se tare lângă el şi râzând.

– Hei, arăţi nemaipomenit! murmură cu faţa îngropată în părul ei negru, buclat. Ray, a venit Susanna!

Raymond se întoarse şi o privi cu solemnitate. Susanna îşi flutură mâna şi el îi răspunse imitând-o perfect.

– De unde ai ştiut că suntem aici, la Caesar's?

Ochii lui Charlie erau perplecşi, dar fericiţi.

– Am vorbit cu Lenny. Îmi pare rău pentru afacerea ta, şopti privindu-l sincer în faţă.

Charlie schiţă un gest nepăsător.

– Ei, nu-ţi face griji! Aici s-au întâmplat unele lucruri senzaţionale. Ray, spune-i ce-am făcut noi doi.

– Am jucat cărţi. Am jucat blackjack şi eu am numărat cărţile, răspunse Raymond cu promptitudine.

– Ce??

– E o poveste lungă, adăugă Charlie repede, nerăbdător să rămână singur cu Susanna. Îţi povestesc după ce tragem un pui de somn.

Îi luă braţul cu un gest lacom şi posesiv, trăgând-o după el spre dormitor.

– Ce mai faci, Ray? întrebă Susanna peste umăr.

– Nu ştiu.

*

Partida lor de dragoste fusese mai reuşită ca niciodată. Dar dacă aceasta se întâmplase fiindcă Charlie era mult prea obosit pentru a fi altfel decât sobru şi tandru, sau din cauză că nu se mai văzuseră de câteva zile, ori pentru că din partea lui fusese expresia unor sentimente noi, recent descoperite, cine putea şti? În orice caz, după ce dezlănţuirea lor pătimaşă se potoli, rămaseră intinşi unul lângă celălalt în aşternutul răvăşit, goi, istoviţi, dar satisfăcuţi şi foarte sentimentali.

Susanna îşi plimbă un deget de-a lungul umărului său şi în jos, pe braţ.

– Te bucuri cu adevărat că am venit? îl întrebă pe un ton moale.

Charlie se aplecă dezmierdându-i sânul mic, perfect rotund.

– Bine-nţeles. Dar de ce întrebi? Nu m-am purtat ca un bărbat fericit?

– Păi, te întreb fiindcă tu niciodată nu-mi spui asemenea chestii. De exemplu, dacă ţi-a fost sau nu dor de mine. Nu de asta – gesticulă ea referindu-se la sex – ci de *mine*, Susanna.

– Ştii bine că mi-a fost, începu el, dar fata îi tăie vorba aruncând flăcări din ochii ei negri.

– Şi atunci de ce nu mi-o spui? Susanna, mi-a fost dor de tine. Vreau să ne vedem. Cunoşti cuvintele, nu? Există milioane de acest fel în limba engleză. Ar fi drăguţ...

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă şi Charlie sări din pat.

– Salvaţi de clopoţel, bombăni Susanna.

– Intră! strigă Charlie înfăşurându-şi un prosop în jurul şalelor şi deschizând uşa.

Raymond aştepta în prag, cu minitelevizorul în mână.

– Sunt şase minute până la întâlnirea mea.

– Are o întâlnire? întrebă Susanna surprinsă.

Sărind într-un picior, Charlie încercă să-şi tragă pantalonii pe el.

– Da, într-un fel. Hai, Susanna, îmbracă-te fuga. Trebuie musai să fim jos în şase minute.

– Cinci, preciză Raymond.

*

Reuşiră să ajungă la bar chiar cu un minut mai devreme. Ţinându-şi strâns televizorul în mână, Raymond nu-şi dezlipea ochii de pe micul ecran luminos; ascuns în siguranţă în buzunarul hainei sale se afla ceva – un lucru tainic pe care Charlie îl pusese acolo spunându-i să i-l dea lui Iris mai târziu.

– Ştii, Ray, puteai să laşi televizorul în cameră; nu era nevoie să-l iei cu tine la întâlnire.

– Ei dansează, răspunse Raymond întinzând aparatul pentru a-l vedea Charlie mai bine.

Pe ecranul lat de opt centimetri, Fred Astaire şi Ginger Rogers zburau parcă înaripaţi într-un step fermecător; rochia lui Ginger părea un nor diafan în jurul trupului ei, iar picioarele lui Fred scăpărau de-a lungul şi de-a latul scenei la fel de imateriale şi uşoare ca o rază de lună.

– Cum arată fata? şopti Susanna către Charlie.

Raymond însă o auzi.

– Arată ca o prăjitură, îi răspunse. Are pielea potrivită pentru o prăjitură.

Azvârlindu-şi capul pe spate, Charlie izbucni într-un hohot nestăpânit de râs.

– N-am mai auzit una ca asta până acum!

– Şi ăsta e un lucru bun? întrebă Susanna înălţând delicat o sprânceană.

În timp ce ei aruncau priviri cercetătoare în jur căutând-o pe Iris, un funcţionar în uniforma cazinoului se apropie de ei.

– Domnul Babbitt?

– Da, eu sunt.

– Domnul Kelso doreşte să discute o problemă cu dumneavoastră.

Hopa! Inima lui Charlie începu să bată într-un ritm alert. Chestia nu mirosea deloc a bine. Câştigase prea mulţi bani şi caraghioşii ăştia nu erau în culmea fericirii. Dar de ce să-şi facă el griji? Fără îndoială, nu-l chemau pentru a-i strânge mâna şi a-l felicita, dar nici n-aveau de gând să-l împuşte. „Fii calm şi ţine-ţi firea", se încurajă de unul singur. „Nu te au cu nimic la mână; eşti curat ca lacrima". Şi totuşi, nu se simţea deloc în apele lui.

– Susanna, vrei să ai tu grijă de el câteva minute?

Raymond nu-şi ridică ochii din televizor decât pentru a arunca o privire ceasului de la mână; pe Charlie care se îndepărta îl ignoră complet.

– Nu-i aici, anunţă. E zece-zero-unu. Nu-i aici.

Susanna îl privi neliniştită, dar Raymond nu părea câtuşi de puţin necăjit sau agitat; era complet absorbit de dansul lui Fred şi Ginger.

Trecând de o uşă ce purta inscripţia „Intrarea interzisă", Charlie îl urmă pe funcţionarul cazinoului de-a lungul unui nesfârşit coridor mărginit de-o parte şi de alta de uşi ce se deschideau fiecare spre câte un birou al administraţiei. Pe o uşă aflată de capătul holului se putea citi: „Domnul J. Eugene Kelso" şi dedesubt, cu litere ceva mai mici, „Directorul Serviciului Securitate". Funcţionarul îl invită pe Charlie să intre.

Se aflau într-o anticameră splendid mobilată şi decorată cu picături moderniste. În spatele unui birou elegant

din lemn de abanos stătea o secretară suficient de frumoasă pentru a lucra ca manechin. La semnul ei afirmativ, funcționarul ciocăni la uşa masivă de stejar ce ducea în biroul propriu zis, îl introduse pe Charlie înăuntru, după care se retrase închizând foarte încet uşa în urma lui.

Biroul directorului Securității era spațios, luxos şi elegant. Deşi n-ar fi vrut s-o recunoască, Charlie era impresionat; încăperea strigă în gura mare: BANI! În spatele unui birou imens ce purta patina anilor şedea un bărbat distins, cu trăsături frumoase şi păr cărunt. Ochii uluiți ai lui Charlie se căscară gata să-i sară din cap. Zâmbărețul ce stătuse la masa de blackjack lângă Raymond întrebându-l cu un aer amabil tot felul de chestii era unul din şefii cazinoului, directorul Serviciului de Securitate, domnul J. Eugene Kelso! Acum însă, omul nu zâmbea.

Charlie simți că îl lăsă picioarele. Cu un efort uriaş reuşi să se apropie de un scaun şi să se aşeze – nu să cadă! – în el. Un lung moment, aproape interminabil, cei doi bărbați se priviră tăcuți studiindu-se reciproc, apoi Kelso spuse:

– Felicitările mele, domnule Babbitt. Ați câştigat... permiteți-mi numai o clipă...

Consultă o foaie de plăți şi continuă:

– Optzeci şi şase de mii trei sute de dolari. E o sumă impresionantă!

– Nu chiar, spuse Charlie afişând un aer calm şi dezinvolt în timp ce inima îi tremura în piept. Nu chiar, dacă luați în considerare pe adevărații mari jucători.

– Ei bine, nu suma este cea care contează. Ci potențialul de... explozie.

Directorul se rezemă de spătarul fotoliului său de piele împreunându-şi vârfurile degetelor şi privindu-l pe Charlie pe deasupra lor.

– Să ții socoteală cărților dintr-un pantof cu şase pachete este într-adevăr o ispravă deosebită, demnă de

toată atenția. Atenția mea proprie. Eu nu joc cărți cu oricine, domnule Babbitt. Nu-mi place jocul de cărți.

Charlie adoptă aerul său extra de băiețandru naiv și inocent.

– Mă tem că totuși nu înțeleg despre ce...

– Avem casete video, îl întrerupse Kelso fără menajamente cu un ton înghețat în glas. Le-am analizat și ne-am consultat cu celelalte cazinouri. Casetele sugerează, domnule Babbitt, faptul că ar fi indicat să vă luați câștigul și să părăsiți statul.

Charlie deschise gura pentru a răspunde, însă directorul i-o luă înainte scurt:

– Tot ce trebuie să faci este să închizi gura și s-o ștergi acasă. Și asta-i cea mai bună ocazie ce ți se oferă.

Ațintindu-și asupra lui o privire grea și ascuțită, adăugă:

– Eu unul n-aș rata-o!

Amenințarea din glasul lui Kelso era subțire, dar de neconfundat, un pumnal tăios drapat în catifea. Brusc, lui Charlie i se făcu dor de Los Angeles. Ținea neapărat să plece acasă.

*

Iris nu venise la întâlnire. La ora zece și zece minute, Raymond era gata să renunțe și să se întoarcă în apartament. Din moment ce nu-și pusese nici o speranță, nu era dezamăgit și acceptă cu destulă încântare sugestia Susannei de a vedea filmul sus, în cameră. De fapt, era atât de absorbit în urmărirea lui Fred și Ginger pe ecranul fermecat încât nu se mai gândea deloc la Iris.

Păşea alături de Susanna spre lift fără a-și desprinde ochii de pe micul său Sony în care Rogers și Astaire dansau ca într-un basm pe melodia „Nimeni nu-mi poate lua această bucurie".

– Probabil că şi Iris dansa la fel, spuse Susanna pe un ton vesel. Păcat. Dar vei mai avea şi alte ocazii. Multe fete drăguțe ar... dori... să danseze cu tine, Raymond.

Însă el nu reacționă; atenția lui era îndreptată numai spre Fred şi Ginger.

– Iris era cu adevărat drăguță, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

Liftul se opri în fața lor şi când uşile se deschiseră automat, Susanna păşi înainte aşteptând apoi până ce Ray, fără a renunța nici măcar o secundă la filmul lui, se apropie încet târşâindu-şi picioarele în stilul său caracteristic. Erau singuri în lift.

– Era cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată? insistă Susanna.

– Nu ştiu.

Cabina strâmtă a ascensorului se umplu de reveberațiile muzicii de dans. Era o melodie caldă, romantică, irezistibilă. Într-un impuls de moment, Susanna întinse mâna şi apăsă butonul roşu de oprire. Liftul tremură puțin, apoi se opri cu o uşoară zdruncinătură. Uimit, Raymond ridică în sfârşit ochii din televizor.

– Îmi place muzica, îi spuse Susanna dulce. Crezi că ai putea să îmi arăți? Cum ai fi dansat cu Iris?

Iată ceva cu totul nou pentru Raymond; se zgâi la ea complet năucit, însă în glasul şi în privirea Susannei stăruia un aer atât de blând şi de familiar, încât nu-i era deloc teamă. Încet, cu duioşie, fata îi luă minitelevizorul din mână şi îl aşeză pe podeaua liftului. Muzica se ridica în valuri molcome, învăluindu-i în armoniile ei delicate.

Susanna se apropie încă un pas de Raymond, întinzându-şi brațele în poziție de dans:

– Aşa? întrebă.

Însă el continua să stea nemişcat ațintind-o cu ochii lui goi, ținându-şi capul plecat pe umăr în felul său caracteristic.

Zâmbindu-i încurajator, Susanna îi luă brațele cu gingășie, așezându-le în jurul gâtului ei. Foarte încet, cu mișcări lente, începu să danseze și... după câteva clipe, Raymond i se alătură. Cu trupurile lipite unul de celălalt, se roteau în spațiul acela strâmt urmând muzica, Raymond amintindu-și ce-l învățase Charlie și dansând chiar cu un oarecare stil. Stil Raymond.

Melodia se sfârșise.

– Iris a pierdut ceva minunat, șopti Susanna.

– Și o sărutare.

O sărutare?! Susanna făcu un pas înapoi surprinsă.

– Charlie Babbitt a spus. Dacă e drăguță cu mine. Să îi dau. O mică sărutare.

După o clipă de gândire, Susanna încuviință. Se apropie din nou de el și spuse:

– Arată-mi cum.

Raymond își țuguie buzele strângându-le ca un copil silit să sărute o mătușă acră și înțepată. Surâzând, Susanna clătină din cap.

– Nu așa. Deschizi gura și săruți... ca și când ai mâncat ceva foarte moale. Ceva foarte gustos.

Își întredechise buzele ei roșii arătându-i cum anume să facă. Imitând-o, Raymond deschise gura primind primul său sărut, tandru și delicat. Susanna se retrase.

– Cum a fost? întrebă.

– A fost umed.

– Atunci înseamnă că am făcut-o cum trebuie, râse ea.

Căutând în buzunarul hainei, Raymond scoase la iveală micul secret păstrat pentru Iris și i-l întinse Susannei.

Înmărmurită, fata privi câteva clipe de la figura lui la cei două sute de dolari din mână și apoi din nou la el, neștiind ce să creadă.

– Charlie Babbitt a spus, explică Raymond.

XII

Drumul înapoi spre Los Angeles se derula cu repeziciune. Curentul de aer ce vâjâia pe lângă Buick-ul decapotabil era fierbinte şi uscat, însă plăcut. Susanna şedea pe bancheta din faţă alături de Charlie, iar Raymond în spate, uitându-se când la peisajul deşertic de afară, când la westernul de pe ecranul micului său Sony portabil. Mâna pe care şi-o muşcase atât de rău purta acum un bandaj pe care i-l făcuse Susanna. Din când în când se apleca spre scaunul din faţă reamintindu-i lui Charlie că îi promisese să-l ducă la un meci pe stadionul Dodger. În Los Angeles. Şi oare nu pentru asta mergeau cu toţii acum la Los Angeles? Să vadă jucătorii la Dodger? Charlie Babbitt spusese.

Charlie aproape că uitase promisiunea aceea făcută cu o săptămână în urmă, dar îl asigură din nou pe fratele lui că vizita la stadion era lucru cert. În plan, spunea el. În plan, cu siguranţă.

Fiecare centimetru pătrat din trupul lui Charlie tânjea după odihnă. Nu mai dormise de zile întregi, fiindcă toată noaptea şi-o petrecuse făcând dragoste cu Susanna. La urma urmei, de câte ori aveau ei ocazia să se desfete într-un apartament dublu la un hotel de lux? În orice caz, aşa obosit cum era, Charlie se simţea grozav. Buzunarul îi era doldora de bani, iubita din nou lângă el şi fratele alături, indivizii de la cazino nu-l făcuiseră bucată cu bucată. Viaţa totuşi nu era prea rea.

Odată chiar îl lăsă pe Raymond să conducă Buick-ul. Pentru cinci minute. Şoseaua era aproape pustie, maşina rula cu abia douăzeci de mile la oră; piciorul lui Charlie se afla pe pedala de accelerație, însă mâinile lui Raymond țineau volanul în timp ce pe bancheta din spate Susanna râdea în hohote nestăvilite.

– Tu eşti şoferul, băiete! Uită-te la drum! îl avertiză Charlie.

– Sunt... un excelent... şofer, declară Raymond.

Ajunşi la Santa Monica, o lăsară pe Susanna la ea acasă şi apoi se îndreptară spre locuința lui Charlie – un apartament aflat într-una din milioanele de vilişoare în stil spaniol răspândite pe aleile periferice ale Los Angelesului. Toate arătau la fel: trunchiul unui avocado înalt îşi apleca fructele sale mălăiețe, necomestibile, deasupra țiglelor de teracotă ale acoperişului; o curte interioară cu o piscină înconjurată de frunzele lungi şi înguste ca nişte săbii ale agavelor, printre care se iteau ghemulețele rotunde şi albastre ale florilor. Uneori în locul agavelor albastre erau florile portocalii de clivia. Nici o diferență.

Apartamentele aflate la parter aveau vedere spre curticică; cele de la etajul unu şi doi se deschideau într-un balcon deasupra piscinei. Etajul trei nu exista. Cu un design inspirat din stilul Misiunii Spaniole, apartamentele aveau pereții îmbrăcați în stuc, şemineuri din cărămidă aparentă şi bucătării minuscule. Singura diferență între ele era chiria încasată în funcție de poziția geografică; nu se plătea confortul, ci vecinătatea. Vila în care locuia Charlie se afla lângă Brentwood, suficient de aproape pentru a avea acelaşi cod poştal şi, drept urmare, chiria se ridica la o cifră astronomică.

Charlie descuie uşa, se aplecă să ia bagajele şi se împiedică de Raymond venind cu nasul în rucsacul lui. Ray stătea încremenit în prag, privind în jurul lui.

– Aicea stăm noi? întrebă în cele din urmă. Sigur, au mutat patul.

– Ray, *eu* stau aici.

– Şi eu unde stau?

– Camera ta e acolo, spuse Charlie arătând mica încăpere liberă pe care o folosea uneori drept cameră de oaspeţi, iar alteori ca birou de lucru.

Singurul mobilier era o masă, câteva dulăpioare, vreo două scaune, şi o canapea extensibilă. Raymond tropoti şi intră să arunce o privire. Bruscă nelinişte.

– Sigur, cineva *a furat* patul. Camera mea... este... fără nici un... nici un... este fără pat. Şi eu o să fiu... fără *pat*... în...

– În 1988, sfârşi Charlie cu un zâmbet care – cine ştie prin ce mecanism – păru să-l mai calmeze puţin pe Raymond.

– Asta-i camera fermecată, Ray – continuă Charlie – camera în care canapeaua se transformă pe loc într-un pat. Şi după aceea îl mută sub fereastră. Îţi place cu patul sub fereastră, aşa-i? Perfect!

Raymond cugetă câteva clipe şi găsi aranjamentul acceptabil. Însă imediat o nouă problemă se ivi la orizont:

– Sigur, cărţile mele...

– Bine, încuviinţă Charlie cu un gest hotărât. Aducem şi cărţi. Du-te şi fă o listă cu tot ce trebuie.

De minune! Raymond intră în cameră nerăbdător, îşi scoase rucsacul şi începu să cotrobăie prin el în căutarea carnetului potrivit. Îi plăcea grozav să facă liste; listele erau totdeauna reconfortante – bineînţeles, cu excepţia Listei Întâmplărilor Sinistre şi a Listei Insultelor Odioase.

Charlie se duse direct la telefon pentru a asculta banda cu mesajele primite; contorul arăta că se înregistraseră trei. Derulă caseta şi apoi apăsă butonul de redare.

„V-am sunat pentru a confirma întrevederea domnului Raymond Babbitt cu doctor Marston", spuse o voce cu accent britanic – în mod evident o secretară foarte bine remunerată. „Ora zece mâine dimineață; patru-cinci-zero. Roxbury Drive. Vă aşteptăm". Clic.

Perfect. Contase pe acest telefon.

„Bună, eu sunt, se auzi apoi vocea dulce a Susannei". „Am vrut doar... sper că ați ajuns amândoi cu bine acasă"...Clic.

Chiar şi numai sunetul vocii ei îi dădea o senzație de bine.

– Pot să mă uit la televizor acum? strigă Raymond din camera alăturată.

„Domnule Babbitt, aici e Walter Bruner".

Ultimul mesaj îl luă complet prin surprindere.

„Eu sunt la Bonadventure; cred că ar trebui să discutăm! Clic.

Oh, la dracu'! Bruner! Încă nu era gata pentru întrevederea cu medicul. O senzație de gol amețitor se strecură în măruntaiele lui Charlie. Nu se aşteptase ca psihiatrul să pună situația la inimă până într-atât încât să-i dea de urmă. Dar dacă stai să te gândeşti, de ce nu? La mijloc se aflau mai bine de trei milioane de dolari. Pentru tot bănetul ăsta, Charlie ar fi fost în stare să împingă o alună cu nasul tot drumul până în Noua Zeelandă. Costumat într-o rochiță de balet!

Însă... Wallbrook părea acum atâta de departe, pierdut în negura trecutului; nici măcar nu-l mai putea asocia pe Raymond cu Wallbrook. Erau doar frați.

Îi telefonă lui Bruner stabilind o întrevedere chiar aici, în apartamentul lui. Până la sosirea medicului apucă să facă un duş scurt, să se radă şi să îmbrace blugii şi o cămaşă sport. Raymond era în camera lui, şezând cu un aer fericit pe canapeaua-pat, urmărind reluarea meciului de dimineață şi rontăind grisine.

Când auzi soneria, Charlie deschise în silă poftindu-l pe Bruner înăuntru, nu înainte de a se uita bine peste umărul lui pentru a fi sigur că psihiatrul nu adusese cumva cu el cine ştie ce malaci ca să-l ia pe Raymond cu forţa. Însă doctorul era singur şi nici măcar nu părea supărat. Intră cu un zâmbet plăcut pe buze şi nu rosti decât o singură întrebare:

– Raymond?

– Acolo.

Bruner se apropie de uşa camerei alăturate şi se opri în prag pentru a arunca o privire. Raymond părea sănătos, nevătămat şi foarte... el însuşi. Observă că are o mână bandajată, dar nu spuse nimic.

– Am putea discuta undeva în liniştе? întrebă întorcându-se spre Charlie.

– Afară.

Ieşiră amândoi în curtea interioară lăsând uşa întredeschisă, astfel ca Charlie să-l poată auzi pe Raymond dacă fratele lui ar fi avut nevoie de ceva.

– Voi intra direct în subiect, spuse medicul. În timp ce noi vorbim acum, avocatul meu se întâlneşte cu avocatul dumitale şi îi explică... faptele.

– Faptele... repetă Charlie pe un ton scăzut.

Bruner încuviinţă şi scoase din buzunarul hainei sale o hârtie ce avea aerul unui document oficial. I-o întinse lui Charlie care o privi, însă nu puse mâna pe ea.

– Acesta este un ordin de reţinere temporară care te împiedică pe dumneata – sub pedeapsa legală – să-l îndepărtezi pe Raymond din localitate până ce nu vom cunoaşte rezultatul audierii.

Medicul îi aruncă o privire tăioasă şi rece, dar expresia de pe chipul lui Charlie nu se schimbă. Naiba să-l ia dacă avea el de gând să se lase intimidat de papiţoiul ăsta!

– Vezi tu, Charlie – continuă doctor Bruner – după audierea aceea, Raymod va fi trimis definitiv prin hotărâre

judecătorească la Wallbrook. Pentru prima dată în viața lui. Şi pentru asta, ție trebuie să-ți mulțumească.

Bărbia lui Charlie zvâcni într-un gest de sfidare.

– Judecătorul, însă, va trebui să decidă, nu-i aşa?

– Judecătorul va urma sfatul psihiatrului însărcinat cu acest caz – doctor Marston. Îl vei întâlni mâine dimineață.

– Grozav! Poate că individul ăsta are o minte mai luminată.

Golul acela din măruntaie se făcu din nou simțit. Se coalizau cu toții împotriva lui – toate hahalerele acelea de doctori erau în cârdăşie şi-l vor ataca din toate părțile.

– I-am dat cutii întregi cu dosare despre Raymond, continuă Bruner cu un surâs fin, abia sesizabil. Cutii! Chestia asta e doar o formalitate, băiete! Fratele tău este o persoană foarte... neajutorată. Încă nu ai observat acest lucru?

– Ei bine, ar trebui să-l vezi acum, se enervă Charlie. Să vezi ce poate face acum! El...*zâmbeşte,* pentru numele lui Dumnezeu!

– Ştiu, mi-a spus Susanna.

Susanna? Da' ce naiba se petrece aici?!

– M-am întâlnit cu ea azi, explică Bruner. Crede că Raymond a făcut progrese.

Zâmbi uşor şi adăugă:

– De fapt, crede că şi tu ai făcut progrese. Sper să fie adevărat în ceea ce te priveşte. Cât despre fratele tău, ştiu bine cât este de uşor să te laşi furat de entuziasm. O schimbare de decor, aventuri noi, şi totul pare înfloritor. Temporar, însă.

Charlie simți sângele fierbându-i în vine. Ce ştia caraghiosul ăsta despre zilele pe care el şi cu Ray le petrecuseră împreună? Nimic! Zero tăiat! Nici măcar nu fusese acolo, nu văzuse nici atâtica!

– Urmează apoi o perioadă staționară – continuă doctorul – după care începe regresul. O viață întreagă de autism nu se vindecă într-o vacanță, Charlie!

– Iar eu zic să aşteptăm totuşi audierea.

Zâmbetul de pe figura lui Bruner se stinse şi o expresie aspră îi luă locul.

– A fost de la bun început o cauză pierdută, Charlie. Tatăl tău mi-a conferit întreaga putere de decizie în calitatea mea de curator; asta înseamnă că, indiferent dacă vei câştiga sau nu procesul pentru custodia lui Raymond, eu pot foarte bine să nu-ți dau nici o centimă.

Fusese o lovitură cu adevărat serioasă şi figura lui Charlie o înregistră oglindind-o cu fidelitate. Îl luase complet prin surprindere şi îl pocnise zdravăn, dar rămase tăcut, hotărât să-şi mențină calmul cu orice preț.

– Ei, şi acum voi avea ocazia să-ți fac o surpriză, spuse Bruner. Am adus cu mine un carnet de cecuri aparținând lui Raymond. Sunt pregătit să-ți completez pe loc un cec. Unul cu o cifră foarte, foarte mare.

– Şi pentru ce ai face una ca asta?

– Charlie, nu cred că ai nici măcar o şansă la un milion, şi totuşi nu-mi pot permite să risc. Sunt în joc viața, fericirea şi bunăstarea fratelui tău, şi pentru mine ele sunt prețioase. Prefer să nu mă joc cu ele, oricât de sigure ar fi premisele.

– Deci vrei să mă cumperi.

Un rânjet crud şi cinic se întinse pe buzele lui Charlie. „Tipul este tare speriat; înseamnă că am şanse serioase."

– Sunt îndrituit să cheltuiesc banii lui Raymond pentru propriul său beneficiu şi, după părerea mea, aceşti bani sunt cât se poate de bine cheltuiți.

– Cât?

– Două sute cincizeci de mii de dolari. Şi uităm totul.

Doctorul Bruner scoase din buzunar carnetul de cecuri şi un stilou Mont Blanc cu peniţă de aur, completă un cec şi i-l întinse politicos.

Charlie îl luă cu o figură gravă şi serioasă, citindu-l cu atenţie. Era foarte frumos; scrisul psihiatrului avea un aspect caligrafic. „Lui Charles Babbitt" – citi – „suma de două sute cincizeci de mii dolari, zero cenţi." Minunat! Ar fi o adevărată ruşine să încasez aşa o frumuseţe de cec! Pentru o clipă Charlie reflectă visător la traiul îndestulat şi lipsit de griji pe care şi l-ar putea permite cu un sfert de milion de dolari, apoi, fără un cuvânt, rupse cecul în patru bucăţi perfect egale şi, cu un gest politicos, i le întinse lui Bruner.

Întrevederea luase sfârşit.

*

Bineînţeles Raymond ştia că, fără urmă de îndoială, astăzi era ziua în care vor merge la stadionul Dodger să vadă meciul. Şi când Charlie se văzu obligat să-i spună că nu putea fi nici o vorbă de meci în viitorul foarte apropiat, Raymond se supără atât de tare, încât se retrase adânc în sine şi începu pe loc unul din meciurile sale imaginare de super-ligă.

Era ca un coşmar transformat în cea mai crudă realitate. Peste două ore erau aşteptaţi în biroul doctorului Marston pentru a-i demonstra unui psihiatru examinator că Raymond Babbitt o ducea mult mai bine alături de fratele său, că Charlie Babbitt putea face minuni – aproape că făcuse un adevărat miracol – cu fratele lui autist. Şi iată-l aici pe acest frate autist cufundat până peste cap într-una din fantasmagoriile sale groteşti!

– Frank Robinson, eliminat trei! strigă Raymond de pe movila de bătaie.

Era foarte, foarte supărat pe Charlie Babbitt. Charlie promisese!

– Harmon Killebrew, eliminat trei!

– Uite ce-i îi explică Charlie pentru cea de-a şasea oară, nu putem merge astăzi la meci. Azi este audierea, marea audiere!

– Henry Aaron, eliminat trei!

Raymond era într-o serie câştigătoare, eliminând starurile unul câte unul, pe măsură ce ajungeau în careul său de bătaie. Mingile sale fulgerătoare erau imposibil de parat, spaima adversarilor.

– Ray, opreşte-te numai o clipă, te rog!

Raymond încremeni în mijlocul aruncării, cu un picior în aer şi mingea imaginară strânsă cu putere în mănuşa la fel de imaginară.

– Îmi pare rău pentru meci. Şi când un tip spune că îi pare rău, celălalt zice...

– Peter Rose, eliminat trei!

– Grozav! oftă Charlie cu amărăciune. Deşartă-ţi acum tot sacul!

– Babe Ruth, eliminat trei!

– Bine, izbucni Charlie la capătul răbdărilor. Ajunge!

Însă Raymond ataca mai puternic şi mai rapid ca niciodată.

– Mickey Mantle, eliminat trei!

Elimina superstarurile; legendarii aruncători nu-i inspirau nici cea mai mică teamă.

– Ray, am zis opreşte-te!

Charlie se apropie de Raymond încercând cu disperare să-l aducă înapoi, la realitate.

– Charlie Babbitt, eliminat tr...

– Lovitură nepermisă!

La aceasta, Raymond se opri instantaneu. Lovitură nepermisă? Nu eliminare? Pentru lung moment, cei doi

frați se priviră tăcuți ochi în ochi, apoi Raymond ridică un picior și se răsuci luându-și avânt.

– Vrei să mă dai afară? întrebă Charlie. Atunci hai s-o facem cum se cuvine.

Și trăgându-l după el afară din casă, îl duse două străzi mai departe, într-un parculeț în care se afla un teren de joacă pentru copii. În drum nu se opriră decât pentru a cumpăra un pachet cu șase cutii de bere pentru Charlie.

Era o zi de iulie fierbinte, o arșiță dogoritoare sub care câinii zac cu limba scoasă de un cot, iar pisicile somnolează făcute ghem prin locuri umbroase. Câțiva copii ieșiseră la joacă, dar entuziasmul lor se evaporase rapid și acum tândăleau întinși pe iarbă, sorbind de zor băuturi răcoritoare și discutând despre meciuri în loc să le joace. Doi băieți de zece – unsprezece ani ieșiseră să schimbe câteva mingi, dar căldura îi moleșise obligându-i să se retragă la umbră pe iarbă, unde beau Coca-Cola și priveau jocul de baschet ce se desfășura ceva mai departe. Bătătorul și mingea lor de baseball zăceau pe jos alături de ei.

– Hei, băieți! strigă Charlie. Ne împrumutați și nouă puțin mingea și bătătorul? Pentru zece dolari.

Pentru zece dolari? Tipul vorbea oare serios? Da' cum să nu, domnule!

Cel mai scund dintre băieți ridică mingea și-o aruncă spre Ray.

Incomodat de bandajul rigid, Raymond izbuti să o prindă cu ambele mâini și, abia crezându-și ochilor, o strânse cu drag la pieptul său. Jucase o sumedenie de meciuri de super-ligă la vremea sa, însă niciodată până acum nu ținuse în mână o minge adevărată de baseball. Pierdut în admirație, o studie cu pios respect.

– Acolo ne găsiți, băieți! – strigă Charlie arătând cu bătătorul un teren de joc aflat mai departe, și o luă la fugă

înspre el. În urma lui, Raymond venea repede, alergând cu ochii plini de încântare.

Charlie îngenunche pentru a fixa platoul. Trecând de gardul de sârmă, Raymond se îndreptă spre marginea terenului.

– Stai pe loc, campionule! Movila-i aici! Tu eşti aruncătorul, nu-i aşa?

Aruncătorul? Raymond Babbitt aruncătorul?! Ideea era de-a dreptul năucitoare şi Raymond încremeni locului complet zăpăcit.

– Hai să-i dăm drumul, băiete! Arbitrul nu ne-aşteaptă pe noi toată ziua!

Ghemuindu-se în spatele platoului, Charlie deveni jucătorul la prindere din echipa lui Raymond. Cu paşi târşiţi, ezitând, Ray se apropie de movilă. Izbind cu pumnul în palma sa goală ca într-o mănuşă, Charlie urlă propria sa versiune de îndemnuri încurajatoare pe care le aşteaptă de obicei un aruncător de la coechipierul său.

– Nu te holba la ea de parcă ar fi o împuţită de grenadă! Doar ştii ce ai de făcut! Arde-o!

Buimăcit, Raymond se uită în jurul lui de-a lungul şi de-a latul terenului gol, neştiind ce mişcare să facă, sau *cum* să o facă.

– Bază la al nouălea! strigă Charlie în chip de crainic sportiv, descriind faza de joc. Dispunerea clasică a rămas la trei şi trei. The Cincinnatti Reds – la o minge de meci de sfârşitul a patruzeci de ani de umilinţe.

Raymond prinse privirea lui Charlie şi nu-i mai dădu drumul.

– Şi acum, totul depinde de marele campion – anunţă Charlie în continuare. Omul care a reuşit să-i conducă până aproape de victorie: Raymond Babbitt. Legendarul Rain Man. Încă o dată solicitat să îşi arate măiestria.

Şi, ca răspuns la întrebarea mută din ochii fratelui său, Charlie încuviinţă: *Poţi să reuşeşti, Ray! Poţi să reuşeşti, Rain Man!*

– Pentru început, lovitura de încălzire. Elan...

Cu mâinile strânse la nivelul taliei, Raymond sări în felul acela al lui caraghios, ca-ntotdeauna când se pregătea de aruncare, brațul îi zvâcni și azvârli cu toată puterea. Mingea zbura înalt, la cel puțin trei metri deasupra capului, se opri în gardul de sârmă și căzu pe iarbă.

– Grozav! strigă Charlie. Ceață! Tipul ne-a băgat în ceață!

Dinții lui Raymond sticliră într-un zâmbet înghețat. Runda era în plină desfășurare, la o singură minge de victoria finală. Scor strâns – virtualul câștigător lansează al treilea, ceilalți doi – primul și al doilea. Dar va reuși el oare? Va reuși Rain Man să-l elimine pe supergreul jucător la bătaie, Charlie Babbitt?

Acum, în cealaltă calitate a sa – de coechipier al lui Ray – Charlie recuperă mingea și se îndreptă spre movilă cu o expresie serioasă și preocupată întipărită pe față. Era o ocazie serioasă pentru The Reds; singur acest atacant yancheu mai stătea între ei și victoria pentru care luptau atât de greu – câștigarea titlului mondial.

Întregul public spectator și toți comentatorii de presă își țineră respirația când aruncătorul și omul său la prindere se sfătuiră în șoaptă asupra strategiei ce trebuia adoptată.

– Arată-le tu ce știi, campionule, murmură Charlie ca și cum sute de urechi nepoftite încercau să prindă șoaptele lor. Dar acum, fără elan.

– Fără elan?!

Raymond părea de-a dreptul stupefiat.

– Bazele sunt ocupate, îi reaminti Charlie.

Ray încuviință, verificând rapid din ochi toate bazele. Luându-l de braț, Charlie îl trase de pe movilă ducându-l ceva mai în față, spre platou.

– Și acum să mutăm cauciucul... uite-aici.

Zgârmând cu vârful pantofului în țărână, ridică o nouă moviliță. Raymond habar n-avea ce se întâmplă; răsucindu-şi gâtul, privi peste umăr la movila aflată câțiva metri mai în spate.

– În felul ăsta – explică Charlie noua strategie – nu trebuie să mai arunci atât de tare. Tipul de la prindere e prea mărunt pentru tine, înțelegi? El nu poate să-ți facă față; nimeni n-ar putea.

Ei, asta părea să aibă sens. După ce obținu încuviințarea lui Raymond, Charlie se întoarse la locul său şi îşi reluă poziția ghemuit.

– O.K., strigă. Dă-i drumul! Trimite-o încoace încet şi frumos. Ține minte, fără elan!

Raymond înălță o minge boltită care ateriză aproape de platou, primind în schimb felicitările mute ale fratelui său: „Ai băgat spaima-n ei, Ray! I-ai pus pe fugă! Yancheii-şi scuipă acum plămânii!"

– Control! urlă. Numele jocului!

Zvârlindu-i mingea lui Raymond, Charlie apucă bâtătorul verificându-i lungimea şi greutatea, izbind în aer în dreapta şi-n stânga cu lovituri de încercare. Acum era şi crainic şi jucător la bătaie. Păşi hotărât pe platou.

– Lovitură de meci pentru yanchei. Şi va fi... da! Barosul! Charlie Babbitt! Cu o singură zvâcnire, Barosul poate întoarce tot jocul în favoarea sa. Publicul e un adevărat vulcan!

Charlie scoase câteva sunete imitând vuietul mulțimii şi apoi porni să scandeze: BA-RO-SUL! BA-RO-SUL!

De pe movila sa, aruncătorul verifică alergătorii, asigurându-se că nu devansau prea mult bazele. Acum se întoarse înfruntându-l pe atacant, cu chipul împietrit de hotărâre. Ultima şansă. Era în joc titlul de campion.

– Deci, acum e acum! Doi uriaşi îşi dispută forțele; frații Babbitt față în față. Ce ne-am putea dori oare mai mult? Iată-l, acum se întinde...

Raymond se întinse, îşi azvârli braţul înainte şi aruncă mingea cam la un metru în afara platoului. Cu toate acestea, Barosul sprintă în forţă şi... rată.

– Eliminat unu!

Raymond ţopăi de fericire în timp ce Charlie alergă să recupereze mingea.

– Rain Man trage la firul ierbii în colţul exterior, turui Charlie în cel mai autentic stil de crainic sportiv. Astăzi ne-a arătat întreaga sa forţă şi măiestrie! Charlie va fi silit să îngenuncheze aici...

Se întoarse în careul de bătaie şi se pregăti de lovitură învârtindu-şi uşor bâtătorul în mînă şi schimbându-şi poziţia picioarelor cu doi-trei centimetri. Întinderea... elanul... iată şi aruncarea. Mingea zbură drept prin aer îndreptându-se spre platou. Barosul zvâcni cu putere, izbi pe lângă şi mingea căzu la o palmă în faţa platoului.

– Eliminaaat doi!

Raymond tremura de emoţie şi încântare ca o coardă întinsă la maxim. Când Charlie ratâ mingea pentru a doua oară, începu să sară în loc de parcă ar fi fost pus pe arcuri. Acesta era cel mai extraordinar lucru care i se întâmplase vreodată. Mai grozav decât dansul din lift cu Susanna, mai palpitant chiar decât socotitul cărţilor. Aici era meciul de super-ligă, Campionatul Mondial cu Rain Man Babbitt la atac eliminând starurile, unul câte unul.

– Barosul este nevoit să iasă afară în urma acestei lovituri! Raymond Babbitt e în plin avânt! Scorul este de două aruncări la jucătorul la bătaie...

Raymond luă mingea, dar în loc să-şi ia poziţia de aruncare, încremeni locului clătinând din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă coechipierul său apropiindu-se pentru o scurtă consfătuire.

– Semn rău, spuse Raymond. Pot să-i dau acum una tare de tot?

După o clipă de gândire, omul la prindere răspunse:

– La naiba! De ce nu?

Charlie se înapoie în careul de bătaie, gata de atac. Aceasta ar putea fi lovitura decisivă. El avea două la activ iar The Reds erau în pragul victoriei. Totul depindea de el acum, de Rain Man.

Şi Rain Man, luându-şi avânt puternic, îşi roti braţul în jurul trupului pentru a arunca lung, tare de tot. Deşi mingea nu se apropie de el, Charlie zvâcni şi plonjă rostogolindu-se în praf pentru a evita să fie lovit.

Prima minge.

– Şi acum, de la frate la frate, anunţă spicherul. Dar nu-i şi dragostea în joc aici, odată cu titlul mondial! Scorul este de unu la doi la jucătorul de bătaie.

Îi trimise mingea lui Raymond şi ridică din nou bătătorul. Luându-şi poziţia de aşteptare, strigă către Raymond – de data acesta cu propria sa voce. Gata cu Rain Man şi Barosul; acum erau faţă în faţă Charlie Babbitt şi Raymond Babbitt, unu la unu.

– S-a terminat, Ray! Asta-i aruncarea mea. Până în Kansas o trimit, ai să vezi!

Însă cuvintele lui Charlie, tonul pe care le rostise, îl descumpăniră pe fratele lui. Raymond se opri locului cu ochii la Charlie, învârtind în mână bătătorul greu, şi frica începu să muşte din el. Făcu doi paşi depărtându-se de movilă.

– La dracu', stai acolo ca un adevărat bărbat! Hai să vedem ce eşti în stare! O să-ţi arăt eu, Ray! Te fac arşice, fraiere!

Enervat, Raymond se întoarse pe movilă luându-şi avânt. Cu toată forţa de care era în stare, azvârli mingea spre Charlie.

Ca prin miracol, micul ghemotoc de piele pluti încet pe deasupra zonei de bătaie, unde şi un jucător orb ar fi putut s-o prindă. Însă, printr-un miracol şi mai mare, Charlie se repezi spre ea alergând din tot sufletul şi... lovi

pe alături! Puteai auzi şuieratul bătătorului prin aer şi apoi... nimic. Dus de inerţia săriturii, Charlie făcu o piruetă şi aterizâ fără pic de eleganţă drept în fund, în mijlocul noroiului de pe platou. Barosul, mândria şi fala Yancheilor, dăduse chix. Charlie ieşise afară şi Raymond reuşise. Nici nu îşi putea crede ochilor; *lovise pe alături!*

A treia aruncare. Afară. Definitiv afară. Meciul era jucat. Campionatul era jucat. Şi Raymond Babbitt, Rain Man Babbitt reuşise, câştigase titlul mondial pentru The Reds. Rain Man îl eliminase pe Barosul! Cu un chiot sălbatic de triumf, Raymond sări în sus ţopăind frenetic într-un dans al victoriei pe movila de pământ.

Dar când îl văzu pe Charlie şezând în noroi, trist de parcă ş-ar fi pierdut cel mai bun prieten, întregul lui entuziasm se evaporă într-o clipă. Tropoti încet spre el cu ochii săi negri – două semne mari de întrebare. Se aplecă şi îl privi o clipă, apoi se aşeză şi el alături, pe platou. Frate lângă frate, fiecare într-o lume a sa proprie...

Deodată Charlie simţi o mână atingându-i uşor obrazul. Mâna lui Raymond. Mâna lui Raymond întinzându-se spre el, atingându-l! Şi vocea lui joasă, şoptită: „C-h-a-r-l-i-eeeeee." O frântură de secundă, şi apoi mâna se retrase. Fusese adevărat? I se păruse doar? Senzaţia din piept, însă, era foarte reală.

– Îţi fac cinste cu o bere? zâmbi Charlie pieziş.

Scoase două cutii din pachet, deschise capacele de aluminiu şi îi întinse una fratelui său.

Raymond se zgâi nedumerit la recipientul din mâna lui.

– Sigur, ceaşca au pierdut-o.

– Da, mă rog...

Charlie surâse privindu-l cu drag.

– Ceştile sunt pentru fete, Ray. Bărbaţii beau berea uite-aşa.

Plecându-şi capul pe spate, Charlie trase o duşcă zdravănă. Raymond îl privi foarte atent, apoi făcu şi el la

fel. După câteva înghițituri, luă cutia de la gură strâmbându-se cu dezgust.

– Ştii, Ray, eu chiar am încercat să lovesc mingea aceea – spuse Charlie trist. Dar...

– Eu am aruncat bine!

Ochii lui Charlie se umplură de lacrimi şi el clipi de câteva ori încercând să le gonească.

– Al dracului de bine! aprobă.

Trase încă o înghițitură de bere, apoi îşi şterse gura cu mâneca jachetei.

– Păcat că n-a fost şi el aici să vadă! îi spuse lui Raymond. Să vadă cum m-ai dat afară!

Fratele lui îl privi nedumerit.

– Vorbeam despre tata, Ray!

După un minut de gândire, Raymond zise:

– Tati te ținea în brațe. Şi te săruta.

Mă săruta? Aiurea! Dar...

– Chiar aşa făcea?

– Chiar aşa făcea.

– Mda, bine... când eram mic, probabil. Nu ştia el pe-atunci ce... învingător... voi deveni. Mai mare ruşinea că n-a fost şi el aici astăzi. Să-i fi arătat eu!

– Tati ştia. Despre arătat.

Venise rândul lui Charlie să nu mai priceapă nimic şi Raymond observă.

– Eu am zis, unde e fratele meu Charlie Babbitt? Şi tati a spus, e în California. Şi într-o zi...

Raymond făcu o pauză. Charlie duse cutia de bere la gură sorbind cu poftă.

– Într-o zi. O să le-arate el la toți.

Cerul se făcu dintr-o dată negru, apoi redeveni albastru, negru şi iar albastru, în timp ce lumea porni să se învârtească nebuneşte întorcându-se cu susul în jos. Mânia şi ranchiuna strânse zece ani de zile în sufletul lui

Charlie se topiră scurgându-se în noroi odată cu berea din cutia răsturnată. Tatăl lui îl iubise.

„O să le arate el la toți". Sanford Babbitt o spusese. Își iubise totuși fiul; Charlie nu știuse niciodată și acum era mult prea târziu. Pentru prima dată în viață, Charlie se gândi nu atât la durerea pe care i-o cauzase lui tatăl, cât la suferința pe care el i-o provocase părintelui său. Atâția ani de suferință! În primul rând din cauza lui Raymond, apoi venise moartea soției și în cele din urmă Charlie – copilul în care își pusese toate nădejdile și speranțele sale. Și totul, absolut totul, degeaba. Fiindcă niciodată nu existase cu adevărat o punte de legătură între tată și fiu.

Buzele începură să-i tremure și Charlie se răsuci ascunzându-și fața. Când se întoarse, după câteva clipe, Raymond îl privrea cu ochi mari, neliniștiți. Raymond. Fratele lui. Rain Man al lui. Își apropie fața de a lui privindu-l adânc în ochi; frunțile aproape că li se atingeau. Și Raymond se aplecă până ce fruntea sa se lipi de fruntea lui Charlie. De două ori în aceeași zi Raymond îl atinse. Cei doi frați rămaseră nemișcați privindu-se adânc în ochi. Și, indiferent ce spuneau sau de ce vor crede doctorii aceia, între ei se stabilise o legătură. O legătură adevărată.

– Îmbrățișarea noastră secretă, șopti Charlie.

– De fapt, eu sunt un excelent șofer, răspunse Raymond.

XIII

Charlie Babbitt era gata să rupă pisica-n două, să surclaseze toți șmecherii orașului, și să-și ia revanșa pentru toate măgăriile suportate în aceşti ultimi zece ani. El şi cu Rain Man erau pe cale să câștige întrevederea – asta numai dacă Raymond îşi memorase bine rolul şi va şti cum să îl joace. Idioții aceia de doctori se vor convige cât de curând că au muşcat mai mult decât pot înghiți atunci când s-au luat de Frații Babbitt. La urma urmei, cine era mai îndreptățit să-l revendice pe Raymond – un cămin oarecare pentru handicapați, sau propriul său frate de sânge?

Totuşi, în timp ce aşteptau liftul în garajul subteran de la Roxbury Drive, Charlie simți nevoia să-şi mai ridice puțin moralul. Cine-i numărul unu aici? *Noi* suntem numărul unu! Frații teribili.

Arătau amândoi sobri şi eleganți în costumele lor italiene de la Vegas, cu cravate asortate la culoare. Distinşi şi spilcuiți ca doi manageri în concediu. Charlie arbora cu greu un zâmbet nonşalant şi urcă în lift.

Pe uşa biroului, o plăcuță simplă din alamă glăsuia: „Philip Marston, M.D."(*) Charlie deschise uşa lăsându-l pe Raymond să intre întâi. Ca de obicei, Ray se opri în prag blocând trecerea, şi, fără a putea păşi în încăpere, Charlie aruncă o privire peste umărul fratelui său.

– Ah, domnul Babbitt?

(*) M.D. (Doctor of Medicine) = doctor în medicină.

Vocea cristalină cu accent britanic de la telefon – costisitoarea secretară a lui Marston pe a cărei înfățișare din cap până în picioare stătea scris cu litere vechi englezeşti: „Eficiență". Asortându-se perfect cu propria ei persoană, biroul degaja un aer de lux bine întreținut. Creton decolorat pe fotolii, dar tablouri şi gravuri valoroase pe pereți. Şi – inevitabil – un acvariu cu peşti tropicali. Oare fiecare psihiatru din America avea la birou un acvariu cu peşti?

La întrebarea secretarei, Raymond încuviință. El era domnul Babbitt.

– Ați dori o cafea? întrebă tânăra politicos.

Ținea în mână o tavă cu două cescuțe, o cafetieră chinezească, zahăr şi frişcă. Raymond clătină din cap. Fără cafea.

– Vă rog să luați loc. Mă întorc într-o clipă.

Şi dispăru în biroul lui Philip Marston, M.D.

După ce se aşezară amândoi pe câte un fotoliu, Charlie nu rată ocazia unei ultime repetiții:

– O.K. Îți aminteşti totul.

– Sigur că îți aminteşti totul.

– Nu, nu „sigur". Noi nu spunem „sigur".

– *Sigur* că nu spunem.

– Bun. Totul stă cuminte . Mâinile stau cuminți. Vocea e potolită. Nu te uiți de colo-colo.

Şi Charlie imită fâțâielile speriate ale fratelui său.

– Nu iei notițe. Nu vorbeşti repede. Şi, desigur, nu ce?

– Nu şoptesc – recită Raymond. Nu silabisesc. Nu arunc mingea. Nu o prind.

Charlie înclină capul în semn de aprobare şi privi semnificativ spre mâna bandajată.

– Şi dacă te întreabă despre mână?

Raymond întinse ambele brațe ținând un volan imaginar, mimând conducerea unei maşini. Perfect. Aşa plănuiseră ei în secret. Zâmbind, Charlie se ridică, se

apropie de fratele lui, îi netezi costumul şi îi aranjă cravata strângând mai bine nodul complicat.

– Ai să reuşeşti, îi spuse în şoaptă. Şi am să fiu mândru de tine.

Îi descheie pantalonii, îi coborî da la piept în talie, unde trebuiau să stea, şi îi închise la loc. Apoi, scoţând din buzunar un piepten, despărţi părul lui Raymond în două urmând linia tunsorii scumpe de la Vegas. Aşa, ca un dolar nou nouţ!

Raymond luă pieptenul şi îl trecu prin părul lui Charlie ciufulindu-l de tot cu această ocazie. Apoi îi descheie betelia pantalonilor şi trase de ei cât putu de sus, încheindu-i peste piept. Aşa, ca un dolar nou nouţ!

– Promiţi! spuse Raymond.

Charlie zâmbi deschizându-şi servieta. În ea se aflau toate lucrurile lui Raymond, tot ce purta întotdeauna cu el în rucsacul său.

– O.K., sunt toate aici. Dacă ţi se face dor de ceva, sau dacă-ţi vine în minte cine ştie ce, uită-te la servieta mea şi o să-ţi aduci aminte că avem totul aici, cu noi. Vezi? Ciorapii, minitelevizorul, *toate* carnetele.

Îl scoase pe cel roşu arătându-i-l lui Raymond.

– De exemplu, Lista Insultelor Odioase.

Frunzărind printre paginile lui, Charlie ajunse la un moment dat la propriul său nume. „Charlie Babbitt este numărul optsprezece, În 1988." Alături, Raymond desenase frumos o mică steluţă, un asterisc cu semnificaţia „vezi nota de mai jos". La sfârşitul paginii era o altă steluţă şi lângă ea, cuvintele: „Charlie Babbitt este iertat. 18 iulie 1988".

Iertat! Charlie privi cuvintele acelea până ce ele se transformară într-o ceaţă tremurândă şi opacă. Iertat. Dumnezeule, asta însemna enorm! Voia să împărtăşească acest moment unic cu fratele lui, dar când ridică

ochii din carnet, Raymond urmărea preocupat peştii din acvariu.

– Jalnici, murmură bine dispus. Peşti jalnici.

– Cât... cât de mult poţi să asculţi tu? întrebă Charlie.

Dar, Raymond, absorbit de mişcările peştilor, nu răspunse.

– Ray, uită-te la mine!

Ceva din înfierbântarea cu care rostise aceste cuvinte ajunse până la Raymond, fiindcă îşi desprinse ochii de pe acvariu şi întâlni privirea fratelui său. Charlie vorbi foarte încet, cu mare dificultate şi cu poticneli, cu totul neobişnuit faţă de verva şi tonul său încrezător obişnuit.

– Dacă aş avea nevoie să vorbesc... cu cineva. Despre ceva important... doar astăzi...

Se întrerupse privind adânc în ochii fratelui său. Cât de mult putea înţelege el din cele ce ar fi vrut Charlie să-i spună?

– Poţi să mă asculţi? Vrei să încerci să... să asculţi cu adevărat? Doar o singură dată?

Raymond îşi lăsă capul pe un umăr cugetând asupra problemei. Apoi începu să dea din cap încuviinţând şi o ţinu aşa aproape un minut – timp în care fratele lui aşteptă răbdător să se oprească. Când, în cele din urmă încetă, Charlie vorbi pe un ton foarte uşor, însă chipul îi era puternic marcat de suferinţă. Problema era de o importanţă crucială pentru el.

– Ray, nici eu nu ştiu bine ce vreau. Cred că asta e boală de familie, nu?

Raymond nu gustă mica glumă amară, dar Charlie nici nu aşteptase aşa ceva.

– Nimic din ce există pe lume nu mă atrage, continuă şi vocea i se frânse.

Se simţea atât de tulburat, derutat, atât de pierdut şi... disperat... Exact aşa cum se zbătuse toată viaţa să nu fie. Charlie Babbitt ştiuse totdeauna nu numai ceea ce vrea,

dar şi cum să obţină acel ceva; acum însă, întreg sistemul său de valori zăcea la picioarele lui prefăcut în ţăndări.

– Şi atunci... încotro să mă îndrept?

Existau multe întrebări la care Raymond Babbitt ştia răspunsul corect. Câte scobitori sunt pe podea? Când apare pe program judele Wapner în ora Americii Centrale? Dar în ora Coastei Estice? Dar cea a Los Angelesului? Câţi bani a câştigat un anume concurent la *Roata Norocului,* când şi cu ce rezultat reuşit? Dar la întrebarea lui Charlie nu avea nici un răspuns.

Iar Charlie Babbitt o ştia. Şi totuşi se agăţa disperat de acea părticică din Raymond care îi aparţinea numai lui. Iertarea. Nimeni nu fusese şters vreodată de pe Lista Insultelor Odioase, nimeni cu excepţia lui Charlie Babbitt, Şi asta însemna cu adevărat ceva. Iată aici, negru pe alb, în carnetelul roşu. Charlie citi din nou cuvintele binecuvântate.

Secretara doctorului Marston reveni în birou. În faţa ei, cei doi fraţi şedeau aşezaţi unul lângă celălalt. Cel mai în vârstă era impecabil, bine pieptănat, cu o privire inteligentă. Cel tânăr, însă, băiatul acela autist cu părul ciufulit, îmbrăcat într-o parodie de costum ca cel al domnului Babbitt, se holba cu ochi tâmpi într-un carnetel roşu. Bietul de el!

– Dacă sunteţi gata, domnule Babbitt, medicul îl poate vedea acum pe fratele dumneavoastră, spuse ea adresându-i-se lui Raymond.

Încuviinţând, Ray se ridică, îşi netezi cutele costumului aşa cum îl văzuse pe Charlie procedând de atâtea ori, apoi se întoarse spre fratele lui şi-i făcu un semn din cap: Haide!

Lui Charlie, secretara îi spuse pe un ton de mămică grijulie:

– Dumitale ce să-ţi dăm? Suc de mere? Seven-up?

Pentru un moment, Charlie nu putu decât să o privească înmărmurit, în timp ce un hohot imens de râs ironic urcă în el, hohot pe care cu greu reuşi să şi-l reprime. Se ridică în picioare, îşi trecu mâna prin păr netezindu-l, îşi coborî pantalonii la locul lor normal, apoi luă servieta şi, păşind spre biroul doctorului Marston, aruncă în treacăt secretarei uluite:

– Bourbon şi sifon.

Undeva în interiorul lui, hohotul acela de râs era amestecat cu un sentiment viu de triumf. *El* îl adusese pe Raymond până aici; el şi numai el îl adusese în stare să păcălească o sofisticată secretară britanică. De trei ori ura pentru Charlie Babbitt! Se simţea plin de energie şi curaj, gata de orice.

În birou aşteptau doctor Bruner şi doctor Marston – amândoi plini de importanţă, cu aere profesionale de experţi.

– Bună dimineaţa, Raymond – spuse doctorul Bruner. Ce costum frumos! Foarte distins. într-adevăr.

La acest copliment, Raymond nu găsi nimic de răspuns. Ochii lui rătăceau cercetând încăperea – tabloul semnat Degas de pe perete, biblioteca înaltă până aproape de tavan înţesată cu volume, sute şi sute de cărţi.

– Raymond, dânsul este doctorul Marston.

În evident contrast cu aspectul elegant al biroului său, psihiatrul părea un tip banal şi ordinar. În locul costumului pe care te-ai fi aşteptat să-l vezi, purta doar pantaloni şi o cămaşă sport cu mânecile suflecate, fără cravată şi fără haină. Era mai tânăr decât Bruner şi mai arătos.

– Toate sunt... toate sunt ale dumneavoastră? întrebă Raymond.

– Se referă la cărţi, explică Charlie. Este impresionat de numărul lor.

– Îţi plac cărţile, nu-i aşa?

Vocea doctorului Marston era joasă, plăcută, oarecum mângâietoare.

– Oh, lui Raymond îi place foarte mult să citească, interveni Bruner. Şi îşi aminteşte fiece cuvânt. Este un fenomen absolut remarcabil.

Raymond nu spuse nimic şi Charlie crezu de cuviinţă să-şi ţină deocamdată fleanca. Închisă.

– Ce bandaj frumos, Raymond!

La auzul vocii lui Bruner, inima lui Charlie începu să galopeze. Începe spectacolul.

– Cum te-ai rănit la mână? continuă psihiatrul.

Urmă o scurtă pauză. Charlie îşi ţinu respiraţia; dacă Ray nu va spune povestea exact aşa cum o repetaseră de atâtea ori...

– În maşina lui tati, răspunse Raymond conform înţelegerii lor prealabile. Mi-am prins mâna în uşă. Aici.

Şi arătă cu degetul dosul palmei.

– Înţeleg.

Marston se rezemă de spătarul fotoliului său învăluindu-i pe amândoi într-o privire de parcă ar fi încercat să-i cântărească din ochi. Apoi i se adresă lui Charlie.

– Domnule Babbitt, aşa cum ştiţi, aceasta nu este o audiere oficială. Nu există aici nici avocaţi, nici judecători, suntem numai noi, cei care... ţinem... la Raymond.

Ah! O nuanţă deosebită în tonul lui Marston acţionă imediat toate sistemele de detecţie şi apărare ale lui Charlie.

– Nu-mi este uşor să vă spun acest lucru, domnule Babbitt – continuă doctorul – dar...

– Dar v-aţi hotărât deja, îl întrerupse Charlie plin de mânie.

Gura îi devenise o dungă subţire încordată şi ochii lui de culoarea alunelor coapte aruncau fulgere de enervare. Se încruntă la Marston, apoi la Bruner; se coalizaseră împotriva lui aşa cum îşi închipuise el totdeauna că o vor

face. Erau siguri că nu va rezista în fața lor nici cât negru sub unghie. Ei bine, se înşelau! Nu avea de gând să se lase intimidat de ei.

Doctor Marston clătină din cap, dar pentru Charlie răspunsul era la fel de clar ca şi cum ar fi stat scris cu litere mari cât capul lui, pe perete în fața propriilor săi ochi: Ai pierdut, prostănacule! Nu-i lăsau nici cea mai mică şansă; nu-i interesa ce progrese făcuse Raymond, cum se putea descurca acum cu el însuşi şi cu lumea exterioară. Ai pierdut! Ei bine, dracu' să-l ia dacă se lăsa doborât atât de uşor! Mai aveau de luptat câteva reprize înainte să-l poată declara pe el O.K.!

– Eu nu sunt nici judecător, nici juriu de deliberare, continuă Marston încet. Eu sunt medic şi am datoria să fac Curții o recomandare. Wallbrook este o soluție mai mult decât acceptabilă. Doctor Bruner este un profesionist respectabil. Foarte respectabil, dacă îmi permiteți. Situația medicală a fratelui dumneavoastră este definitivă. Şi meticulos documentată, aş putea spune.

Charlie se ridică în picioare. Ochii îi erau de nepătruns, iar cuvintele – sloiuri grele de gheață:

– Grozav! Haide, Ray, ne pierdem vremea aici. Hai să mai tragem un baseball. Ne vedem la tribunal, băieți!

– Stai puțin, fiule! interveni Bruner. Omul acesta încearcă doar să te ajute să înțelegi ceva. Nimeni nu-ți este duşman aici!

– Da, bine! Nimeni nu vrea să mă închidă pe mine pentru tot restul vieții. Dar dacă ar fi aşa, un singur om din camera asta, un singur om din lume mi-ar sări în ajutor. Uite-l aici!

La această revărsare necontrolată, toți ochii se întoarseră spre Raymond care scosese minitelevizorul din servieta lui Charlie şi acum era foarte ocupat cu schimbarea canalelor. Nu avea câtuşi de puțin înfățişarea unui erou.

– Şi dacă vă închipuiţi că o să-l puteţi lua de lângă mine, atunci o să ne batem la cuţite.

– Nu-ţi mai răci gura, Charlie! interveni Bruner pe un ton potolit, dar plin de autoritate. Ştii, fiule, cu toate păcatele lui, tatăl tău a avut o mare calitate: n-a lăsat niciodată ca propriul său ego să stea în calea adevărului. În ceea ce-l priveşte pe fratele tău.

– Ego, da? se repezi Charlie. Uită-te în oglindă şi admiră-te, omule! Ray a progresat cu mine în şase zile de o mie de ori mai mult decât a făcut-o cu tine în douăzeci de ani nenorociţi! Iar tu pur şi simplu nu poţi suporta aşa ceva. Ăsta este adevărul!

Marston şi Bruner schimbară o privire grăitoare de la sine, apoi Marston se întoarse spre Raymond.

– Ray, cred că excursia cu fratele tău a fost grozavă. Spune-mi ce s-a întâmplat pe drum.

Fără a-şi ridica ochii din televizor, Raymond răspunse:

– Am văzut mormântul lui tati. Şi am jucat cărţi. Şi l-am dat afară pe Charlie Babbitt. Şi am condus maşina...

– Hei, hei ajunge! râse doctor Marston. M-aţi ameţit! Chiar a condus o maşină? îl întrebă apoi pe Charlie.

Înainte ca el să poată explica, Raymond îl întrerupse. Abia îşi dăduse drumul, era dornic şi nerăbdător să vorbească despre ultimele zile atât de palpitante.

– Cu viteză. Şi am întâlnit o prostituată şi...

Sprânceana doctorului Marston se înălţă plină de interes:

– Vorbeşte-mi despre ea.

– Ea este Iris. Este drăguţă.

Charlie nu se simţea deloc în largul lui. Nimic din ceea ce turuia Raymond acum nu făcea parte din cele repetate cu atâta grijă împreună. Jocurile de noroc, maşinile rapide şi femeile pierdute nu aduceau deloc cu dragostea fraternă şi grija pentru un autist. Totul se ducea de râpă! Nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile! Însă nu îndrăznea

să-l oprească pe Raymond; cine ştie ce ar mai putea ieşi de-aici?!

– Unde ai întâlnit-o pe Iris, Raymond? întrebă doctor Bruner.

– Unde se beau băuturi.

– Într-un bar, accentuă Bruner şi Raymond încuviinţă. Un bar.

– De unde ştii că era prostituată?

– Charlie Babbitt a spus. El a zis că o prostituată este drăguţă cu bărbaţii pentru bani. A zis că banii fac oamenii fericiţi. Şi mi-a dat bani ca să-i dau ei...

Acum venise rândul lui Charlie să intervină.

– Nu trebuia decât să danseze cu el. Era un lucru cât se poate de nevinovat.

– Ai idee cumva de ce ar fi Raymond în stare dacă o fată drăguţă şi-ar pune braţele în jurul lui? întrebă Bruner.

– Ar dansa cu ea!

Atât Marston cât şi Bruner zâmbiră subţire, dar Raymond spuse calm:

– Am dansat cu Susanna.

Ar fi fost foarte greu de spus cine era mai uluit – doctorii sau Charlie. Susanna?? Şi de ce nu-i spusese şi lui?

– Nu aşa ca Charlie Babbitt, adăugă Raymond.

Toate capetele zvâcniră înapoi spre Ray şi Marston întrebă:

– Cum adică, Raymond?

Iată o întrebare rea şi tulburătoare. Mâinile i se încleştară una pe alta şi porniră să se frământe – un semn sigur că era speriat şi neliniştit. Începu să vorbească repede, aruncând cuvintele într-un torent grăbit cu pauze înspăimântate între ele.

– Charlie Babbitt mă strângea rău, Şi nu-mi dădea drumul... haide, fraţii... fac chestia asta, şi... şi nu e... o nenorocire...

În timp ce vorbea, Raymond devenea din ce în ce mai agitat, trupul lui mărunt şi slăbuţ pornind să tresară şi să tremure spasmodic.

– ...insultă odioasă... insultă odioasă, şi eu o să fiu... o să fiu numărul *unu* în... în... 1988... şi....

Acum Raymond se întoarse şi-l privi pe Charlie drept în ochi.

– Şi... noi... nu... noi nu suntem... fraţi.

Oh, Dumnezeule! Am făcut tot răul de care am fost în stare. Am stricat totul, totul! Îşi spuse Charlie în sinea sa, realizând brusc adevărata situaţie. Pentru prima dată privea şi cealaltă faţă a monedei, efectul rău pe care-l avusese asupra fratelui său odată cu cel bun. Cu profundă părere de rău, spuse:

– Am crezut... că m-ai iertat.

– Câteodată, răspunse Raymond.

Câteodată. Oftă din adâncul sufletului său, Charlie se întoarse spre Bruner încercând să-i explice.

– Am greşit. Am vrut doar să-l fac să mă îmbrăţişeze şi el. Am crezut că eu... că eu sunt... cel care poate răzbi până la el... care îl poate determina să-şi îmbrăţişeze fratele... să sărute o fată.

– *Am sărutat* o fată, anunţă Raymond triumfător.

Un icnet de uimire se ridică din toate piepturile.

– Ai sărutat-o pe Iris? întrebă Charlie incredul.

Dar Raymond clătină din cap. Nu.

– Pe Susanna. În lift. După ce am dansat.

În tăcerea care se aşternu, cei trei bărbaţi contemplară miracolul produs. Apoi, după câteva clipe doctorul Marston zise pe un ton blând:

– Deci ai sărutat o fată. Spune-mi, Raymond cum a fost?

– A fost *umed.*

Asta era de-a dreptul cortina finală! Charlie îşi permise un mic zâmbet de triumf pe care Marston îl observă şi îl înţelese.

– Starea lui Raymond este într-adevăr seducătoare, îi spuse medicul lui Charlie. Pentru noi toţi. Fiecare ne-am dori să fim noi cei responsabili de această schimbare. Şi asta face parte din farmecul tău, Raymond.

Ray înclină capul; era de acord.

– Ţi-a făcut plăcere să pleci de-acasă pentru o vreme, nu-i aşa? A fost distractiv?

Altă încuviinţare.

– Dar acum a venit timpul să te întorci înapoi, adăugă Marston pe un ton moale, însă ferm.

În nici un caz! Numai peste cadavrul lui Charlie Babbitt! Ţâşni în picioare încruntându-se fioros.

– Uite ce-i! Noi nu avem nevoie nici de banii doctorului, nici de sfaturile lui părinteşti! Deschide ochii bine şi uită-te! Eu şi cu Ray ne descurcăm de minune!

Bruner, care de câteva minute nu mai scosese o vorbă, se aplecă în scaunul său scrutându-l pe Raymond cu ochi pătrunzători. Cât de bine se descurcau ei, de fapt? Cum te-ai rănit la mână. Spune-mi adevărul.

Ray încercă să evite privirea doctorului.

– Sigur, uşa *maşinii* era... şi era...

– „Sigur" înseamnă că e speriat – zise Bruner către Marston. Ca şi cum ar...

– Minte! strigă Charlie. Minte pentru mine. S-a întâmplat când îl îmbrăţişam. Îl ţineam prea strâns şi nu voiam să-i dau drumul. Credeam că dacă îl iau în... în braţele mele... ne vom putea apropia. Credeam că... poate... va înţelege cât ţin la el. Dar atunci a înnebunit. Şi-a muşcat mâna.

Charlie se răsuci spre doctorul Marston cu o implorare vie în ochi şi în glas:

– A fost greşala mea! A mea! Acum am învăţat! Şi am promis...

Doctorul Bruner se ridică în picioare clătinându-şi capul cu tristeţe şi Charlie înţelese în sfârşit că a pierdut. Era terminat.

– Tu ai voinţă, Charlie, dar apele sunt prea adânci.

Bruner avea dreptate atât în teorie, cât şi în practică. Situaţia specială a lui Raymond nu putea fi pe deplin înţeleasă şi tratată decât de un profesionist. Oricâtă bunăvoinţă ar fi avut Charlie, problema îl depăşea cu mult.

Însă, deşi el nu o sesiza, ironia era copleşitoare. Cea mai uimitoare şi mai impresionantă faţetă a performanţei lui Raymond ne era nici faptul că dansase, nici că jucase cărţi, condusese o maşină sau sărutase o fată. Cel mai grăitor indiciu era acela că minţise. Minţise pentru a-şi apăra fratele, pe Charlie Babbitt. Fiindcă autiştii nu mint. Minciuna implică un scop, un ţel, un final dorit şi acceptat, ceva de obţinut, un motiv. Autiştii ca Raymond, chiar şi cei înalt performanţi, nu cunosc nici unul din aceste concepte. Ei nu fac planuri; ei nu mint.

Atât Bruner cât şi Marston recunoscură pe loc acest adevăr, deşi Charlie nu avea cum să ştie. Şi amândoi realizară faptul că între fraţii Babbitt se stabilise o relaţie autentică; Raymond Babbitt reuşise în cele din urmă să comunice cu o altă fiinţă omenească. Era un miracol.

Un miracol, într-adevăr, dar unul temporar. La fel ca broasca din fântână din clasica problemă de algebră, un autist poate reuşi la un moment dat să facă un salt sau două către suprafaţă, dar soarta lor este să cadă mereu înapoi. Şi dacă în problemă broasca izbuteşte în cele din urmă să iasă din fântână, în viaţa reală autiştii nu reuşesc niciodată. Fântâna este prea adâncă şi biata broscuţă – prea neajutorată.

Iar acum era datoria lui Bruner să-i dovedească lui Charlie acest lucru. Apropiindu-se de Raymond care şedea tulburat în scaunul său strângând la piept preţiosul minitelevizor pe care i-l cumpărase Charlie, se aplecă deasupra lui.

– Raymond! Ce vrei tu?

Reacţia era previzibilă şi foarte promptă; instantaneu, Raymond se pomeni aruncat în cea mai neagră confuzie. Mâinile i se încleştau una pe alta fără încetare, în timp ce trupul îi tresălta şi se zguduia în scaun. Ochii începură să-i alerge de colo-colo nebuneşte.

Dacă Bruner dorise să ofere o demonstraţie vie, palpabilă, a ceea ce însemna o persoană handicapată, ei bine, reuşise. Însă medicul nu se mulţumea numai cu atât; voia mai mult. Ţinea să claseze problema o dată pentru totdeauna, nu numai faţă de colegul său, doctorul Marston, ci şi pentru Charlie Babbitt. Nu exista vindecare pentru boala lui Raymond. A gândi altfel, a spera altceva era şi în zadar şi dăunător şi în nici un caz spre beneficiul lui Raymond Babbitt.

– Spune-mi, Raymond. Ce vrei tu?

Vocea îi răsunase mai tare de această dată.

Raymond continua să se zvârcolească în agonia sa întunecată, incapabil să gândească sau să spună ceva. Încercă să privească spre Charlie, dar Bruner se aşeză în faţa lui împiedicându-l să-şi vadă fratele. Respiraţia îi devenise gâfâită, şi scotea mici sunete icnite. Se dezintegra rapid retrăgându-se în lumea aceea ascunsă de ritualuri protectoare din care Charlie încercase atât de greu să-l scoată.

– Uită-te la mine! ceru doctorul Bruner. Spune-mi ce *vrei!*

– Opreşte-te! Lasă-l în pace! strigă Charlie disperat. Îl înnebuneşte! Şi el ştie asta, se întoarse apoi spre Marston.

Dar psihiatrul îl studia pe Raymond cu privirea curioasă şi cercetătoare a omului de ştiinţă.

– Ce se întâmplă? De ce face aşa?

– Pentru că l-a întrebat ce vrea, răspunse Charlie. Nu-i place să-l întrebi acest lucru.

Dar Bruner insista în continuare, hotărât să ducă această demonstraţie până la ultima ei limită, să probeze fără urmă de îndoială infirmitatea lipsită de orice speranţă a lui Raymond Babbitt, să o prezinte în cruda ei nuditate ca pe o dovadă zdrobitoare.

– Trebuie să-mi spui, Raymond! ceru din nou în timp ce şoaptele paranoice neîntrerupte îşi făcură apariţia.

– Vreau să-mi spui *acum! Ce vrei tu?*

Raymond era distrus, dispărut complet în lumea aceea a lui proprie unde nimic nu-l mai putea atinge. Alunecă din scaun căzând în genunchi pe podea, şoptind fără contenire şi legănându-se cu mâinile încleştate la piept, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, ochii lui negri larg deschişi, orbi la tot ce-l înconjura. Şi imediat dinţii începură să-i clănţăne în gură în timp ce trupul i se zguduia şi tremura de parcă un frig îngheţat urca din adâncul negru al pământului prin carnea lui, pătrunzându-l până în măduva oaselor.

– Nu este adevărat că nu-i place, explică Bruner adresându-se doctorului Marston. Îl sperie. Îl mobilizează. Fiindcă nu ştie.

Şoaptele înnebunite ale lui Raymond continuau la fel de rapide, însă ceva mai tare acum, abia audibile. Totuşi se puteau distinge:

– C-h-a-r-l-i-e... C-h-a-r-l-i-e... C-h-a-r-l-i-e...

Era o incantaţie magică, un descântec protector.

– Ba ştie! replică Charlie împingându-l pe Bruner pentru a ajunge la fratele lui.

Îngenunchind pe podea alături de el, întinse o mână pentru a-l mângâia cu duioşie înainte de a-i atinge faţa, îşi aminti şi îşi trase repede mâna înapoi.

– Ray! Uită-te la mine! Te rog! îl imploră.

Cu încetineală agonizantă, Raymond îşi înălţă capul ce-i tremura spasmodic şi privi în ochii fratelui său. Erau doar la câţiva centimetri distanţă unul de celălalt şi, pe un ton foarte blând, aproape în şoaptă, Charlie rosti:

– Spune-mi, Ray. Pentru că vreau cu adevărat să ştiu. Ce vrei tu?

– Ce vrei *tu,* Charlie Babbitt?

Charlie zâmbi şi îşi clătină uşor capul.

– Nu. Ce vrei tu, *Charlie?*

Raymond ezită o frântură de secundă cât o bătaie de inimă, apoi spuse:

– Nu. Ce vrei tu, *Charlie?*

– Te vreau... pe tine.

Charlie se ridică în picioare înfruntându-i pe cei doi medici – expeditivul descurcăreţ şi răzbătător faţă în faţă cu oamenii de ştiinţă.

– Deci, mărturisi el cu un mic zâmbet chinuit, am nevoie de fratele meu.

Era prima dată în viaţa lui când recunoştea deschis că şi el putea simţi nevoia de ceva sau cineva. Şi în adâncul inimii sale, ştia că îi va fi refuzată.

– C-h-a-r-l-i-eeee, murmură Raymond fiindcă aceasta îl făcuse totdeauna pe Charlie să zâmbească. C-h-a-r-l-i-eeee...

Căzu din nou în genunchi lângă fratele lui. Un sentiment copleşitor de iubire îl invadă şi – straniu – îl întări şi-i dădu totodată puterea să renunţe la luptă. Bătălia era oricum sfârşită. Şi nu Charlie era învinsul; Raymond era învingătorul . În această bătălie pentru Ray, doctorul Bruner arătase faţeta cea mai rea şi întunecată a lui Raymond, aşa cum el, Charlie, îl arătase în cea mai bună

lumină... Însă amândouă la un loc erau însuşi Raymond: cel mai bun şi cel rău. Fratele lui se va întoarce la Walbrook unde va fi îngrijit cât mai bine. Dar se va duce acolo cu experienţe şi senzaţii noi, experienţe pe care şi le va putea aminti şi retrăi ori de câte ori va voi. Jocul de baseball în care Rain Man îl dăduse afară pe Baros; dansul din lift; sărutarea; senzaţionalul triumf de la masa de blackjack din Las Vegas. Şi amintiri despre un frate, Charlie Babbitt. Nu, Charlie pur şi simplu.

– Uite, şopti el încet, s-ar putea să te ia de lângă mine.

Sub privirile lor, Raymond cântări în minte această ştire. Apoi îşi duse mâna la buzunar şi scoase de acolo micul său portmoneu. Deschizându-l, extrase din el o fotografie decolorată şi botită, acum pătată de pe urma sejurului pe fundul unei căzi de baie. Era o fotografie frumoasă – Raymond cel de optsprezece ani şi Charlie – băieţelul de doi ani. Rain Man şi Charlie. Fraţi. Îi întinse poza lui Charlie şi, cu mâna lui îi strânse degetele în jurul ei. Atingându-l.

Mâna lui Charlie în mâna lui Raymond. Secundele se scurgeau în tăcere. Lacrimile urcară şi umplură ochii lui Charlie, lacrimi de regret şi de afecţiune. Lacrimi pentru despărţirea de un frate, deşi cu siguranţă nu era pentru ultima dată când vor fi împreună; Charlie îl vizita oricând va dori şi atunci – să te ţii! Fraţii Babbitt, neînfricatul duo, cuplul imbatabil va arăta din nou ce poate!

Văzându-i pe cei doi fraţi mână în mână, privindu-le frunţile strâns lipite una de cealaltă, Bruner zâmbi.

Deşi nu fuseseră împreună pe drum decât o săptămână, chiar şi în acest scurt răstimp se dovedise a fi fără putinţă de tăgadă – foarte bun pentru Charlie.

SFÂRŞIT

Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu reducere de până la 12%!

Următoarele cărţi pot fi obţinute prin sistemul Cartea prin poştă:

Colecţia "Pasiune şi mister":

- Ziduri misterioase — Susan Hawatch
- Femeia fără trecut — Phyllis Whitney
- Fantoma albă din Kyoto — Phyllis Whitney
- Columbella — Phyllis Whitney

("Nisipurile mişcătoare", "Chemare în noapte" în limita stocului disponibil)

Colecţia "Colombo":

- Unu orizontal, doi vertical — Ruth Rendell
- Unii mint şi alţii mor — Ruth Rendell

Integrala Barbara Cartland:

- Iubire tainică — Barbara Cartland
- Primăvară la Roma — Barbara Cartland
- În umbra sfinxului — Barbara Cartland
- Dansul dragostei — Barbara Cartland
- Fantoma din Monte-Carlo — Barbara Cartland

("Farmec irezistibil", "Talismanul de jad", "Dansatoarea", în limita stocului disponibil)

Seria Janet Dailey:

- Fructele dragostei — Janet Dailey
- Răpitorul — Janet Dailey
- Potecile iubirii — Janet Dailey
- Aripi de argint — Janet Dailey

Puteţi primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, toate cărţile **Editurii Colosseum 2000, achitând la primire în sistem ramburs, un preţ cu 10% mai mic** decât preţul afişat pe carte, cheltuielile poştale de expediere fiind suportate de editură.

Puteţi face chiar şi comenzi anticipate.

Veţi găsi în fiecare carte cumpărată următoarele două titluri din fiecare colecţie ce pot fi comandate.

Cărţile noastre sunt grupate în următoarele colecţii:

1. Colecţia "Pasiune şi mister"
2. Colecţia "Colombo"
3. Integrala "Barbara Cartland"
4. Seria "Janet Dailey"

În atenţia **DIFUZORILOR DE CARTE!**

Dacă comandaţi un număr minim de 20 exemplare dintr-o carte, rabatul este de **12%!**

Talon Cartea prin poştă

Numele.....Prenumele.....
Difuzor carte.....
Doresc să primesc cartea (cărţile):
.....
.....
.....
.....
.....
Vă rog să ne expediaţi un număr de.....exemplare, din titlurile comandate. Plata se va face ramburs (la primirea coletului).
Semnătura.....L.S.

Adresa:
Strada..... Nr.....
Bl.....Sc..... Ap.....
Localitatea.....
Jud.....Cod.....

ÎN CURÂND
ÎN SERIA "JANET DAILEY"
"ARIPI DE ARGINT"

Este povestea primelor femei - piloţi, care şi-au riscat viaţa, ambiţiile şi visurile pentru a-şi aduce contribuţia în timpul celui de-al doilea război mondial.

Patru tinere femei, unite prin pasiunea neînfricată pentru zbor sunt hotărâte să culeagă lauri într-o lume a bărbaţilor.

De la rigorile pilotajului militar, până la impetuoasele poveşti de iubire ce se înfiripă în luptele de ordin personal ale acestor femei pentru dragoste şi respect, Janet Dailey celebrează, de fapt, curajul femeilor... într-o lume în care viaţa, timpul şi dragostea n-au fost niciodată mai trecătoare... dar niciodată mai preţioase.

RAIN MAN

DE LEONORE FLAISCHER

Roman având la bază superproducția cinematografică cu același titlu, având-i ca protagoniști pe

Dustin Hoffman și Tom Cruise.

Când îl răpise pe fratele său cu intenția de a-l ascunde pentru a moșteni el banii tatălui lor, Charlie nu și-a dat seama că se angajase într-o adevărată odisee de-a lungul Americii - o călătorie care-i va întoarce pe cei doi frați în trecut, la copilăria lor pierdută, dar care-i va apropia într-o dragoste neașteptată.

Profitați de facilitățile legăturii directe cu EDITURA. Lei 2000
arițiile viitoare le puteți obține cu substanțiale reduceri prin
temul CARTEA PRIN POȘTĂ. Editura COLOSSEUM 2000